

Hedwig Courths-Mahler

Tündérujjak

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hedwig Courths-Mahler: Feenhände
© Bastei-Verlag Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG
Bergisch Gladbach

Hungarian translation © Kohajda Gizella, 2004

Fordította: KOHAJDA GIZELLA

I.

Felicitas Rogga éppen nevelőapjának, Karl Wernhernek olvasott fel az újságból.

Az öregúr kényelmesen hátradőlt a karosszékből, és gyönyörködve nézte gyámleánya kedves arcát, akinek tiszta, lágy hangja betöltötte a szobát,

Felicitas éppen befejezett egy cikket, amikor belépett az inas, és átadott gazdájának egy névjegyet

A névjegyzen ez állt: „Dr. Richard Wernher, okl. mérnök“.

Az öregúr tekintete elborult, Felicitas figyelmét nem kerülte el gyámtyaja hirtelen támadt rosszkedve. Odahajolt hát hozzá, és megkérdezte:

– Mi lelt, bácsikám?

Az öreg átnyújtotta a névjegyet,

– Idenézz! Dr. Richard Wernher úr. Ezek szerint ledoktorált az úrfi, és biztosan valami kéréssel akar előállni. De hagyjon engem békén! Nem fogadom.

Gyámleánya megdöbbenve nézett rá,

– Karl bácsi! Igazán el akarod küldeni? Kérve kérlek, ne tedd! Ha már eljött hozzád, bizonyára életbevágó ügyről van szó. Meg kell hallgatnod!

– Kell? Nem, Tündérem, semmi szín alatt sem kell meghallgatnom, és nem is akarom. Ugyan, mi jó származhat ettől a népségtől? Minden rosszat nekik köszönhetek!

Felicitas, akit a bácsi Tündérének becézett, megragadta nevelőapja kezét, és könnyörögve nézett rá.

– Drága jó bácsikám, hát tehet arról Richard Wernher, hogy kik a szülei? – kérdezte halkán.

Az öregúr meghökkent. Elbizonytalanodva nézett a leányra,

– Természetesen nem, de biztos rájuk ütött. A magam részéről soha többé nem akarok hallani erről a famíliáról,

Felicitas szemében bánat tükröződött,

– De Karl bácsi, te nem szoktál igazságtalan lenni. Legalább meghallgathatnád! Biztos nehéz szívvel lépte át a küszöböt.

Karl Wernher határozottan megrázta a fejét.

– Amit mondtam, megmondtam. Nem fogadom ödoktorságát.

A leány felállt és átölelte.

– Bácsikám, ha nem akarod fogadni, legalább engedd, hogy én beszéljek veled!

Gyámtyaja fejcsoválva nézett rá,

– Tündérkém, téged nagyon furdal a kíváncsiság!

Felicitas mosolyogva bólintott,

– Persze, persze, a kíváncsiság gyötör.

Az öregúr tréfásan megfenyegette:

– Aki kíváncsi, hamar megöregszik. Ezt a rossz tulajdonságodat eddig nem ismertem. De nem bánom, fogadd az úrfit, és kérdezd ki, mi szél hozta ide.

– Ha fontosnak találom a mondanivalóját, behívlak – felelte a lány felélénkülve.

– Nem, nem így egyeztünk meg. Fogadod, és megmondod neki, hogy nem akarok beszélni vele. Ha fontos mondanivalója van, beszélje meg veled.

A leány egy pillanatig habozott, ám végül az inashoz fordult:

– Vezesse az urat a fogadószobába!

Miután az inas távozott, az öregúr komolyan Felicitas szemébe nézett,

– Igazán vállalkozol erre a kínos találkozásra?

A leány nagyot sóhajtott,

– Hisz nem lesz olyan kínos! Semmi sem történt kettőnk között, ami miatt ne fogadhatnám,

– Igazán azt hiszed, Tündérem? Elfelejtetted, hogy éppen az ő szülei ármánykodásának köszönhetően szakítottam drága édesanyáddal? Egyedül ők tehetnek róla, hogy annak idején vak féltékenységtől vezérelve visszaküldtem neki a jegygyűrűt, és elutaztam. Ő pedig dacból kezét nyújtotta az első útjába kerülő férfinak, végleg megpecsételve ezzel mindkettőnk sorsát. Elfelejtetted már, mit szenvedett édesanyád az apád mellett? Mindezt ezeknek az embereknek köszönhetjük. Ők vezettek félre és ők okozták a boldogtalanságomat. Soha nem tudom ezt elfelejteni, Tündérmé, nem felejtetek, és nem bocsátok meg!

A leány gyengéden megsimogatta az öregúr felhevült homlokát,

– Édes bácsi, semmit sem felejtettem el, sem a te szenvedésedet, sem édesanyámét. Csakhogy ezt Richard Wernher szülei okozták, nem pedig ő!

– És arról sem tehet, hogy téged örökség-hajhásznak titulált?

Felicitas szája szegletében erre már megjelent egy keserű vonás.

– Ha jól meggondolom, tulajdonképpen erről sem ő tehet, bácsikám. Csak azt szajkózta, amit a szüleitől hallott. Az öregek engem hibáztatnak, amiért minden ármánykodásuk dacára dugába dőlt a tervük az örökséggel kapcsolatban, hiszen nemegyszer ország-világ tudtára adtad, hogy mindegedet rám hagyod. Ezek után a fiuk is csak a betolakodót látja bennem, azt, aki miatt kegyvesztett lett nálad. Igazán nem csoda, ha nem rokonszenvezik velem,

– A szülei méltó fiacskája. Az alma nem esik messze a fájától – legyintett Karl Wernher,

Felicitas elkomorodott. Szomorú pillantást vetett a nevelőapjára,

– De Karl bácsi, elvégre én is az apám lánya vagyok – suttopta.

Gyámja erre elvörösödött, és gyengéden magához ölelte védencét.

– Édes Tündérem, bocsáss meg! Benned csak édesanyád kislányát látom, az asszonyét, akit mindenkinél jobban szerettem,

Felicitas felvidult,

– No, látod... Meglehet, hogy Richard Wernher az édesapjára hasonlít,

akiről magad mondtad, hogy nem rossz ember. Bárhogya is van, Richard csakugyan ártatlan a történetekben – mondta, majd határozott léptekkel az ajtó felé indult. Titkon azt remélte, hogy a szülők vétke ellenére sikerül kibékítenie a nagybácsit az unokaöccsével.

Karl Wernher szeretettel nézett gyámleánya után, „És még őt nevezték örökség-hajhásznak!” – gondolta.

Felicitás a szalon ajtajában egy pillanatra megállt erőt gyűjteni, majd nyugodtan belépett. A szépen berendezett fogadószoba közepén harminc év körüli nyúlánk fiatalember várakozott. Vonásai határozottak voltak, és szilárd akaratáról árulkodtak. Szépen ívelt szája szögletében keserű vonás húzódott. Látszott rajta, hogy megvívta már a maga küzdelmét az élettel. Arcvonásai egyszerre tükröztek harciasságot és zárkózottságot. Ez most még szembetűnőbb volt, hiszen sejtette, hogy nehéz beszélgetésben lesz része.

Ahogy meglátta a leányt, elkomorult.

– Elnézést, Karl Wernher úrral szerettem volna beszélni – mondta hűvösen, elutasítóan.

Felicitás elsápadt, de uralkodott magán. Nyugodtan, határozottan nézett a fiatalemberre.

– Gyámam gyengélkedik, doktor úr, és nem fogadhatja.

A mérnök szeme haragosan megvillant.

– Nyilván ön akadályozta meg benne.

– Eszemben sem volt.

– Meg vagyok róla győződve, hogy mégis így van – makacskodott a férfi.

– Szó sincs róla. Mivel a bácsikám látni sem akarta, megkértem, hogy én beszélhessek önnel. Feltételeztem, nyomós oka lehet a látogatásra, ha már átlépte gyámam házának küszöbét.

– Valóban, komoly oka van annak, ha én ide beteszem a lábam, amióta ugyanis kegyed ideköltözött, bátyámuram nem hajlandó engem fogadni.

– És ebből arra következtetett, hogy ennek én vagyok az oka, ugye? Ne is tagadja, ön szerint én tehetek róla, hogy a bácsival elhidegültek egymástól.

– Mivel soha, semmiféle okot nem adtam a haragjára, csakis ez lehet hirtelen elzárkózásának oka. Kegyedet idevette maga mellé, engem pedig kitiltott a házból.

Felicitás higgadtan felelte:

– Ne feledje, hogy tízéves kislánycént kerültem ide! Egyébként teljesen félre ismer. Bárkitől is hallotta, hogy az örökségre fáj a fogam, ahogy azt tudomásom szerint egy társaságban állította rólam, az illető vagy tudatlanságból, vagy szándékos rosszindulatból vezette félre. Eszemben sincs a bácsit ön ellen hangolni. Ha így lenne, én lennék az első, aki megvetném magam emiatt.

A férfi kutató pillantást vetett rá.

– Pedig a nagybátyám nyilvánosan kijelentette, hogy kegyedet akarja általános örökösévé tenni, noha vannak közeli rokonai is. Régebben igazán családszerető volt. Nekem is sokszor bizonygatta, hogy édesfiaként szeret és becsül. Úgy

látszik, ezt mind elfelejtette, és már csak kegyedet kedveli.

Felicitasnak minden erejére szüksége volt, hogy nyugalma megőrizze.

– Sohasem hallott még róla, hogy két ember között létezhet szorosabb kötelék is a vérrokonságnál? Nagybátyja és közöttem ilyen a kapcsolat. Csak én tudhatom, hogy Karl bácsi nekem mit jelent. Nem a vagyona, a gazdagsága csábít. Engem nem tesz boldoggá a gondolat, hogy mindenét rám akarja hagyni. Sőt, inkább megriaszt. Nincs akkora kincs, amely kárpótol, ha őt el kell veszítenem, Ő a világon az egyetlen, aki szeret engem, és akit én is szerethetek. És ön ezt akarja a szememre vetni?

Felicitas oly őszintén és meggyőzően beszélt, hogy a fiatalemberből egy csapásra eltűnt a harag és a gyanakvás. Milyen más ez a lány, mint amilyennek lefestették!

Richard a szülei tudta nélkül kereste fel a nagybátyját. Habár nehezebbre esett megtenni ezt a lépést, mégis rászánta magát, mert ettől függött sorsának további alakulása.

– Természetesen ezt senki sem vetheti a szemére – felelte mélyet sóhajtván, Felicitas utolsó szavaira. – Nem tagadom, hogy társaságban, felhevült lelkiállapotban, néhány barátom előtt örökségajánlásnak neveztem, mert a szüleim elhittették velem, hogy kegyed csak a bácsi vagyonára pályázik. Talán mégis tévedtek. Ha igazságtalan volt a kijelentésem, akkor most ünnepélyesen visszavonom. És ha igazán olyan nemes lelkű, akkor talán nem tagadja meg tőlem a segítségét. Kérem, próbálja meg rávenni Karl bácsit, hogy fogadjon! Olyan kéréssel szeretnék ugyanis előállni, amitől talán az egész életem függ. Ám nem csak a saját boldogságomról van szó, hanem ami még többet nyom a latba, valaki másé is, aki nagyon fontos nekem. Isten látja lelkem, nehezen szántam rá magam erre a lépésre. Nem szoktam hozzá, hogy kérjek. Eddigi életem során egyedül harcoltam ki mindent, amit célul tűztem ki magam elé. Most azonban segítségre van szükségem. Ezért is kérem, járjon közben a bácsinál, hogy mihamarabb beszélhessek vele! Csak nem felejtette el egészen, hogy valaha úgy szeretett, mint édesgyermekét, és atyai jószággal viseltetett irántam.

A fiatal mérnök határozott, nyers hanghordozása megenyhült. Tekintete barátságosabban pihent meg a szép leány arcán.

Felicitas figyelmesen végighallgatta, majd szomorúan lehajtotta a fejét.

– Könyörögtem a bácsinak, hogy fogadja. Nem volt rá hajlandó, pedig megmondtam, hogy biztos nyomós ok vezérelte hozzánk. Nem akarja nekem elmondani, miről van szó? Megígérem, hogy továbbítom kérését, és ügyét erőmhöz mérten támogatom.

A vendég komoran ráncolta a homlokát.

– Akkor nincs értelme, hogy próbálkozzam.

– Ne mondja ezt! Kérve kérem, bízson bennem és segítsen, hogy kibékíthessem a nagybátyjával! Hiszen ő maga szenved legjobban a saját haragjától. Leghőbb vágyam, hogy újra megtalálják az utat egymáshoz. Hangsúlyozom, egyedül önt óhajtom kibékíteni vele, mert tudom, a szülei iránt soha nem fog megen-

gesztelődni, ahhoz túl mély a szakadék közöttük. Azt azonban biztos nem felejtette el, hogy ön egykor kedves volt a szívének. Én viszont olyan jól ismerem, hogy azt is látom, amit el akar titkolni, sőt, amit még önmagának sem akar bevallani. A saját érdekében kérem tehát, közölje velem jövőtele célját.

Richard még mindig habozott. Végül felszegte a fejét.

– Rendben van, megbízom kegyedben. Beismerem, másnak hittem. Lehet, hogy a szüleim is tévesen ítélték meg. Megpróbálom meggyőzni őket.

A leány szeme büszkén megvillant,

– A szülei véleménye nem érdekel, doktor úr. Ne is fáradjon! Nekem csak az a fontos, hogy ön ne ismerjen félre, pontosan azért, mert ugyanolyan ártatlannak tartom ebben az áldatlan gyűlölködésben, mint magamat.

– Ezek szerint a szüleimet hibáztatja a Karl bácsival történt szakításért?

A lány lehajtotta a fejét,

– Ne kívánja, hogy feleljek! Sem hazudni nem akarok, sem megsérteni önt és a szüleit. Kérem, foglaljon helyet!

Dr. Wernher egy ideig a földre szegezte tekintetét, aztán a leány felé fordult.

– Őszinte leszek, ám ha kicsit bőbeszédűnek tűnnék, kérem, ne vegye rossz néven. Mérnök vagyok, és feltaláltam valamit. Ha a találmányom beválik, nagy sikert remélek tőle. Hogy megvalósíthassam a tervem, indulótőkének harmincezer márkára lenne szükségem, de nincs egy vasam sem. A szüleimnek szintúgy. Nagy erőfeszítések árán végeztem el a tanulmányaimat. Jó előmenetelemnek köszönhetően azonnal álláshoz jutottam a Seidel és Schubert Műveknél. Mivel az egyetemi tanulmányaim miatt a szüleim minden pénzüket rám költötték, most a fizetésem egy részével őket kell támogatnom, így minden krajcáromat be kell osztanom, és semmit sem tudok megtakarítani. Az én helyzetemben nehéz harmincezer márka kölcsönt kapni. Többször is megkíséréltem, de nem jártam sikerrel. Legfeljebb azt tanácsolták, forduljak a gazdag nagybátyámhoz. Ő biztosan szívesen kölcsönözne, ha találmányom sikerrel kecsegtet... Bocsásson meg, ha untatom.

Felicitas a fejét rázta.

– Egyáltalán nem untat. Kérem, folytassa!

– Néhány hete reménysugár villant fel előttem – folytatta a mérnök. – Évek óta szeretek valakit. Az apja gazdag ember hírében állt, nagy házat vitt. Éppen ezért sokáig nem mertem az ifjú hölgy előtt feltárni érzelmeimet. Nem akartam, hogy hozományvadásznak tartsanak. Végül mégis egymásra találtunk, bár elárulta, hogy az édesapjának mások a szándékai vele. Egy gazdag gyároshoz akarja feleségül adni, ám ő ebbe soha nem egyezik bele. Még mielőtt azonban a menyasszonyom beavathatta volna a családját titkos kötésünkbe, szörnyű csapás érte. Az apja csődbe ment. Gazdagsága az utóbbi években már csak látszat volt, sőt, már régóta nagyobb lábon élt, mint ahogy lehetőségei engedték volna. Most pedig egyszerre koldusszegény lett. Képtelen volt elviselni a csapást, és öngyilkos lett.

Felicitas, aki mély együttérzéssel hallgatta a mérnök beszámolóját, megle-

pődve kapta fel a fejét.

– Nem Judith Walbergről és az apjáról beszél? – kérdezte izgalomtól rekedten.

A férfi bólintott.

– Mivel rájött, nem akarom letagadni, de a legszigorúbb titoktartását kérem.

– Ez csak természetes.

– Köszönöm. Most már nincs sok mondanivalóm. Reményeimet Friedrich Walberg váratlan összeomlása maga alá temette. Emiatt még nem kerestem volna fel a nagybátyámat, ha nem aggódnék annyira Judithért. Tudja, ő jólétben nőtt fel. Megszokta, hogy minden óhaja teljesül, ám most komoly gondjai vannak. Nem szokott a nélkülözéshez, és ha nem tudok neki elfogadható, gondtalan életet nyújtani, akkor... akkor le kell mondanom róla.

Az utolsó szavakat lázas izgalommal hadarta, az arcán pedig mélységes fájdalom tükröződött.

Felicitás nem merte félbeszakítani. Részvétellel nézett rá. A férfi felállt.

– Bocsásson meg, elragadtattam magam!

A lány szeme felcsillant.

– Nincs mit megbocsátanom. Sőt hálával tartozom az őszinteségéért.

Richard kényszeredett nyugalommal folytatta:

– Ha gyümölcsöztethetném a találmányomat, képes lennék a feleségemnek gondtalan életet biztosítani, ám ehhez legalább harmincezer márka indulótőkére lenne szükségem. Csak kölcsönbe kérem, és csak öt évre. Nagy a tét számomra: vagy most azonnal megszerzem a pénzt, vagy le kell mondanom a lányról. Ezért határoztam el, hogy felkeresem a bácsikámat. Két ember sorsa forog kockán. Emiatt kérem, segítsen nagybátyámat meggyőzni, hogy megelőlegezze nekem a pénzt. Megteszi?

Felicitás mélyen sóhajtott,

– Szavamat adom, hogy az ügy érdekében mindent elkövetek, ami hatalmamban áll. Beszélni fogok a bácsival, adjon időt holnapig vagy holnaputánig! Akkor tudatom, mire jutottam. Kérem, adja meg a címét, és megírom, mit döntött a gyámapám.

A mérnök ráírta névjegyére a címét, és átnyújtotta.

– Köszönöm, és soha nem fogom elfelejteni, amit értem tesz.

Felállt. A lány kezét nyújtott.

– Nincs mit köszönnie, feladatombnak tekintem, hogy egyengessem a sorsát. Isten vele, doktor úr, és remélhetőleg: a viszontlátásra!

A férfi Felicitás jóságos, meleg tekintetétől megbűvölve ajkához emelte a lány kezét, és megcsókolta. Ezután meghajtott magát és távozott.

Felicitás elgondolkodva nézett utána. Ismerte Judith Walberget, társaságban gyakran találkoztak. Mindig csodálta a gazdag lány büszke szépségét, Judithnak volt egy bátyja is, aki iránt Felicitás őszinte rokonszenvet érzett.

Amikor értesült Friedrich Walberg öngyilkosságáról, száналommal gondolt Judithra, aki mindedig a társaság fénypontja volt, ám ezután bizonyára kegy-

vesztett lesz.

Felicitast az események mostani alakulása felbátorította, hogy végre megszerezze a lány barátságát, hiszen eddig nem mert közeledni a családhoz. Annak azonban kifejezetten örült, hogy a büszke, megközelíthetetlen Judith éppen az egyszerű, vagyontalan Richard Werhnert választotta párjául.

Felocsúdva álmodozásából, az árva leány átment gyámapja szobájába. A bácsi már izgatottan várta.

– Ugye, Tündérmé, igazam volt? Richard Wernher pénzt akart, nemde?

Felicitas a bácsi karosszékehez lépett. Szeretettel átölelte az öregurat, és hozzásimult.

– Karl bácsi, kérlek, most az egyszer hallgass végig nyugodtan!

Az öreg hevesen megrázta a fejét.

– Nem, nem akarom hallani! Éppen elég, hogy pénzt akart. Ugyan, mi egyéért jött volna hozzám? Éppen olyan, mint a szülei. Azok sem akartak soha mást, csak pénzt, pénzt és harmadszor is pénzt. Most meg a kedves fiacskájuk pumpolna... Ugyanaz a nóta!

Gyámleánya megcirógatta a kezét.

– Ne hergeld magad ellene, bácsikám! Hadd meséljem el előbb, mit beszéltem veled!

– Kérlek, Tündérem, egy szót sem akarok hallani belőle!

A leány könnyörögve nézett rá.

– Az én kedvemért, kérlek, bácsikám!

Karl bácsi megsimogatta Felicitas viruló kis arcoskáját.

– Üsse kő, meghallgathatlak. De előre megmondom, hogy egy huncut vasat sem kap tőlem.

– Karl bácsi, azt hiszem, igazságtalan vagy Richard Wernherrel. Ha beszéltél volna veled, és ha belenézted volna abba a becsületes szemébe, akkor akárcsak én, te is megbizonyosodnál róla, hogy tisztességes ember.

Az öreg fürkésző pillantást vetett rá.

– Micsoda lelkes szószólója lettél annak a fiatalembernek!

– Mert hiszem, hogy megérdemli. Különben is csak kölcsönbe kéri a pénzt, öt évre.

Karl Wernher gúnyosan elnevette magát,

– Még hogy kölcsönbe! Pontosan ezt mondta az apja is annak idején. Aztán szépen elfelejtik megadni!

– Richard soha nem tenne ilyet!

A bácsi újra farkasszemet nézett vele.

– Ilyen gyorsan keresztüllátsz valakin? Hiszen életedben először találkoztál vele!

Felicitas mosolygott,

– De bácsikám, hisz hányszor tréfálkoztál már velem, hogy a vesédben látok.

Te magad állítottad többször is, hogy fiatal korom ellenére kitűnő emberismerő vagyok!

– Szó, mi szó, ösztönösen ítélsz, s legtöbbször helyesen!

– Látod, látod! Most pedig azt sűgja az ösztönöm, hogy Richardot más fából faragták, mint a szüleit. Becsületes, derék ember. Helytáll az élet viharaiban, és kiharcolja a helyét a világban.

Karl Wernher gúnyos arcot vágott.

– Hiszen te valósággal rajongsz érte! Tündérem, az ég szerelmére, csak nem szeretted már bele? – kérdezte rémulten.

Felicitas vidáman felkacagott.

– Attól ugyan nem kell tartanod, bácsikám!

– Hála Istennek!

Felicitas elkomolyodott.

– Természetesen igyekszem igazságosan bánni vele, noha nem tudom elfelejteni, hogy annak az asszonynak a fia, aki tönkretette a boldogságodat és vele együtt az édesanyámét is. Képtelen volnék őt szeretni, de azért igazságtalan sem akarok lenni hozzá.

– Ami azt illeti, azon sem lepődnék meg, ha saját ötlettől vezérelve, vagy esetleg a szülei befolyására megkérné a kezedet, hogy ha másként nem, hát kerülő úton megkaparinthassa a vagyonomat.

A lány a fejét rázta.

– Nagyon rossz nyomon vagy, bácsikám. A feltevésedet kénytelen vagyok azonnal megcáfolni. Tőle magától tudom, hogy Richard Wernher titokban ugyan, de eljegyzett már valakit. Nem maga miatt fordult hozzád anyagi segítségért, hanem a menyasszonya miatt, mert attól fél, hogy elveszíti. Nehezebb esett idejönni, ám a menyasszonya iránti aggodalma erősebb volt minden ellenérzésnél. Meghallgatsz végre?

Az öregúr vállat vont.

– Ha már ennyire ragaszkodsz hozzá! Addig úgysem hagysz békén. Ám mielőtt belekezdenél, egyet mondok: a Wernher család egyetlen tagja sem kap soha többé egyetlen krajcárt sem tőlem, sem kölcsönbe, sem ajándékba, sem életemben, sem holtomban. Erre akár meg is esküszöm.

Felicitas elsápadt, és szomorú pillantást vetett rá.

– Kérlek, ne beszélj így. Az efféle fogadalmak egy idő után keserű kényszerként nehezedhetnek az emberre.

– Tudom, mit teszek, Tündérem – felelte a bácsi hűvösen. – Ha ezekkel az emberekkel bármi jót tennék, szegény anyád megfordulna a sírjában!

Felicitas hátravetette makrancos fürtjeit.

– Ezek után igazán semmi értelme, hogy elmondjam Richard történetét.

– Nézd, a lényegét már tudom. Pénzt akart. Mennyi lenne az?

– Harmincezer márkára lenne szüksége. Van egy találmánya, és arra kell neki a pénz, hogy kivitelezze.

– Nocsak, nocsak, feltalált valamit? – A bácsi arcán őszinte érdeklődés tükrö-

zódott.

Miközben azonban gyámleánya beszélt, egyetlen arcizma sem rezdült, hanem keményen, eltökélten meredt maga elé. Amikor pedig Felicitas a történet végére ért, észrevette, hogy az öregúr haragja csillapodott. Persze nem mutatta ki nyíltan, inkább csak ennyit mondott:

– Ideje asztalhoz ülnünk.

Felicitas jól ismerte a férfit. Érezte, hogy már csak színleli közönyét, ám azt is tudta, hogy bevehetetlen erődítményként sáncolja el magát kimondott esküje mögé.

Karl Wernher régi posztógyáros családból származott, amely nemzedékek során tisztes vagyonra tett szert. Ő maga a gyárat már évekkel azelőtt részvénytársasággá alakította, s gyenge egészségi állapota miatt visszavonult az üzlettől. Jelentős vagyonán kívül a szüleitől előkelő polgári házat örökölt, mely hatalmas parkszerű kert közepén magasodott. Ám a gazdagság nem tette boldoggá. Soha nem heverte ki a súlyos csapást, amikor rokonai ármánykodásának köszönhetően elvesztette imádott menyasszonyát.

A csalódás után Karl Wernher nekivágott a nagyvilágnak, és a trópusokról egy gyógyíthatatlan betegséggel tért vissza. Hajdani szerelme kétségbeesésében másnak nyújtotta a kezét. A hozzá méltatlan férfi néhány év alatt nyakára hágott egész vagyonuknak. Korai halála után csak a Pusztamajornak nevezett, lepusztult kisbirtok maradt az özvegyére, Szerény tejjgazdaság volt elvadult kerttel, kis baromfiudvarral, távol minden emberlakta helytől. Felicitas édesanyja, Maria Rogga az ura halála után ott morzsolta el utolsó, magányos éveit, a nagyvilágtól elvonultan.

Karl Wernher, hallván nyomorúságáról, röviddel az asszony halála előtt még egyszer felkereste egykori szerelmét, A szerencsétlen asszony csak a halálos ágyán értesült róla, ki tette tönkre a boldogságát. Karl Wernher pedig a haldoklótól tudta meg, amikor már jóvátehetetlenül késő volt, hogy rokonai sanda pletykái aljas rágalmak voltak csupán. Pedig annak idején emiatt küldte vissza Mariának minden magyarázat nélkül a karikagyűrűt. Csak azzal vigasztalhatta hajdani menyasszonyát, hogy megígérte, magához veszi a kis Felicitast, és úgy gondoskodik róla, mintha a saját gyermeke lenne, Maria Rogga ezek után nyugodtan hajtotta örök álmra a fejét.

Karl Wernher megtartotta adott szavát, Maria halála után befogadta a kislányt, Tündérének nevezte, és gondos nevelőapja lett.

Nem adta el Pusztamajort, hadd maradjon meg Tündérének emlékül az édesanyjától, A tejjgazdaságot és a baromfiudvart felszámolta, valamint egy öreg kertész házaspárra bízta a tanyát. Nyaranta néhány hónapot rendszeresen itt töltött a kislánnyal, Felicitas ilyenkor a vidéki napsütésben láthatóan kivirult és megerősödött. Ahogy pedig múltak az évek, bájos, szemrevaló nagylánnyá cseperedett.

Amikor a kis árva virágszál felnőtt, és gyámapja bevezette a társaságba, hodo-

lók hada udvarolta körül. Ő azonban mindenkivel szemben egyformán hűvös udvariasságot tanúsított, így a társaságból egy férfi sem dicsekedhetett Felicitás kegyeivel. Az egyetlen fiatalember pedig, akivel szívesen tett volna kivételt, szándékosan került.

Ez a férfi Rolf volt, Judith Walberg bátyja. Jó félóránnyira Pusztamajortól, Neulindenben egyedül gazdálkodott a nagybátyjától öröklött birtokán. Felicitás néhányszor találkozott Judithtal egy-egy társasági összejövetelen, és azonnal rokonszenvesnek találta a körülrajongott lányt. Most bizonyára nagyon szenved a családját ért veszteség miatt Egyetlen támasza a bátyja maradt, aki soha nem volt túl jó viszonyban az édesapjával, és előre sejtette a tragédiát Judith a történetek után bizonyára nála keres menedéket, hiszen Richard Wernher anyagi biztonság hiányában nem tud otthont nyújtani neki.

Felicitásnak egyre csak a Walberg testvérek sorsán járt az esze. Oly szívesen a segítségükre sietett volna, ám gyámjával folytatott utolsó vitája nyomán szertefoszlott minden reménye. Hisz Karl Wernher megfogadta, hogy egy krajcárt sem ad az unokaöccsének tervei megvalósítására.

A fiatal leány a szobája ablakánál ült, és nyugtalanul pásztázta tekintetével a parkot. Mit ér e pillanatban, hogy gazdag örökös, ha nem segíthet azokon, akik a segítségére szorulnak?

Eszébe jutott, hányszor emlegette nevelőapja a végrendeletét, amellyel halála után egész vagyonát ráruházta. A bácsi ódon, gazdagon díszített ezüstkazettában tartotta a testamentumát. A ládikó domborműves fedelét rózsák és levelek füzére fonta körül. Az ékes füzér arany feliratot fogott közre, melyen ódon betűkkel ez állt:

„Örízze híven
A múltó időben
Kincsét e láda,
Jól kulcsra zárva!”

Az írás a sok nyitogatástól imitt-amott már megkopott, a „híven“ szó kezdőbetűje és a láda „á“-ja pedig már olvashatatlanná vált. Karl bácsi bevatta gyámleányát a régi ládikó történetébe úgy, ahogy az a családjában apáról fiúra szállt. Elmesélte, hogy eredetileg két ilyen kazetta készült.

A Wernherek a tizenhatodik század elejéig vezették vissza a családfájukat. Furcsa módon, sok évtizeden át mindig csak egy fiú született a családban, aki aztán az apja örökébe lépett. Hosszú idő után az egyik Wernhert végre két fiúgyermekkel áldotta meg az ég. Az idősebb folytatta az apja mesterségét, az ifjabbik kitanulta az aranyművességet. A két fivér két nővért vett feleségül, annak az aranyműves mesternek a lányait, akinél a fiatalabb a szakmát tanulta.

A nővérek egyforma hozományt kaptak, méghozzá két ezüzládikát, amelyek a családi hagyomány szerint színültig voltak aranydukátokkal, és úgy hasonlítottak egymáshoz, mint két tojás. Mindkettőt ugyanaz a vésett felirat díszítette, és a

fáma szerint a hozzá tartozó arany kulcsocskák is hajszálra egyformák voltak. A ládikókat az örömapa maga készítette remekbe, és ezzel a móringszal akarta bizonyítani, hogy mindkét lánya ugyanolyan kedves a szívének. A Wernher fivérnek egy-egy fia született, és ez így maradt továbbra is a családban. Karl volt a posztószövők egyetlen utóda, Georg az aranyműveseké. Közel-távol nem volt több rokonuk.

A kazetták mindkét családban apáról fiúra szálltak. Karl családjában a gazdagság és a jólét is öröklődött, ám Georg ősei nem tudták megtartani a vagyont. A családnak abban az ágában elkallódott a régi ezüstkazetta is. Vagy eladták, vagy beolvasztották, hiszen értékes darabnak számított. Georg Wernher még emlékezett rá, hogy gyermekkorában édesapja kezében látta utoljára. Egyszer beszélt is róla Karllal, aki sajnálta, hogy egy ilyen régi családi ereklye veszendőbe ment. Szívesen megfizette volna az árát, csak hogy a család birtokában maradjon.

Karl a maga öröklött ládikójában, pénzszekrénye biztonságos mélyén tartotta a végrendeletét, amit kívánságára három nappal a halála után kellett kihirdetni.

II.

Miután dr. Richard Wernher elbúcsúzott Felicitástól, nehéz szívvel indult haza a szülői házba. Útközben újra végiggondolta a helyzetét. Igaz, végső soron eladhatná a találmányát az acélműnek, ahol dolgozik. Tisztában volt azonban vele, hogy ez esetben olyan kis összeggel kellene beérnie, amellyel nem alapozhatja meg a jövőjét. Ezért döntött úgy, hogy ő maga fogja értékesíteni a találmányát. Ehhez pedig számításai szerint elegendő lenne induló tőkének harmincezer márka.

A szüleinek egy szót sem szólt a találmányáról, egyrészt mert nem volt híve a sok beszédnek, másrészt meg nem akarta őket feleslegesen nyugtalanítani. Ismerte az anyja természetét, s tudta, hogy azonnal a legvérmesebb reményekkel kecsegtette volna magát. Ugyanígy elhallgatta szülei előtt a Judith Walberggel való titkos jegyességét is. Ezúttal is, épp hazafelé tartva, valósággal megkönynyebbült ennek gondolatától. Micsoda kínos jelenetekre került volna sor a szülői házban Walberg összeomlása után, ha beavatta volna őket a titokba! Nemhogy segítettek volna neki elviselni a csapást, még inkább megnehezítették volna a helyzetét.

Az ebédnél a megszokottnál is szótlanabbnak mutatkozott, apja kérdéseire szórakozottan felelgetett. Fel is tűnt a szülőknek fiuk különös viselkedése. Mindenáron szóra akarták bírni, ám ő fontos megbeszélésre hivatkozva kimentette magát. Azt mondta, ebéd után vissza kell sietnie az üzembe.

Útja Walbergék háza előtt vezetett, A felső emeletet figyelte, ahol szinte min-

den ablakot csukott zsaluk rejtettek a kíváncsi tekintetek elől. A bejárat előtt hatalmas bútorszállító teherautók várakoztak. Richard tudta, hogy a ház értékes berendezése hamarosan kalapács alá kerül, Friedrich Walberg adósságainak fedezésére.

A szíve elszorult, amikor arra gondolt, milyen szenvedést okoz majd mindez Judithnak. Apja halála óta még nem találkoztak.

Vajon bele tud-e majd törődni a megváltoztathatatlanba? Richard el sem tudta képzelni, hogyan lesz képes a jóléthez szokott lány alkalmazkodni új, szűkös életkörülményeihez. Egészen más volt az élete, amikor igent mondott neki. A történetek után talán már béklyónak érzi adott szavát, és talán szívesebben menne ahhoz a gazdag emberhez feleségül, akinek az apja szánta. Mindenesetre szabad választást kell engednie a szeretett leánynak. Nem befolyásolhatja, nem lehet önző. Bár kimondhatatlan fájdalmat okozna neki Judith azzal, ha felbontaná titkos jegyességüket, de ezerszer jobban fájna, ha azt érezné, hogy ő erővel magához láncolja szerelmét, aki kénytelen mellette nélkülözni mindazt, ami addig hozzátartozott az életéhez. „Meg kell tennem, és meg is teszem, ha a bácsi visszautasítja a kérésemet. Ha így alakul, szakítanom kell vele, nem lehet az enyém“ – gondolta a fiatalember, és búskomoran folytatta az útját.

A következő sarkon vele egykorú fiatalemberbe ütközött, Rolf Walberg volt az.

Judith bátyja szigorúan, töprengve nézett maga elé. Amikor azonban észrevette Richardot, sűrű szeme felcsillant. Szívélyesen üdvözölték egymást, hiszen iskolás koruk óta jó barátok voltak.

– Nicsak, Richard!

– De örülök, hogy látlak, Rolf! Hogy vagy?

– Nem valami fényesen, képzelheted. Túl sok volt a gond és az izgalom az utóbbi napokban. A húgommal nagyon megszenvedtük a történeteket.

Richard együttérzéssel bólintott.

– Sajnos, nem volt még módom részvételemet nyilvánítani. – Melegen megszorította barátja kezét.

– Mondhatom, nem sok őszinte együttérzésben volt részünk. Az emberek láthatóan elhúzódnak tőlünk. Mindenhol ezt halljuk: „Ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát“. Tulajdonképpen igazuk van. Apám vakon rohant a vesztébe, hiába óvtam és figyelmeztettem.

Richard meglepve nézett rá.

– Azt mondod, tisztában voltál édesapád valódi helyzetével? És nem tudtad felkészíteni a húgodat a szerencsétlenségre?

Rolf megrázta a fejét.

– Nem tehettem. Apa attól félt, ha Judith értesülne a család valós anyagi helyzetéről, önkéntelenül is leleplezhetné a nyilvánosság előtt. Ezt mindenáron el akarta kerülni. Apa mindenkit félre tudott vezetni, kivéve engem, ezért határozottan kitette a szűrőmet otthonról. Nem akart senkit megtúrni maga körül, aki belelátott a kártyáiba, gyűlölte a kritikát, így nem maradt számomra más hátra,

mint hogy búcsút intsek a szülői háznak, és kiköltözzek Neulindenbe. Szeretek gazdálkodni, és mindig azzal biztattam magam, hogyha bekövetkezik az anyagi csőd, itt apám és a húgom is otthonra találhat. Neulindent senki sem veheti el tőlem. De apa nem akarta túlélni a csődöt, s nagyon fáj, hogy így kellett végeznie. Az egyetlen vigaszom, hogy a kereskedői becsületén nem esett folt. Ha pénzzé tesszük, amink van, ki tudjuk fizetni az adósságait. Gondolhatod, megnyit küszködtem, amíg ezt nyélbe ütöttem. Persze, szegény húgomnak semmije sem maradt. Amint itt mindent elrendeztem, magammal viszem Neulindenbe. Fogalmam sincs ugyan róla, hogyan fog beilleszkedni az egyszerű vidéki életbe, de legalább megnyugszik a lelke. Ha pedig másként dönt, csak egy szavába kerül, és újra fényűző életet élhet. Van egy kérője, aki mindazt nyújtani tudja neki, amiről most kénytelen lemondani. Bár ez idáig magam sem voltam elragadtatva ettől a reménybeli sógorságtól, és úgy látom, ő is legszívesebben kikoszarzná a hódolóját, nemigen marad más választása, ha nem akar lemondani a jólétről, amihez hozzászokott.

Richardnak minden erejére szüksége volt, hogy el ne árulja, mit érez. Ha Rolf sejtené, hogy ők ketten titokban eljegyezték egymást! Vajon mit gondolhat Judith? Talán már alig várja, hogy felmentse az ígérete alól...

Kihúzta magát.

– Kérlek, tolmácsold a húgodnak tiszteletteljes üdvözetemet. Eljöhetek hozzátok vasárnap, hogy elköszönjek tőle is, mielőtt vidékre mentek?

– Ha nem riaszt vissza a felfordulás, amit most nálunk találsz, szívesen látunk.

– Semmi sem riaszt el, ha fogadtok.

– Ezt megígérhetem, hiszen Judith régi barátomként ismer és becsül téged.

Richard erre elvörösödött, Rolf észrevette, és meghökkent. Csak nincs valami titkos vonzalom kettejük között? Micsoda ostobaság lenne! Jelen körülmények között Judithnak, mint annyi más hasonló sorsú leánynak, vagyonos férj után kell néznie. Nagy kár! Richardot igazán örömmel fogadta volna el sógorának.

Eme gondolatok futottak hát át Rolf agyán, amikor barátjától elköszönve továbbment.

Richard is gondolataiba mélyedve folytatta útját, Rolf szavai nem mentek ki a fejéből. Nagyon jól tudta, ki az a gazdag kérő: Dürrkopp, a milliomos, akit már Walberg papa is a lányának szánt. Annak idején Judith visszautasította. De most? Most nemigen marad más választása, hacsak nem akar lemondani az eddig megszokott életviteléről.

Rolf is ezt mondta, s Richard belátta, hogy igaza van, habár a szíve összefacsarodott közben. Teljesen valószínűtlennek tűnt előtte, hogy Judith feltalálná magát a számára szokatlan, szerényebb életkörülmények között. Egy hattyúnak szűk a verébfészek.

Egyre inkább eluralkodott rajta a fájdalmas meggyőződés, hogy le kell mondania a lányról, amennyiben nem kapja meg a kölcsönt a nagybátyjától. Vasárnapig hírt kap Felicitas Roggától. Vajon mi lesz a nagybátyja válasza?

Újra halvány remény ébredt benne. Hiszen Judith őt szereti! Ha megkapja a pénzt Karl bácsitól, még minden jóra fordulhat. Azt azonban nem sejtette, hogy a válasz már megszületett, s cseppet sem volt kedvező a számára.

Rolf belépett a szülői házba, és azonnal a húgát kereste. Judith az ablaknál állt, szeme a távolba révedt. Karcsú termetére fekete ruha simult. Nehéz hajfonatai, amelyeket vörösre festett a beáramló napfény, lágyan keretezték szabályos arcát. A fejét lehajtotta, szemében fáradtság és gyász ült, szája pedig visszafojtott sírástól remegett.

Az ajtónyitásra visszafordult, és a bátyjára emelte a tekintetét. A lánynak gyönyörűen csillogó, szürkéskék szeme volt.

Fivére hozzálépett, és oltalmazón átkarolta.

– Hogy érzed magad, kishúgom? Megnyugodtál kicsit?

A leány lehajtotta a fejét, és fáradtan elmosolyodott.

– Igen, Rolf. Beláttam, hogy sajnos bele kell törődnöm a megváltoztathatatlanba. A kényszer szigorú, de jó tanítómester. Nem kell már attól tartanod, hogy összeomlok, mint az elmúlt napokban.

– Miattad örülök ennek, Judith. Vagyis nincs semmi kifogásod ellene, hogy kiköltözz hozzám a jövő hét elején a tanyára?

Judith elpirult. Határozatlan volt. Nem tudta és nem is akarta megmondani a bátyjának, hogy valami idekötí még. Azt, hogy szívében forró vágygal napról napra Richardra vár, egyre csak vár... Égő nyugtalanság töltötte el, mert tudta, hogy egész élete megváltozik, ezentúl minden másképpen lesz.

Tisztában volt azzal is, hogy Richard vagyontalan, és nem tud egy szegény lánnyal mit kezdeni, hisz a találmánya kivitelezéséhez pénzre van szüksége. Lesz-e bátorsága, hogy a megváltozott körülmények között is kitartson mellette? És neki? Neki vajon lesz-e elég mersze hozzá, hogy vállalja Richard mellett a gondokkal teli mindennapokat és a szűkös életkörülményeket?

Vajon Richard kitart mellette, vagy egyszerűen felbontja az eljegyzésüket? Az utóbbi napokban a fájdalom mellett csupán ez az egy kérdés kínozza. Hogyan dönt a férfi, akit szeret? Miért nem jön már el, hogy végre tisztán láthasson?

A lány tudta, hogy csak a kezét kell kinyújtania, s Dürrkopp, a milliomos azonnal megoldja anyagi gondjaikat. Büszkesége azonban nem engedte, hogy pusztán számításból olyan férfinak adja magát, akit nem szeret. Úgy érezte, képes felvenni a harcot a mindennapos gondokkal, ha Richard Wernher védelmezően ott áll mellette.

Judith nyugtalansága napról napra nőtt. Türelmetlenül várta, hogy Richard ajkáról végre elhangozzék a férfias, bátor döntés. Bárcsak eljönne, és ezt monda-

ná: „Történjék bármi, nem hagylak el. Te meg én összetartozunk, örömben, bánatban, gazdaságban, szegénységben kitartunk egymás mellett!”

Rolf még mindig Judith válaszára várt. A leány végre erőt vett magán.

– Nem tudom, elkészülök-e itt mindennel a jövő hétig, Rolf – felelte tétován.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha túlesel rajta. Vagy tudod mit, ha akarsz, máris kiköltözhetsz Neulindenbe, én majd Kleistné segítségével elrendezek itt mindent – ajánlotta jó szándékúan a testvére.

Judith azonban megrázta a fejét.

– Szó sem lehet róla. Maradok, amíg mindennel el nem készülünk.

– Nos, legyen akarod szerint. Különben éppen az imént találkoztam Wernher doktorral. Vasárnap el akar jönni elbúcsúzni.

Judith összerezett, elsápadt.

– Búcsúzni? – kérdezte fátyolos hangon.

Rolf döbbenetesen nézett a testvére felé. Hirtelen aggódni kezdett érte. Lehet, hogy barátja és húga között az ő tudtán kívül vonzalom szövődött?

– Persze – felelte, miközben fürkésző pillantást vetett rá. – Megmondtam neki, hogy kijössz velem a birtokra. El akar köszönni tőlünk, neked pedig részvétét akarja nyilvánítani.

Judith arcába ezekre a szavakra visszatért az élet. Istennek hála, Richard eljön! Viszontlátja, beszélhet vele! Most, hogy megtudta, ő is kiköltözik a birtokra, nem marad tovább távol tőle.

– Tehát vasárnap eljön? – kérdezte halkán.

– Igen, Judith.

– Vasárnap délután Kleistné is elhagy bennünket, Rolf – tette hozzá a lány, gyorsan témát váltva.

Rolf az idős hölgyhöz fordult, aki eddig szinte észrevétlenül meghúzódott a szoba mélyén.

– Hírt kapott a lányától, Kleistné?

– Igen, Walberg úr. Azt írta, hogy vasárnap estére vár. Nagyon szép, gondtalan időszak volt, amit az édesapjuk házában töltöttem, és ezért örök hálával tartozom neki. Bármi történt is, nagyszerű ember, igazi, nemes jellem volt.

– Köszönöm a szavait, drága Agatha néni. Nagyon jólesik, éppen most, amikor mindenki csak gyalázza. Nem volt rossz ember.

– Nem, Judith kisasszony. És ha hibázott is, súlyosan megbűnhődött érte.

– Nagyon fog hiányozni, Agatha néni, de meg kell szoknom, hogy a jövőben egyedül boldoguljak. Különben el sem engedném. A bátyámra nehéz küzdelem vár, én meg nem szeretnék a terhére lenni. Remélem, hasznomat veszi.

– Bátor beszéd, Judith kisasszony. Meglátja, sikerülni fog.

– Soha nem leszel a terhemre, kishúgom – szólt közbe Rolf. – Tudod, hogy

sokkal jobban szeretlek annál. Ám annak szívből örülök, hogy ilyen bátran nézel szembe új életteddel Neulindenben. Nagyon remélem, hogy az ottani szerény körülmények között is jól érzed majd magad addig, míg egy szép napon a férjed oldalán hátat nem fordítasz a falusi magánynak.

Judith megint elpirult. Elfordult, és halkán így szólt:

– Az még sokára lesz, Rolf. Nem szabadulsz meg tőlem egyhamar.

Bátyja magához ölelte.

– Annál jobb, kedvesem! Ha tudnád, mennyire örülök a társaságnak, hisz eddig olyan magányos voltam odakinn a pusztán. A tanyán is nagy szükség van a női kézre.

Judith elmerengett. Vajon meddig várhatja majd Richard? Érte jön-e egy napon, hogy feleségül kérje?

Olyannyira elmerült a gondolataiban, hogy észre sem vette bátyja fürkésző tekintetét.

III.

Felicitas másnap nehéz szívvel ült le levelet írni Richard Wernhernek. A fiatalember szombat reggel kapta meg a postát, munkába indulás előtt.

„Igen tisztelt Doktor úr!

Ígéretemhez híven még tegnap megpróbáltam ügyét Karl bácsi elé terjeszteni, A kísérletem sajnos kudarcot vallott, A bácsi kereken elutasította, hogy a kért összeget kölcsönadja Önnek, Elhiheti, mennyire bánt, hogy így történt. Olyan szívesen segítettem volna! Sajnos, egyelőre a világon semmit sem tehetek Önért, Talán majd később sikerül. Üdvözlettel:

Felicitas Rogga“

Az utolsó mondatot Felicitas ugyan meggyőződése ellenére írta, ám fájt neki, hogy levelével minden reményétől megfosztja a fiatalembert.

Richard azonban tudta, hogy semmi értelme hiú reményekkel áztatni magát, eldöntötte hát, hogy visszaadja Judith szabadságát, és rábízta a döntést. Válaszszon ő kettejük közül. Az a milliomos olyan fényűző életet tud biztosítani a számára, mint amilyenben eddig része volt.

Vasárnap vizitidőben elindult Walbergékhez. Minden eshetőségre számítva papírra vetette mindazt, amit Judithnak mondani akart, hiszen meglehet, hogy nem tud vele négy szemközt beszélni.

Aznap nem álltak Walbergék háza előtt bútorszállító kocsik, Judith és Kleistné szobáját kivéve a helyiségeket szinte teljesen kiürítették. Az előcsar-

nok, amelyen a vendég áthaladt, szintén üresen tátongott.

A személyzetből már senki sem volt a házban, aki bejelentette volna.

A fiatalember egy ideig határozatlanul álldogált. Ekkor szerencséjére megpillantott egy cselédlányt lejönni a lépcsőn, Richard megkérte, jelentse be az uraságoknak.

A lány elmondta, hogy Walberg úr nincs odahaza, Kleistné pedig csomagol, mert délután elutazik. Kérdésére, hogy bejelentse-e Judith kisasszonynak, Richard bólintott.

A leány hamarosan visszajött.

– A nagyságos kisasszony kéreti.

Richard néhány perc múlva mélyen megrendülve állt Judith előtt.

A leány fekete ruhájában sápadtan és komolyan, keservesen magára erőltetett nyugalommal fogadta. Richard az üdvösségét is odaadta volna, ha a karjába kaphatta és a szívére ölelhette volna szerelmét. Ám fegyelmezte magát, és beérte azzal, hogy megcsókolta a felé nyújtott keskeny, fehér kezét. Végül felhevültén megszólalt:

– Kedves Judith, kérlek, vedd magadhoz ezt a levelet arra az esetre, ha nem maradnánk kettesben. Mindazt, amit most nem tudok elmondani, megtalálsz benne.

Judith a felindult szavak hallatán mélyen elérékenyült. Amikor az imént Richardot a küszöbön megpillantotta, még úgy érezte, rögtön a karjába zárja, és így szól: „Bármi történt is, és bármit hozzon a jövő, te az enyém vagy, én meg a tiéd!”

A lány megremegett, reszkető kézzel átvette a levelet, és a ruhájába rejtette.

– Mi mondanivalód van számomra? – kérdezte elfúlva. Maga is megijedt a tulajdon hangjától.

Richard hűvösnek és elutasítónak találta a viselkedését. Nyilván alig várja, hogy visszaadja a szabadságát, gondolta. Amilyen fegyelmezetten csak tudott, különös, idegenszerű hangon így szólt:

– Gondolom, nem kell magyaráznom, hogy a téged ért szerencsétlenség engem is mélységesen megrázott. Az adott körülmények között nincs rá jogom, hogy magamhoz kösselek. Sajnos, nem jók a kilátásaim, félek, hogy még évekig nem leszek képes hozzád méltó életkörülményeket biztosítani. Éppen ezért nem merlek arra kérni, hogy várj rám. A körülmények hatására úgy döntöttem, hogy feloldozlak adott szavad alól. Szabad vagy, Judith, teljesen szabad.

A lány meg vonaglott, mintha tördöfés járta volna át a szívét.

„Megvet és eltaszít magától, mert szegény vagy! A férfi, akit szeretsz, hátat fordít neked, mert üres kézzel, hozomány nélkül csak terhet jelentenél a számára“ – gondolta. Büszkeségének köszönhetően azonban sikerült megőriznie a lélekjelenlétét. Fájdalmát legyőzve, látszólag nyugodtan kihúzta magát.

– Köszönöm, Biztosan így lesz a legjobb mindkettőnknek. – Csak ennyit mondott.

A férfi egy percig szinte bénultan állt. Minden észérv ellenére remélte, hogy

Judith azt feleli: „Nem, Richard, nem fogadom el tőled a szabadságom. Történjék bármi, a tiéd maradok, várok rád.“ Természetesen nem sejtette, mi játszódik le a lány lelkében.

Nyugalmat erőltetett magára, és most ő is így szólt:

– Igazad van, biztosan így lesz a legjobb, így kell lennie. Adjon neked a Jóisten sok szerencsét, boldogságot a jövőben.

Judith szeme könnybe lábadt. Még gúnyolódik is! Hisz tudja jól, hogy csak vele tudja elképzelni a boldogságát.

– Ugyanezt kívánom én is önnek, doktor úr! – mondta olyan jéghidegen, hogy megrémült tulajdon hangjától.

Ebben a percben belépett Kleistné, és mint mindig, barátságosan üdvözölte a vendéget. Még egy ideig udvariasan, közömbös dolgokról társalogtak, azután Richard felállt, hogy elköszönjön. Meghajolt a hölgyek előtt, Judith, hogy az özvegy gyanút ne fogjon, kényszeredetten kezet nyújtott neki. A férfi csak egy pillanatra érintette meg ajkával a leány kezét, csókja azonban úgy égette, mint a tűz.

A kisasszony lesütötte a szemét, így nem látta, milyen pillantást vet rá a férfi búcsúzóul. Pedig Richard kétségbeesett tekintete elárulta volna neki, mennyire szenved.

Amikor az ajtó bezárult a távozó mögött, Judith visszavonult a hálószobájába. Odabenn egy pillanatig tanácstalanul állt, majd erőtlenül lerogyott, és a kezébe temette arcát. Hiába várta, csak nem jöttek a felszabadító könnyek. A szíve megdermedt fájdalmában. Szentül hitte, hogy a férfi, akit tiszta szívéből szeretett, a szegénysége miatt szégyenítette meg és hagyta el. Pedig egy pillanatig sem habozott volna, ha Richard felajánlja, hogy kövesse a szegénységbe.

Fáradtan leereszkedett az egyik ablak melletti karosszékre és kiégett, üres tekintettel meredt maga elé. Ekkor jutott eszébe a levél. Lassan előhalászta a ruhájából, s keserű mosollyal kinyitotta. Saját szemével akarta látni a betűket, melyek tudtára adják a szakítást. A levélben ez állt:

„Szeretett Judithom!

Mélységes fájdalommal értesültem a Téged ért szerencsétlenségről. Legszívesebben azonnal hozzád rohantam volna, de ehhez a világ előtt nem volt jogom.

Bárcsak gondtalan, boldog jövőt biztosíthatnék neked magam mellett! Csak hogy ez sajnos nem áll módomban. Az utolsó kísérletem, hogy pénzt szerezzek a találmányom megvalósításához, nem járt sikerrel.

Most már tudom, hogy nem tarthatlak meg, mert lelkiismeretlenség lenne azt kérnem tőled, hogy kövess a szegénységbe.

Szeretném, ha minden kötöttségtől és befolyástól mentesen döntenél a jövődről. Válassz szabadon, akarsz-e mindezek ellenére várni rám, amíg az anyagi helyzetem lehetőséget nem nyújt a nőüléshez, vagy fel akarod bontani az eljegy-

zésüinket. Arra az esetre, ha nem tudnánk zavartalanul beszélni, átadom ezt a levelet. Kérlek, tudasd velem a döntésedet!

Csókolom a kezedet. Ne váráss túl soká a válasszal!

Richardod“

Judith görcsös mozdulattal összegyúrte a levelet, „Milyen sürgős a doktor úrnak, hogy megtudja, elengedem, nem tartom vissza! Rám hárítja a döntést, pedig tudnia kell, hogy ezek után biztos nem tartóztatom. Nem más ez, mint holmi szánalmas színjáték!” – gondolta keserűen.

Sértett büszkeségében meg sem fordult a fejében, hogy a férfi egyedül csak rá gondolt, amikor felajánlotta neki a szabadságát. Judith felsóhajtott, miközben feltárult előtte várható jövőjének képe. Ő, aki eddig az élet napos oldalát járta, örökre árnyékba kerül. A legszívesebben végzett volna magával, ahogy az apja is tette. De aztán gondolt egyet, s elszántan kiegyenesedett. Nem, ő nem hagyja el magát! Elhatározta, hogy bátran felveszi a harcot, és megmutatja, hogy nem csak jólétben és pompában tud élni, hanem a megváltozott körülmények között is megtalálja helyét az életben. Bátorságával meg akarta szégyenítem Richard Wernhert, aki gyáván megfutamodott az élet küzdelmei elől. Majd ő megmutatja, hogy egyedül is képes harcolni!

Apró darabokra tépte Richard levelét. A válaszát már úgylis megkapta, most már tudja, hogy szabad, ő nem tartja vissza.

A lány ezután emelt fővel a dolga után nézett, a kimerítő munkában keresve feledést. Amikor azonban estefelé fáradtan lerogyott a fekhelyére, már alábbhagyott az elszántsága. Fájó szívvel tette fel magának a kérdést: „Vajon igazán szeretett? Egyáltalán fáj neki a szakítás?”

Feltörtek benne az emlékek, hallotta a férfi gyengéd, szerelmes szavait, érezte ölelő karjait.

Hihetetlen, hogy mindennek vége legyen, csupán azért, mert a férfi gyáván megfutamodik az élet küzdelmei elől.

Richard nem volt közömbös iránta, szerette, ebben biztos volt. Akkor pedig még rosszabb, hogy nem tart ki mellette!

Judith megkeményítette a szívét, s igyekezett elítélni Richardot, amiért ilyen könnyen lemondott róla.

Richard elkeseredett hangulatban ért haza. Ilyen állapotban nem volt kedve találkozni a szüleivel. Fejfájásra hivatkozva bezárkózott a szobájába, és a bánatába temetkezett. Újra és újra lejátszotta magában a Judithtal való találkozását, és egyre inkább meggyőződött afelől, hogy kedvese már alig várta a pillanatot, amikor felmenti az ígérete alól. Richard megpróbálta magában mentetetni a lányt, de a túske csak egyre mélyebb lett a szívében.

Csak estefelé, amikor már sötétedni kezdett, szedte össze magát annyira,

hogy kiment sétálni az utcára. Keserű gondolataitól azonban ott sem szabadulhatott. Céltalanul kóborolt, amíg végül a külvárosban kötött ki. Innen órák múlva fáradtan és összetörten tért haza. Azonnal lefeküdt anélkül, hogy a szüleivel még egyszer beszélt volna.

Emilie asszony a délutánt azzal töltötte, hogy a padláson kirámolt egy régi fiókos íróasztalt, amelyet pénzzé akartak tenni. Munka közben véletlenül rábukkant egy titkos fiókra. Az antik bútorok gyakran rejtenek ilyeneket, de sem ő, sem a férje nem sejtette idáig a szekreter titkát. Ebben a fiókban legnagyobb meglepetésére ráakadt a hajdani aranyműves elveszettnek hitt nászajándékára. Alig akart hinni a szemének, amikor most végre a kezében tartotta az ezüstkazettát, amit a férje már annyiszor emlegetett. A kulcs a zárban volt, és Emilie lázas sietséggel nyitotta fel az ezüstitáskát, ám egy elszáradt virágcsokornál egyebet nem talált benne. Biztosan valamelyik aranyműves unoka kapta azóta rég halott kedvesétől, s őrizte híven a drága emléket.

A férje ugyanúgy meglepődött, amikor kezében a megfeketedett kazettával Emilie belépett hozzá, és elmesélte, hogyan bukkant rá. Igaz, a családi örökség már nem volt benne, de a szép, antik darab így is értékesnek számított.

Georg Wernher gyönyörködve szemlélte a fedél finom mívű szegélyét, amely – akárcsak Karl ládikóján – a feliratos táblácskát keretezte. A szöveg is ugyanaz volt, mint a kazetta párján:

„Őrizze híven
A múlt időben
Kincsét e láda
Jól kulcsra zárva!”

Bizony, a két ládikó olyan egyforma volt, mint két tojás, egy jelentéktelen különbség azonban mégis akadt közöttük: Itt a feliratnak nem volt híja, a „h” meg az „á” éppoly élesen, világosan rajzolódott ki, mint a többi betű. Természetesen Emiliének fogalma sem volt erről a kis különbségről, hiszen soha nem nézte meg közelebbről a Karl Wernher tulajdonában lévő ládikát. Rögtön hozzá is látott, hogy a talált tárgyat gondosan megtisztogassa, így az hamarosan eredeti fényében csillogott. Ezek után a házaspár megegyezett abban, hogy a ládikót szivarral töltve a fiuknak adják karácsonyra. Addig az anya el akarta rejteni, hogy majd csak a karácsonyfa alatt lepjék meg Richardot a családi ereklyével.

Így azután Richard nem értesült anyja felfedezéséről, ám bár bánatában nem is érdekelte volna különösebben a régi ezüstkazetta. Egyelőre Judith foglalta le minden gondolatát.

IV.

A következő napok egyikén Felicitas benn járt a városban, és véletlenül ösztetalálkozott a Walberg testvérpárral. Mélyen elpirult, amikor észrevette Rolf felcsillanó tekintetét. A következő pillanatban a férfi azonban visszanyerte önuralmát, és kalapját megemelve köszöntötte. Felragyogó mosolya mégis megdobogtatta a lány szívét. Amikor aztán Judith is köszönt neki, Felicitas látva sápadt, meggyötört arcát, erőt vett zavarán, és odalépett hozzájuk.

Szívélyes mosollyal nyújtotta kezét a gyászruhás fiatal hölgynek, akit mindig is csodált.

– Megengedi, Walberg kisasszony, hogy érdeklődjem a hogyléte felől? Sajnos, nem tudtam súlyos gyászukban személyesen részvételemet nyilvánítani. Ott jártamkor ugyanis nem találtam otthon senkit – mondta Felicitas.

– Megtaláltuk a névjegyét, nagyságos kisasszony, és hálásan köszönjük – felelte Rolf. – A húgom elhatározta, hogy kiköltözik hozzám Neulindenbe.

Felicitas a férfi napbarnított arcába nézett.

– Ott hamarosan összeszedi majd magát, Walberg kisasszony. Kinn a természetben megkönnyebbül az ember lelke. Ezt én is megtapasztaltam. Hiszen tudják, gyakran vagyok odakinn, Pusztamajorban.

– Hallottam a bátyámtól. De azt is mondta, hogy már régen nem járt ott.

– Karl bácsit az utóbbi hónapokban szinte állandóan szobafogságra kényszeríti a betegsége. Alig hiszem, hogy kijutnánk ezen a nyáron.

– Igazán kár – felelte Judith.

Ugyanez a sajnálkozás tükröződött Rolf tekintetében is. Aznap nem volt olyan fegyelmezett, mint máskor, és ezzel zavarba hozta Felicitast. A lány búcsúzóul a kezét nyújtotta Judithnak.

– Sajnos, nem késlekedhetem tovább. Minden jót kívánok! Örülnék, Walberg kisasszony, ha meglátogatna. A bácsikám biztosan szintén szívesen látná. Be tudja még iktatni elutazása előtt?

Judith érezte, hogy a bátyja finoman megszorítja a karját.

– Minden bizonnyal, Rogga kisasszony – felelte gyorsan. – Szívesen elbúcsúozom a bácsikájától. Megfelelne holnap délelőtt?

– Ha megengedi, kisasszony, elkísérném a húgomat, hogy gyámatyjától én is elköszönjek – tette hozzá Rolf.

Felicitas elpirulva sütötte le a szemét.

– Nagyon örülünk mindkettőjüknek. Viszontlátásra holnap!

A fiatal lány dobogó szívvel elsietett, Rolf pedig csillogó szemmel, gyönyörködve nézett utána.

Judith fájdalmas félmosollyal tette kezét a bátyja karjára.

– Rolf, jól látom, hogy élénken érdeklődsz Rogga kisasszony iránt?

A bátyja zavarba jött, és elnevette magát.

– Nézd, kishúgom, mi úgyszólván szomszédok vagyunk odakinn. Csak azt

sajnálom, hogy oly ritkán látom, és még annál is jobban, hogy Rogga kisasszony gazdag örököső, így számomra elérhetetlen csillag.

Judith elgondolkodva nézett a bátyjára, de nem mondta ki, amit gondolt. Né-mán folytatták útjukat hazafelé.

Felicitas gondolataiba mélyedve sétált tovább. Most először érezte, hogy Rolf nem közömbös iránta, így a másnapi látogatás csendes boldogsággal töltötte el. Tudta, nevelőapja is nagyra becsüli a fiatalembert. Tetszett neki, hogy Rolf hátat fordított a szülői ház léha fényűzésének, és a birtokán szorgalmas munkával igyekezett boldogulni. Párszor meglátogatta a fiatalembert Neulindenben, ahol saját szemével is meggyőződött róla, hogy szorgalmas gazda, aki mindent meg-tesz azért, hogy a birtoknak nagyobb legyen a hozama. A fiatalember elmondta, az édesapja nem adott neki elég munkát, s mivel ő nem az a fajta, aki szereti lopni a napot, kiköltözött a birtokra, ahol kedvére gazdálkodhat.

Karl Wernhernek tetszett a fiatalember céltudatossága, Felicitas pedig örült ennek. Ő is úgy látta, Rolf férfi a talpán, és sajnálta, hogy az utóbbi időben nem-igen volt alkalma kilátogatni Pusztamajorba, hogy találkozzanak.

Amikor Felicitas végzett a bevásárlással, kerülővel tért haza. A Walberg test-vérekkel való találkozás felizgatta, ám nem saját sorsa, inkább Judithé foglal-koztatta. Egyre csak azon járt az esze, hogyan segíthetne Richard Wernhernek. Nem tudta, hogy a jegyesek már szakítottak, így tovább törte a fejét. Valami megoldást kell találnia Richard találmányának kifejlesztésére, hisz a férfi csak így tudja biztosítani Judith jövőjét.

A bácsinak azonnal feltűnt Felicitas komoly, merengő arca. Nevelt lánya csendesebb volt, mint máskor, s látszott, hogy a saját gondolataival van elfoglal-va.

Karl bácsi fürkészsze nézte, majd végül megkérdezte:

– Mi van veled, Tündérem? Miért horgasztod le úgy a fejed, mint az árnyék-ban kornyadozó virág?

– Jaj, bácsikám, tudod te jól, mi bánt – felelte Felicitas.

– Ugyan mi? Csak nem az a história a doktor úrral?

A leány bólintott

– De igen. Egyre az jár a fejemben. Az előbb találkoztam Judith Walberggel. Olyan bánatos volt! Eszembe jutott, hogy a sorsa milyen szorosan kapcsolódik Richard Wernheréhez.

Karl bácsi elkomorult.

– Nahát, miért nem tudod magad túltenni ezen? Végül is mi közöm Judith Walberghez?

– De bácsikám, hiszen mindig kedvelted őt is, a bátyját is.

– Így igaz, ám azon nem változtathatok, hogy az apjuk csődbe ment!

– Persze hogy nem. De az nem győz meg, bácsikám, hogy a fiatalember, akit Judith szeret, nem lehet méltatlan a szerelmére?

– Kislányom, Tündérem, éppen elég példa van rá, hogy a nők méltatlan férfi-akra pazarolják legnemesebb érzelmeiket. A szerelem vak.

Felicitas nagyot sóhajtott.

– De Richard Wernher biztosan derék ember. És nekem nagyon fáj, hogy a szülei vétkeiért bünteted.

– Sok gyermek bűnhődik a szülei vétke miatt, és ugyan ki törődik vele? – zsörtölődött a gyámapja.

– Gondolj csak vissza arra az időre, amikor Richardot úgy szeretted és becsülted, mint a saját fiadat! Nem mondogattad-e gyakran, milyen derék fiú?

Az öregúr nyugtalanul feszengett a székén.

– Ma nagyon szigorú vagy hozzám, Tündérem. És milyen mérgesen nézel rám! – panaszkolta.

Nevelt lánya megfogta a kezét, és arcával odatörleszkedett az idős férfihez.

– Dehogy vagyok mérges, bácsikám, csak szomorú. Fáj, ha igazságtalannak látlak.

Az öregúr végigsimított a homlokán, hirtelen elöntötte a forróság.

– Richard akkor még serdülőkorban volt. Ki tudja, mivé vált a szülei befolyása alatt. Te is tudod, mennyire gyűlölöm a szüleit, s azt is, hogy erre minden okom megvan. Természetes, hogy ezek után Richardot sem tudom szeretni – fejezte be nyersen.

– Megértem én, Karl bácsi, és nem is azt kérem, hogy felejts el mindent. De nem kellett volna Richardot így visszautasítanod. Ha kölcsönöztél volna neki harmincezer márkát, segítettél volna rajta. És ne feledd: vér a véredből, Wernher ő is, akárcsak te.

A bácsi elbizonytalanodva nézett a lányra.

– Lehet, Tündérmé, talán megtehettem volna, már csak Judith kedvéért is. De nem tettem meg, és megesküdtem, hogy nem is teszek érte semmit. Állnom kell a szavamat.

Felicitas arcán mosoly suhant át,

– Legalább annyit mondj, hogy sajnálod – kérlelte.

Gyámapja mosolyogva megsimogatta a haját, majd nagy sokára kibökte:

– Nos, igen, kölcsön azért adhattam volna neki.

Felicitas megszorította a kezét. Egy percnyi hallgatás után megszólalt:

– Támadt egy ötletem, Karl bácsi.

– Éspedig?

Felicitas felugrott, és átölelte gyámapját.

– Drága bácsikám, ugye édesanyám halála után felszámoltad Pusztamajor állatállományát?

Az öreg meglepetten nézett rá.

– Igen, eladtam a jószágokat, de hogy jut ez most eszedbe?

– Csak meg akartalak kérdezni, hogy mennyi pénz folyt be ezért akkor.

– Körülbelül huszonötezer márka.

– És ezt a pénzt lekötötted a nevemre?

– Hát persze, Tündérem. Azóta a kamatokkal és kamatos kamatokkal

természetesen szépen gyarapodott.

Felicitas viharosan nevelőapja nyakába ugrott.

– Akkor ugye ez az összeg az enyém? Úgy rendelkezhetek vele, ahogy akarok?

Az öregúr lassan hátradőlt, és fürkészően nézte.

– Azért ez nem olyan egyszerű. Mivel nem vagy még nagykorú, a gyámod beleegyezése kell hozzá.

– Az pedig te vagy!

– Úgy van, az én vagyok.

Felicitas szikrázó szemmel nézett rá.

– De te természetesen megengeded, hogy felvegyem a pénzt, és rendelkezem vele?

– Csak úgy, minden további nélkül nem egyezem bele. Gondold meg, hogy a majoron kívül ez az egész örökséged. Mielőtt felveszed, tudnom kell, mire akarsz felhasználni – felelte, megrendülését csak nehezen palástolva az öregúr.

Felicitas felsóhajtott.

– Jaj, hát éppen ez az, amit nem szabad megkérdezned! Szabad kezet kell kapnom, hogy azt tegyek a pénzzel, amit akarok.

Karl bácsi szemében különös fény gyúlt.

– Ha ezt megengedném, nagyon lelkiismeretlen gyámod lennék.

A lány szája széle lebiggyedt.

– Karl bácsi, kérlek, engedd meg úgy, hogy nem kérdezel semmit! – könyörgött.

Gyámja erre magához ölelte, és mélyen a szemébe nézett.

– Tündérem, jóságos kicsi Tündérkém, el tudom képzelni, mire kell az a pénz neked.

A leány könyörögve emelte rá a szemét.

– Drága bácsikám, kérlek, egyezz bele!

Az öregúr elmosolyodott.

– Szóval, szeretnél szabad rendelkezésedre, mondjuk... harmincezer márkát?

– Igen, nagyon szeretnék!

– Ám lelkiismeretes gyámapádként nem engedhetem, hogy saját kicsi vagyongádat holmi kétes vállalkozásba fektesd. Az benn marad szépen a bankban. Nem akarom, hogy kivedd.

Felicitas szemébe könnyek szöktek. Karl bácsi megfogta a kezét, és megsimogatta,

– Te könnyezel, Tündérkém? Ezzel akarsz meghatni öreg bácsidat? Nézd, nem akarom, hogy sírjál. Ha okvetlenül harmincezer márkára van szükséged, talán egy értékes ékszerre vagy valami hasonlóra, én szívesen kölcsönadom neked a kívánt összeget. Hallod, Tündérkém, kölcsönadom, és azt teszel vele, amit akarsz.

Felicitas felugrott, és ujjongva átölelte.

– Karl bácsi, drága jó bácsikám!

– Csakhogy újra mosolyogsz! Add már ide a csekkfüzetemet és az író-tömbömet! Én kölcsönadom neked a kívánt összeget, te pedig kiállítasz róla egy adóslevelet, hogy teljesen hivatalos legyen az ügylet.

Felicitas csillogó szemmel bólintott, papírt, tollat hozott, és írta, ahogy a bácsi tollba mondta:

„Ezennel elismerem, hogy a mai napon Karl Wernher úrtól 30000, azaz harmincezer márkát kölcsönképpen felvettem. Az összeget öt évre kamatmentesen kapom kölcsön, és öt év múlva tartozom azt Karl Wernher úrnak vagy örököseinek visszafizetni, 1913. május 11-én

Felicitas Rogga”

– Leírtad?

Felicitas örömtől sugárzó arccal bólintott. Tudta, hogy gyámja tréfál vele, s az adóslevéllel csak azt akarja kihangsúlyozni, hogy neki kölcsönözte az összeget, nem másnak. Közben az öregúr természetesen jól tudja, mit akar kezdeni vele.

Karl Wernher kritikus képpel olvasta végig az adóslevelet, majd átnyújtotta a harmincezer márkáról kiállított csekket.

– Így ni, Tündérekém, az üzletet megkötöttük. Add csak ide a pénzszekrényemből azt az ezüstdíszdobozt!

– A mórinos kazettát? – kérdezte a leány.

Az öregúr bólintott.

– Igen, Tündérem.

A férfi átadta a pénzszekrény kulcsát Felicitas kinyitotta, kivette a kazettát, és a bácsi elé tette az asztalra.

Az öregúr a kulcsomójáról egy furcsa, cikornyás arany kulcsocskát oldott le, és kinyitotta vele a kazettát. Lassan felemelte a fedelét. Nem volt benne egyéb, csak egy pecsétes írás. Ezen jól olvashatóan ez állott: „Végrendeletem“.

Felicitas a bácsi fölé hajolva elolvasta, és hirtelen úgy érezte, mintha valami hideg, jeges fuvallat csapott volna az arcába a kazettából.

Gyámja nevetve nézett fel rá. Összehajtotta az adóslevelet, a végrendeletre tette, visszazárta a kazettát, és így szólt:

– Öt év múlva pontosan visszakövetelem az adósságodat, feltéve, ha élek még.

Felicitas viharosan megölelte.

– Bárcsak örökre velem maradhatnál, Karl bácsi!

Gyámja megsimogatta a lány felhevült arcát.

– Kicsi Tündérekém, az az élet rendje, hogy az öregek előbb mennek el, mint a

fiatalok. Ha rajtam múlna, szívesen melletted maradnék még egy ideig. Te újra fényt és melegséget hoztál az életembe. Sajnos érzem, hogy fogytán az erőm, ígérd meg, hogy bátor leszel, ha eljön az utolsó órád, hallod?

Nevelt leánya szóltanul megcsókolta a kezét.

– És ha már szóba került ez a téma, van még valami mondanivalóm a végrendelettel kapcsolatban. Az a kívánságom, hogy a testamentumot halálom után három nappal, közvetlenül a temetés után bontsák fel itt, a házban. A jegyzőmnek ugyanezt az utasítást adtam, s ő lesz az, aki majd nyilvánosságra hozza a végrendelet tartalmát– Erre az alkalomra hívd el a Wernher családot. Meggyőződésem, hogy amúgy sem lehetne őket távol tartani, de azért közvetlenül a halálom után kapjanak hivatalos meghívást! A testamentumomat úgy fogalmaztuk meg, hogy ne lehessen megtámadni. Azt akarom, hogy a nagyteremben ravatalozzanak fel, s a mellette lévő gobelinszobában hozzák nyilvánosságra a végakaratomat.

Felicitas elsápadt. A szeme könnybe lábadt.

– Mindent a kívánságod szerint teszek, bácsikám, ígérem. Csak ne beszélj a halálról többet!

Gyámja az álla alá nyúlt, felemelte, és nagy szeretettel nézett a szemébe.

– Fel a fejjel, Tündérem! Egy nappal sem halok meg előbb, mint az meg vagy írva a sors könyvében, akkor sem, ha tisztázzuk a dolgokat ezzel kapcsolatban. Most már mindent tudsz, amit kell.

Felicitas szeretettel megcsókolta nevelőapját, és visszazárta a kazettát a pénzszekrénybe. Amikor ránézett a ládikára, és látta rajta a két elkopott betűt, arra a sok kézre gondolt, amely az évszázadok folyamán a ládikó fedelén nyugodott, és apránként megkoptatta feliratát.

Újból megcsókolta a bácsit, és kiment a szobából.

Gyámja fájdalmas mosollyal nézett utána. Adja csak oda a pénzt Richard Wernhernek, hadd próbálja vele megalapozni az életét!

Karl Wernher gondolatai Felicitas körül forogtak. Lelki szemei előtt látta a lányt, ahogy kipirult arccal, csillogó szemmel ül az íróasztalánál, s boldog, amiért örömet szerezhet valakinek. Ez őt magát is megelégedettséggel és csendes örömmel töltötte el.

Felicitas odafenn a szobájában azonnal papírt, tollat ragadott, és írni kezdett:

„Mélyen tisztelt Doktor úr!

Boldogan tudatom Önnel, mégis találtam rá megoldást, hogy megszerezsem a kívánt pénzszeget. Majd élőszóban elmondom, hogyan történt. Kérem, keresen fel holnap délután. Tudom, hogy ötig dolgozik a gyárban, ezért csak hat óra körül várom, A kérdéses összegről kiállított csekk itt áll rendelkezésére. Örülök, hogy segítségére lehettem.

*Szívélyes üdvözléssel odaadó híve:
Felicitas Rogga “*

V.

Másnap délután Rolf Walberg és húga átlátogatott a Wernher-házba. A ház ura és kisasszonya igen barátságosan fogadta a vendégeket, majd hamarosan élénk beszélgetésbe merültek.

Karl bácsi figyelmesen hallgatta Rolf jövődö terveit, aztán Judith felé fordult, aki Felicitas mellett ült.

– Remélhetőleg hamarosan megszokik a bátyja birtokán. Szívöl kivanom, kedves kisasszony.

– Minden bizonynyal így lesz, Wernher úr, Es nem csupán azért, mert rákény-szerölök, hanem mert én magam is így akarom.

– Ez már igen! Okos beszéd! „Azt akarom, amit úgyis meg kell tennem“ – olyan életbölcsesség ez, amely sok nehézségen átsegít. Nagyon sajnálom, hogy annyi baj érte önöket az utóbbi időben. Szerencsére kegyed fiatal, s könnyebben viseli el a sors legsúlyosabb csapásait is. És ott van a kedves bátyja, aki híven vigyázza lépteit, míg egy másik férfi el nem ragadja mellöle.

E szavaknál az öregúr finoman elmosolyodott, mert Richardra gondolt, akin mégiscsak segítettek.

Judith azonban továbbra is komoly maradt, és így válaszolt:

– Remélem, örökre a bátyám mellett maradhatok, hacsak nem leszek a terhére.

– Nos, az élet rendszerint másként alakul, mint ahogy elterveztük, kedves kisasszony. Én azért minden jót kívánok, és ha jobban leszek, Tündéremmel átlátogatnék önökhöz meggyöződni róla, hogy megy a sora. Már ha bátyjaurának per-sze nincs kifogása ellene.

Rolf boldogan elmosolyodott.

– Elöre örülünk a látogatásuknak. Judith eleinte biztosan nagyon magányosnak érzi majd magát, hiszen kénytelen lesz beérni az én társasággal.

Ebben a pillanatban Felicitas ösztönös kedvességgel a vendég hölgyhöz fordult, és a kezét nyújtotta,

– Legyünk jó barátnök, Judith kisasszony! – mondta szeretettel.

– Az igaz barát a bajban ismerszik meg, s a leghűségesebb az, akit éppen balsorsunk tett barátunkká – felelte komolyan Judith, majd hálásan megszorította a házikisasszony kezét, – Mostanáig olyan kevés igaz barátot találtam,

– Nos, ami az én Tündéremet illeti, érte kezeskedhetem – vélekedett Karl bácsi, és szeretettel megsimogatta Felicitas fejét. – Most pedig kérem kedves ven-

dégeinket, fáradjanak át velünk a villásreggelihez az ebédlőbe. Illik koccintani az új barátságra!

Ez ellen senkinek sem volt kifogása, mindenkinél jobban azonban Rolf örült a szíves vendéglátásnak. Amiről oly sokszor titokban ábrándozott, most valósággá vált. A két lány barátságot kötött, s ennek köszönhetően reménykedhetett a gyakori viszontlátásban.

Még egy kellemes félórát töltöttek el négyesben. A poharak vígan csendültek össze, és még Judith is megfélekedezett, ha kis időre is, a bánatáról. Amikor pedig figyelmeztette a bátyját, hogy lassan ideje lenne szedelőzködni, látta rajta, mennyire nehezebbre esik a búcsúzás. Sejtette, hogy Rolf és Felicitas között igaz vonzalom szövődött, amely később talán elválaszthatatlan kötelékké válik a fiatalok életében.

Kölcsönös jókívánságok közepette, a mielőbbi viszontlátás reményében váltak el egymástól. A testvérek hallgatagon, elgondolkodva tértek vissza utoljára a szülői ház csupasz falai közé, hogy örökbe búcsút vegyenek ifjúságuk színterétől. A bejárat előtt már ott várakozott az egyszerű fogat, mely új otthonukba szállítja őket, Rolf erős karjával óvatosan beemelte Judithot a kocsiba. A lány vetett még egy utolsó pillantást a házra, s a szeme elfátyolosodott. Testvére melegen megszorította a kezét.

– „Azt akarom, amit úgylis meg kell tennem,” Emlékszel, Judith, ez az, ami szabaddá teszi az embert. Karl Wernher is ezt mondta – súgta oda neki.

A lány kihúzta magát, és ő is megszorította bátyja kezét.

– Nagyszerű gondolat, Rolf. Ezentúl ez lesz életem vezérfonala. Csak egy kicsit fáj a búcsúzás... de nem nézek többé hátra, csak előre,

A kocsi lassan elindult velük új otthonuk felé.

Richard másnap éppen a szüleivel reggelizett, amikor a postával megjött Felicitas levele. A mindenes átvette a levélhordótól, és átnyújtotta asszonyának. Emilie asszony gyanakodva nézegette, mert emlékezett rá, hogy a fia néhány napja már kapott ilyen levelet. Kétségtelenül női kézre vallott a címzés.

– Richard, leveled jött – mondta, és átadta fiának a küldeményt, aki ahelyett, hogy felbontotta volna, egyszerűen zsebre vágta.

A szülők összenéztek. Nem szoktak hozzá, hogy a fiuknak titka legyen előttük.

– Ki írt, Richard? – kérdezte az anyja.

A fia kitért a pillantása elől, a csészéjét bámulta kitartóan.

– Nem tudom, anya.

– Nem akard felbontani?

– Sajnos, nem érek rá, indulnom kell. Bocsássatok meg!

Ezzel felállt, elköszönt, és elment hazulról. A szülők döbbenetben néztek utána.

– Mi ütött belé? – morgolódott az apja. Emilie asszony végigsimított a homlokán.

- Majd én megmondom, Georg.
- Nos?
- Valami szerelmi ügyről lehet szó. A levelet hölgy írta. Néhány nappal ezelőtt is jött Richardnak egy levél, ugyanezzel a kézírással. Azóta ilyen kedvetlen.
- A családfő folytatta az evést.
- Nos, ha csupán erről van szó, nincs mitől tartanunk.
- Emilie asszony a homlokát ráncolta.
- Mondod te! És mi van, ha valami szegény lánynak csapja a szelet?
- Richard nem tenne ilyet, ennél több esze van. Jól tudja, hogy gazdagon kell nősülnie.
- Emilie asszony megvonta a vállát.
- A szerelem kiszámíthatatlan.
- Ne izgulj már, anya, tudod, milyen értelmes fiú Richard. Akárcsak mi, ő is tisztában van vele, hogy csinos, jóvágású fiú, s a doktori címével meg a tudásával jó partinak számít. Hidd el, van annyira ambiciózus, hogy erről ne feledkezzen meg.
- Remélem, igazad van, Georg. De azért nekem mégiscsak fúrja az oldalamat, hogy ki írhatott neki.
- Akkor kérdezd meg tőle.
- Az asszony bólintott,
- Meg is teszem. Nem árt, ha az ember nyitva tartja a szemét – jegyezte meg.

Richard sietős léptekkel hagyta el a házat, pedig nem törekedett hamar megtudni, mit írt neki Felicitas Rogga. Most, hogy elveszítette Judithot, már nem érdekelte a kölcsön, s kimondhatatlan fájdalom és keserűség lett úrrá rajta.

Csak az irodájában, az íróasztala mellett olvasta el Felicitas levelét, melynek sorai láttán mégiscsak felragyogott a szeme. Hála Istennek, most legalább kivitelezheti a találmányát! Lesz elfoglaltsága bőven, s feledést kereshet a munkájában.

Az is lehet, hogy még minden jóra fordul. Ha a munkája eredményes lesz, ha reményei teljesülnek, akkor pár év múlva gondtalan életet biztosíthat szerelmének.

Úgy érezte, azonnal a lányhoz kell sietnie, hogy megmondja neki: „Várj rám, most már a kezembe veszem a sorsom irányítását! Csupán néhány évig légy még türelemmel.”

Ám aztán lelohadt a lelkesedése. Mi lesz, ha nem válik be a találmánya? Ha nem arat vele sikert? Vagy ha Judith nem bíz benne?

A fiatalember arcvonásai megkeményedtek. Elszántan nézett maga elé, aztán megrázta a fejét. Nem, előbb el kell érnie a célját, s ha a lány még akkor is szabad lesz, odaáll elé, és feleségül kéri. Ha pedig úgy dönt, hogy férjhez megy valakihez, aki fényűző életet biztosít neki, akkor a pompát és jólétet többre becsüli

az ő hű szívénel, igaz szerelmének. Ebben az esetben jobb, ha már most lemond róla, Richard jelleménél fogva nem tudta elviselni a félmegoldásokat „Mindent vagy semmit!” – ez volt a jelszava.

Így egyelőre kiiktatta Judithot a terveiből. Eltökélten nézett maga elé. Tudta, kemény küzdelem vár rá, nagy próbatétel, amely megacélozza az erejét.

A fiatalember szokásával ellentétben már pontban ötkor elhagyta a munkahelyét. A szokottnál gyorsabban hazasietett, gondosan rendbe hozta magát, és öltönyt váltott. Az édesanyja csodálkozva pillantott rá, amikor bement a szobájába, hogy elköszönjön tőle.

– Megint elmész, fiam? – kérdezte.

– Igen, anya, dolgom van. Bocsáss meg, sietek – hadarta, s már indult is kifelé.

– Legalább egyél valamit.

– Nem, köszönöm. Majd ha hazaértem.

– Sokáig maradsz?

– Dehogysis, egy óra múlva itt vagyok.

Richard becsukta maga mögött az ajtót.

Emilie asszony a férjéhez sietett, aki az ablaknál ült.

– Fogadni mernék, hogy találkája van azzal a hölgygel, aki írt neki! – szólt ingerülten, s az ablakon keresztül a fia után nézett.

Georg Wernher elnevette magát.

– Hagyd csak, hadd menjen! Hiszen fiatal.

Emilie asszony azonban nem tudott megnyugodni.

Eddig nem tapasztalta, hogy a fia holmi szerelmi kalandba keveredett volna. Mindig engedelmes, szorgalmas fiú volt, de úgy látszik, ennek most egyszer és mindenkorra vége. Úgy érezte, Richardra veszély leselkedik, és ezzel egy időben vad féltékenység ébredt szívében az ismeretlen hölgy iránt.

Berontott a fia szobájába, s átkutatta a ruháit annak reményében, hogy megtalálja a levelet. Minden igyekezete azonban hiábavalónak bizonyult. Richard a levéltárcájába tette és magával vitte a levelet.

Az asszony sokáig tanácstalanul álldogált. Úgy érezte, fiát ismeretlen veszély fenyegeti.

Amikor Richard Wernher nagybátyja házában bejelentkezett Rogga kisaszoznynál, az inas már várta. Abba a szobába kísérte, ahol ifjú úrnője első alkalommal is fogadta a vendéget. Hamarosan Felicitas is megjelent, Richard meghajolt, és kérdő pillantást vetett rá.

– Nagyon örülök, doktor úr, hogy ma jó hírt közölhetek. Fáradozásom ezúttal sikerrel járt. Kérem, foglaljon helyet! – szólt ragyogó arccal, majd kezet nyújtott.

Leültek, Felicitas folytatta:

– Már minden reményt feladtam, amikor tegnap mégis sikerült a bácsit ráven-

nem, hogy legalább adja nekem a pénzt. Kénytelen voltam kis cselhez folyamodni. Persze Karl bácsi átlátott a szitán, de nem tette szóvá. Mindezek után remélem, hogy idővel kibékíthetem önnel. Hangsúlyozom, csakis önnel, doktor úr. A szüleinek semmi szín alatt nem bocsát meg gyámatyám.

– Ennyire meg van győződve róla? – kérdezte Richard kínosan feszengve.

A lány komolyan bólintott.

– Igen, doktor úr. Reménytelen ügyért pedig nem érdemes harcolni. Tegnapai beszélgetésünk után azonban nem tartom kizártnak, hogy kettejüket kibékítsem. Egyelőre annyit elértem, hogy megkaptam tőle a kívánt összeget. Itt a harmincezer márkás csekk, és örömmel közölhetem, hogy öt évre kamatmentesen kapta kölcsön. Figyelmeztetem azonban, Karl bácsi nem akarja, hogy köze legyen az egészhez, ezért nem is szabad neki köszönetet mondania. Ez csupán a kettőnk ügye. Remélem, később még lesz alkalma rá, hogy személyesen is beszéljen erről velem, egyelőre azonban az a legjobb, ha teljesen megfélemedezik róla, hogy tulajdonképpen tőle kapta a pénzt. Szívből kívánom, hogy szerencsét hozzon!

Richard megcsókolta jótevője kezét.

– Nagyságos kisasszony, fogadja leghálásabb köszönetemet. Sejttem, hogy nem volt könnyű dolga.

Felicitas bájosan, huncutul mosolygott rá.

– Annyira azért nem is volt nehéz.

– Mindenesetre örök időkre lekötöztetett a jóságával.

– Erről szó se essék többé, doktor úr! Most csak az a fontos, hogy a terveit megvalósítsa, és ezzel Judith boldogságát is megalapozza.

A vendég elsápadt, szája szögletében keserű vonás jelent meg.

– Ha csak Walberg kisasszony kedvéért segített, akkor sajnós, vissza kell adnom a csekkjét, nagyságos kisasszony – mondta komolyan.

– De doktor úr! – kiáltotta Felicitas ijedten. Látta, hogy vendégét valami nagyon bántja. Jó ideig nem is szólalt meg, csak komoran meredt maga elé.

– Bizony, kisasszony – folytatta aztán –, Judith Walberg feloldozott adott szavam alól. Amikor megtudtam, hogy a nagybátyám megtagadta tőlem a kölcsönt, nehéz szívvel hozzá siettem. Kötelességemnek tartottam a megváltozott körülmények miatt visszaadni a szabadságát. Tudom, mennyire elkényeztettek, és azt is, hogy milyen bizonytalan jövő várt volna rá mellettem. Őszintén bevallom, hogy mindezek ellenére reméltem, nem fogadja el tőlem jegyességünk felbontását, vagy legalább megígéri, hogy vár rám. Kimondhatatlanul boldoggá tett volna, és bátorságot öntött volna belém, hogy felvegyem a harcot kettőnk jövőért, ám ő egy percig sem habozott! Úgy éreztem, alig várja, hogy visszanyerje a szabadságát.

Szavaiból őszinte, mély fájdalom csendült ki. Felicitas együttérzéssel hallgatta, majd így szólt:

– Nem Judith kedvéért szereztem meg a pénzt, bár valóban rá is gondoltam közben. Én őt azonban nem olyannak ismerem, amilyennek most lefestette. Szerintem teljes szívvel ragaszkodik ahhoz, akit egyszer megszeretett. Ki tudja,

miért egyezett bele látszólag könnyen a szakításba. Az biztos, hogy nem alantas számítás vezérelte.

Richard szája keserű mosolyra torzult.

– Felesleges védenie. A tulajdon szívem úgyis kiáll mellette. Naponta százszor is elismétlem magamban, hogy számára a legjobb megoldás az eljegyzésünk felbontása. Nem arra nevelték, hogy megküzdjön az élettel, és én szenvednék leginkább, ha mellettem kellene nélkülöznie. Annál sokkal jobban szeretem. Persze a legbensőségesebb szerelem sem mentes az önzéstől.

Éppen ezért kimondhatatlanul fáj, hogy le kell mondanom róla. Már csak a munkámban találhatok feledést.

Felicitás együttérzéssel hallgatta. Megpróbálta magát barátnője helyébe képzelni. Ekkor felcsillant a szeme.

– Tudja, doktor úr, mit gondolok?

– Mit?

– Azt hiszem, Judith csak azért egyezett bele a jegyességük felbontásába, mert attól tartott, hogy szegénységében az ön terhére lesz.

A férfi meghökkent, de aztán megrázta a fejét.

– Ez nem lehet. Annál sokkal jobban ismer.

– Akkor nem tudom, mivel magyarázzam Judith viselkedését. Az ön helyében, doktor úr, igyekeznék mielőbb sikeressé válni, s aztán újra feleségül kérném.

A férfi ajka körül keserű mosoly játszott.

– Időközben másnak nyújthatja a kezét.

Felicitás rémülten meredt rá.

– Gondolja, hogy így tesz?

– Miért ne, hiszen akad gazdag kérője elég, aki mindazt nyújtani tudja neki, amit a sors most elvett tőle.

Felicitás megrázta a fejét.

– Judith túl büszke ahhoz, ő aztán nem adja el magát! – mondta mély meggyőződéssel a hangjában.

– Nálam senki sem tudja jobban, milyen büszke, értékes ember Judith, Csak-hogy nem tanították meg küzdeni, elkényeztették, s a szükség törvényt bont. Ha tudtam volna, hogy mégis megkapom a pénzt, s ilyen hamar, talán...

– Még most sem késő! Nem akar még egyszer beszélni vele, és mindent tisztázni? – vágott a szavába Felicitás.

Richard arcán konok, büszke kifejezés jelent meg.

– Nem. Most, hogy már megtörtént, és ő emellett döntött, úgy veszem, hogy elhangzott az utolsó szó. Nem fogok koldulni azért, ami egyszer már az enyém volt.

Felicitás felsóhajtott.

– Nagyon fájdalmasan érint mindez, doktor úr. De szívből kívánom, hogy minden jóra forduljon kettejük között!

A férfi hálásan meghajolt.

– Mélységesen lekötelezett, nagyságos kisasszony. Valósággal megszégyeníti a jóségával. Nem követi a „fogat fogért, szemet szemért“ elvet. Hiszen én magam...

Felicitas a szavába vágott:

– Akkor még nem ismert. Én továbbra is mindent elkövetek, hogy a bácsit rávegyem, legyen igazságos önnel. Kérem, ne haragudjon rá, és ne tartsa rossz embernek! Higgye el, a szülei sok bajt és keserűséget okoztak szegénynek. Úgy érzi, igazságosan cselekedett, amikor kitagadta önt a vagyonából.

Richard fürkészően nézett rá.

– Tudja talán, min különböztek össze?

A lány ráfüggesztette nagy, komoly szemét.

– Igen, tudom.

– Nem akarja elmesélni?

Felicitas megrázta a fejét.

– Nem tehetem, és nem is akarom.

– Meg van róla győződve, hogy csakis a szüleim a hibásak?

A leány habozott, aztán halkán ennyit mondott:

– Ne faggasson! Nem akarok fájdalmat okozni.

A férfi felsóhajtott.

– Bárcsak tisztán látnék! Nem gondolja, hogy rá lehetne beszélni a bácsit, fogadjon pár percre?

– Talán majd idővel. Hiszen már sikerült kissé meggyengítenem az ellenállását. Tudom, egykor tulajdon fiaként szerette. Ne legyen türelmetlen! Annyit már elértem, hogy a nagybátyja belátta, igazságtalanság önt büntetni a szülei vétkéért. Higgye el, az ügye a legjobb kezekben van nálam.

– Tudom, nagyságos kisasszony. És fogadja még egyszer leghálásabb köszönetemet a fáradozásaiért. Sohasem fogom elfelejteni.

Felicitas barátságosan nézett vendégére.

– Remélem, hamarosan hallok önről, doktor úr, és nem kell tovább bizonygatnom, ugye, hogy őszintén kívánom terveit megvalósulását.

A férfi máskor hűvös, éles tekintete gyengéden pihent meg a leány bájos arcán.

– Ha megengedi, levélben számolok majd be kegyednek, mit sikerült elérnem.

– Örömmel várom. Én is írok, ha valami fontos közlendőm lesz.

– Éppen erre szerettem volna megkérni.

Végül határozott kézfogással búcsúztak el egymástól.

VI.

Emilie asszony türelmetlenül várta fia hazatérését, s a vacsora alatt valószínűségi kihallgatásnak vetette alá. Anyja csendes bosszúságára azonban Richard szófukar maradt, csak kitérő válaszokat adott, így végül felhagyott a faggatózással.

Annál inkább megütköztek a szülők, amikor Richard váratlanul az apjának szegezte a kérdést:

– Tulajdonképpen miért szakadt meg a kapcsolatotok Karl bácsival?

Egy pillanatig halálos csönd támadt, és Richard figyelmét nem kerülte el, hogy szülei lopva összenéznek.

– Hogy jut ez éppen most az eszedbe, fiam? – kérdezte a válasz elöl kitérve az apja. – Különben meg magad is tudod, mi volt ennek a régi keletű viszálynak az oka.

Richard megrázta a fejét, és fürkészve nézett szüleire.

– Éppen ez az, hogy nem tudom! Mindig csak bizonytalanul célozgatott rá. Szeretnék végre tisztán látni ebben a sajnálatos ügyben!

– Hiszen tudod jól, hogy ezért egyedül az elhunyt Rogga asszonyt terheli a felelősség – vágott közbe az anyja, miután végre sikerült leküzdenie zavarát. – Ennek a perszónának sikerült apádat Karl bácsi előtt a leghihetlenebb módon befeketíteni, és ezzel sajnálatos módon elidegeníteni egymástól a két unokatestvért.

– Nem mesélnétek el részletesen? – ragaszkodott kérdéséhez a fiú.

Apja határozott kézmozdulattal hárította el.

– Ugyan, hagyd már ezt a régi históriát, Richard! Mi értelme arról beszélni, amin úgysem lehet változtatni? A legjobb, ha nem bolygatjuk a régmúlt ügyeket! Mindenesetre az a nőszemély értette a módját, hogy Karlt teljesen behálózta.

– Mégis, miképpen? – folytatta Richard a faggatózást.

– Tudod, azt remélte, hogy Karl feleségül veszi. Ő valóban érzett is némi vonzalmat iránta, de aztán világ körüli útra indult, és mert nem adott hírt magáról, önagysága máshoz ment feleségül. Azt mondják, a házassága nagyon boldogtalan volt, és állítólag végül a halálba kergette az urát. Amikor aztán az unokabátyám sok évvel később visszatért, ez a nő újra megkörmölyezte, és felkeltette részvétét. Hogy milyen eszközöket alkalmazott, és hogyan rágalmozott meg bennünket, nem tudom, ám így történt, a legékesebb bizonyíték pedig, hogy Karl bátyám ezután minden kapcsolatot megszakított velünk, sőt Maria Rogga halála után magához vette a lányát, azt a kis örökséghajhászt...

Georg Wernher nem fejezhette be a mondatot. A fia hirtelen felpattant, és eltolta a tányérját. Homlokát forróság öntötte el, és a hangja szinte fenyegető volt,

amikor megszólalt:

– Nagyon tévedtek! Felicitas Rogga igazán nem örökség-hajhász! Nyomatékosan megkérlek benneteket, hogy a jelenlétemben mellőzzétek az efféle megjegyzéseket, ugyanis a magam részéről igen nagyra tartom az ifjú hölgyet.

A szülei egy pillanatig döbbenten meredtek egymásra. Emilie asszony egészen elfehéredett.

– Ismered talán ezt a Rogga kisasszonyt, hogy ilyen hangon kelsz a védelmére? – kérdezte hosszú hallgatás után az apja.

– Igenis ismerem, és a legnagyobb hálával tartozom neki. Éppen ezért nem is tűröm többé, hogy a fülem hallatára akár egy szóval is becsméreljétek.

– Ismered, és még szívességet is tett neked? – kérdezte most már az anyja is.

– Igen, anya, felbecsülhetetlen szolgálatot tett nekem, S ha tudni akarod, hogy ki írta a leveleket, amelyeket nemrég kaptam: nos, nem más, mint éppen Felicitas Rogga!

Richard ezzel magára hagyta szüleit. A beszélgetés után szörnyű gyanú ébredt a lelkében, miszerint a családi viszály valódi okát eddig eltitkolták előtte. Belátta, hogy a szüleitől soha nem fogja megtudni az igazságot, és egyébként sem akart semmiféle kínos magyarázkodásba bocsátkozni. Úgy döntött, hagyja az egészet, amíg Felicitasnak esetleg sikerül kieszközölnie egy beszélgetést a nagybátyjánál.

Volt neki most más gondja is éppen elég! Megkapta a pénzt, amelynek segítségével kifejlesztheti a találmányát, és valóra válthatja a terveit. A várható ellenvetések és kicsinyes aggodalmaskodásuk miatt, úgy határozott, hogy a szüleit majd csak akkor avatja be a döntésébe, miután feladta jelenlegi állását. Számára nem volt visszaút többé, hiszen eltökélte, hogy a kezébe veszi sorsa irányítását.

Az iménti szóváltás után a Wernher házaspár tanácstalanul, zavarodottan ült tovább az asztalnál, Emilie asszony sötét tekintettel bámult maga elé, míg a férje feldúltan rótt fel-alá a szobát. Végre megállt a felesége előtt, és hevesen kifakadt.

– Mit szólsz ehhez, Emilie? Richard a tudtunk nélkül levelezik Felicitas Roggával, ráadásul lekötelezettnek érzi magát iránta, a szüleit meg szemrehányásokkal illeti!

Az asszony kihúzta magát, férje szemébe nézett, és így szólt:

– A végén még valami szerelmi história sül ki belőle! A tudtunk nélkül össze-szűrte a levét a nőszeméllyel... Mindenesetre, ahogy a védelmébe vette, az erre vall! Mi lenne, ha a végén el is venné? Talán éppen ez volna a legszerencsésebb...

Az apa megrázta a fejét,

– Lehetetlen! Az unokabátyám soha nem egyezne bele ebbe a kapcsolatba, és mi sem ilyen menyről álmodtunk!

– De ha egyszer szeretik egymást?

– Női észjárás! – jegyezte meg a férfi gúnyosan. – Mindenesetre nekem nem tetszik ez az egész.

Az asszony elszánt arcot vágott.

– Mindenáron meg kell tudnom, mi rejlik emögött, még ha magát Richardot kell is kifaggatnom – szólt határozottan.

– Csak ne ártsd bele magad a dolgaiba, hagyd a csudába az egészet! Mennél kevesebb szó esik az ügyről, annál jobb! Vagy azt akarod talán, hogy Richard megtudja, mi történt annak idején? – kérdezte az apa bizonytalanul.

– Azt éppen megtudhatja máshonnan is, ezen nem lehet változtatni – vélekedett az asszony vállvonogatva.

Az ura elfintorította az arcát.

– Mindenesetre nagyon kellemetlen lenne. Tudod jól, milyen kínosan végződött számunkra az egész história.

Az asszony jeges pillantással mérte végig a férjét, aztán így szólt:

– Bármit is tettünk, csakis a fiunkért tettük, hogy jogos örökségét biztosítsuk, és gondoskodjunk a jövőjéről. Ezt neki is be kell látnia. Én nem bántam meg semmit, és ma is ugyanúgy cselekednék. Csak azt sajnálom, hogy meghiúsult a tervem. Semmi sem lehetetlen számomra, ha a fiamról van szó.

Wernher asszony hangja elfogultságról tanúskodott, arcán pedig megjelent az a kemény, elszánt vonás, amely a fiára emlékeztetett. Richard a határozottságát kétségkívül az édesanyjától örökölte.

Georg Wernher helyet foglalt a karosszékében, és halkán megjegyezte:

– Nem tudom, hogyan vélekedne Richard a történetekről.

– Érte tettük, nem másért! – fakadt ki Emilie izgatottan. – Még ma megtudom, mi van kettejük között.

Ezzel felállt, és ügyet sem vetve férje ellenvetéseire, átment a fia szobájába. Bekopogott az ajtón.

– Kérlek, Richard, nyisd ki, valami fontosat szeretnék kérdezni tőled – mondta.

A fiatalember ajtót nyitott. Az asszony látta az íróasztalon lévő levelet, amit a fia éppen akkor fejezett be.

– Mit akarsz, anya? Látod, hogy dolgozom.

– Nem akarlak sokáig zavarni, fiam, de szeretném tudni, hogy mi van közted és Felicitas Rogga között – kezdte Emilie határozottan.

Richard fürkésző pillantást vetett az anyjára.

– És ha volna valami?

Az asszony rövid hallgatás után mosolyogva így válaszolt:

– Én nagyon örülnék neki. Megcsinálnád vele a szerencsédet, hisz visszakaphatnád jogos örökségedet.

A fiatalember arca megrándult, de uralkodott magán.

– Nem igazán értelek, anya. Mindenesetre máris biztosítalak, hogy téves a feltételezésed.

– Akkor meg mit írogat neked az a lány? – kíváncsiskodott az asszony rendületlenül tovább.

– Majd megtudod, ám egyelőre nem beszélhetek róla. Hidd el, a feltételezésed olyan messze van az igazságtól, mint Makó Jeruzsálemtől. Szerelemről szó sincs közöttünk.

– Akkor meg mondj el mindent, Richard. Nem bízol az édesanyádban?

A fiatalember összeszorította a fogát. Ha nem akar hazudni, erre a kérdésre nemmel kellene válaszolnia, de fájdalmat sem akart okozni, ezért csak annyit mondott:

– Légy még egy kicsit türelemmel! Most pedig dolgozni szeretnék.

Az asszonynak nem maradt más választása, mint hogy szót fogadjon. Amikor becsukódott mögötte az ajtó, tanácstalanul maga elé meredt. Egészen felvillanyozta annak a lehetősége, hogy Richard a Felicitasszal kötött házassággal visszakaphatná az örökségét. Eszébe sem jutott, milyen rossz fényt vetett rá fia előtt az iménti megnyilvánulása, miszerint az „örökségelhajhással” való egybekelelése mégiscsak kívánatos lenne a szülei számára...

Teltek-múltak a hónapok, Richard Wernher lázas szorgalommal kora reggeltől késő éjszakáig dolgozott. Nem sajnálta a fáradságot, hisz találmánya értékesítéséhez fűzött reményeit az eredmények máris messze túlszárnyalták. Szinte elkeseredett igyekezettel hajszolta magát célja felé, és különös szívóssággal fordította erre minden erejét. Nem létezett számára a világon más, mint a munka, a munka és csakis a munka.

Felicitás eközben keserves heteket élt át, mert a bácsi állapota azóta, hogy a kölcsönt rendelkezésére bocsátotta, nagyon megromlott. Fel sem kelhetett már az ágyból, és az ereje is szemlátomást hanyatlott, Felicitás, értesülve Richard sikereiről, írt neki néhány sort. Ebben közölte, hogy a bácsi állapota most nem teszi lehetővé kibékítésüket, az orvos ugyanis minden izgalomtól eltiltotta. Leveleiben nem titkolta, mennyire aggódik nevelőapjáért, és tudta, hogy félelme megalapozott.

Alig két héttel Felicitás levele után gyámtyja szenvedései váratlan gyorsasággal véget értek. Szívszélhűdés végzett vele. Az utolsó napokban is hőiesen viselkedett, s bátorsága a fiatal leányt is megnyugtatta valamelyest. Kötelességtudata segítette fájdalma leküzdésében és gyámtyja halálos ágyán rábízott végakarata teljesítésében.

Először Karl bácsi közjegyzőjével vette fel a kapcsolatot. Átadta neki gyámtyja összes kulcsát, hogy őrizze a végrendelet felbontásáig. Az elhunyt kívánságára a végrendelet felolvasására a temetési szertartást követően kellett sort keríteni az úgynevezett gobelinszobában, amely közvetlenül abból a helyiségből

nyílt, ahol a ravatalt felállították. A közjegyzőnek átadott kulcsok között ott volt a végrendeletet magába rejtő ezürtládikó kis aranykulcsa is. Az elhunyt utolsó rendelkezése értelmében a kazettát csak a végrendelet kihirdetésére hivatalos gyásznép jelenlétében volt szabad felnyitni, Felicitas mindent megbeszélt a jegyzővel, aki egyébként is ismerte Karl Wernher utolsó rendelkezését. Ezután a lány értesítette a Wernher házaspárt gyámapja elhunytáról, Richard Wernhernek személyesen is írt:

„Kedves Doktor úr!

Ma hajnali négy órakor szeretett nevelőapám, az Ön nagybátyja, Karl Wernher úr váratlanul, csendesen elhunyt. Sajnálom, hogy már nem kerülhetett sor Önök között a személyes találkozásra, amely szent meggyőződéseim szerint a kibékülésükhöz vezetett volna. Az utolsó hetekben már nem lett volna ajánlatos felizgatni a beteget. Vigasztalja az a tudat, hogy élete utolsó napjaiban már nem táplált szívében gyűlöletet Ön iránt, hisz röviddel a halála előtt így szólt hozzám: „Sajnálom, hogy szülei vétkéért szenvedni hagytam Richardot.“

Örülnék, ha holnap reggel lenne egy órája számomra, még néhány dolgot meg kell beszélnünk. Egész nap itthon talál.

Üdvözli:

Felicitas Rogga“

Richard még aznap felkereste.

Midőn megpillantotta Felicitast fekete gyászruhájában, őszinte együttérzéssel csókolta meg a kezét. Meleg szavakkal fejezte ki részvétét, és elmondta, mennyire sajnálja, hogy szenvedni látja.

– Igen, nagyon fáj – válaszolta egyszerűen a leány. – Karl bácsi volt az egyetlen ember a világon, aki közel állt hozzám, aki szeretett, és akit én is szerethettem. De nem akarok a magam fájdalmáról beszélni, mert megígértem a bácsinak, hogy bátor leszek. Persze, sok minden nyomaszt, ám mindenekelőtt a végrendelet felbontása. Azt reméltem, hogy idővel megenyhíthetem Karl bácsi haragját, és rábeszélhetem, hogy változtassa meg a végrendeletét. Meggyőződéseim, hogy célomat el is értem volna, ha tovább él. Most meg ez a szerencsétlen végrendelet ott fekszik a régi családi kazettában. Biztosan hallott már róla.

Richard Wernher bólintott,

– Emlékszem, a szüleim egyszer meséltek róla. A mi családukban is megvolt a párja, ám később elkallódott. Szóval Karl bácsi ebben a kazettában őrizte a végrendeletét?

– Igen, és az utolsó napokban írásbeli rendelkezését még néhány szóbeli utasítással is kiegészítette. Ezeket most közölnöm kell önnek, bármilyen kínos is.

Ezután elmondta, hogy Karl bácsi úgy rendelkezett: Richard szülei csak a temetés után léphetnek be a házába, a ravatalához ne engedjék be őket.

Richard elkomorult. Aztán így szólt:

– Mindenben számíthat rám, nagyságos kisasszony. Ne tartson attól, hogy a szüleim kellemetlenséget akarnak okozni kegyednek. Ha így lenne, idejében megakadályoznám. Csakis kegyednek köszönhetem, hogy Karl bácsi utolsó napjaiban megengesztelődött irántam. Szerettem volna beszélni vele, hogy megtudjam a teljes igazságot a családi viszály okáról, mert erről a szüleimtől még nemrég is kitérő választ kaptam. Ezért újra megkérdem kegyedet: nem akarja megmondani, miért haragudott meg Karl bácsi ennyire a szüleimre?

A lány megrázta a fejét.

– Hadd vigye magával a titkát Karl bácsi a sírba, doktor úr! Ne faggasson, ami történt, megtörtént, már úgysem változtathatunk rajta. Egyébként se szeretnék fájdalmat okozni önnek.

Richard meghajtotta a fejét.

– Úgy érzem, a szüleim súlyosan vétettek a megboldogult ellen – mondta halkán, elkeseredetten.

– És ha úgy van! Boldogabb lenne, ha tudná? Biztosan nem. Éppen ezért ne bolygassa tovább a dolgot! Nem ezért kértem ide, hanem hogy megkérdem, szeretné-e még egyszer látni Karl bácsit.

Richard némán bólintott, és követte a házikisasszonyt a halottas szobába, a ravatalhoz. Az öregúr némán és békésen feküdt a virágok tengerében, mintha csak elszenderült volna, sápadt arcán a holtak méltóságával.

A fiatalember a ravatalhoz lépett, és megrendülten nézett nagybátyja nemes vonású, néma arcába. Aztán a halott jéghideg jobbát érintve, egyszerűen, mintha csak élővel beszélne, így szólt:

– Bármiért zártál is ki a szívedből, Karl bácsi, most már tudod, hogy ártatlan vagyok.

Még egy utolsó pillantást vetett a halott átszellemült arcára, aztán Felicitasszal együtt elhagyta a halottas szobát.

Áthaladtak a szomszédos gobelinszobán. Felicitas elmondta, hogy a temetés után itt kerül sor a végrendelet felolvasására, amelyre a szüleivel együtt ő is hivatalos.

– Legyen nyugodt, Felicitas kisasszony, igyekszem elejét venni minden kellemetlenségnek, ami esetleg a szüleim részéről érheti – mondta a fiatalember egyszerűen.

Felicitas megállt a gobelinszoba küszöbén, és kezet nyújtott neki.

– Köszönöm, doktor úr. Lenne még egy kérésem. Hallottam a sikereiről, és szívből kívánok további sok szerencsét a munkájához. Ha üzeme kiépítéséhez további tőkére lenne szüksége, kérem, forduljon hozzám. Azt hiszem, Karl bácsi sem ellenezné. Mivel tudtommal a nevelőapám kizárólagos örököse vagyok, kötelességemnek érzem, hogy segítsen a munkájában. Kérem, ne tagadja ezt meg tőlem, mert csak így leszek képes átvenni az örökségemet, amire tulajdonképpen

soha nem vágytam.

A férfi meghatottan fogta meg a kezét.

– Ha további segítségre lesz szükségem, a szavamat adom, hogy felkeresem a kérésemmel, nagyságos kisasszony. – Ezzel kezét csókolt, és távozott.

VII.

Richard szüleit természetesen nagyon felizgatta Karl Wernher halálhíre. Tanácstalanul jártak-keltek a házban, és nem tudták, máris a ravatalhoz siessenek-e, ahogy az megilleti őket, vagy várjanak türelmesen. A hazaérkező Richardnak azonnal nekiszegezték a kérdést.

– Végül is mi vagyunk Karl bácsikád egyetlen rokonai. Nem gondolod, hogy haladéktalanul oda kellene mennünk? – kérdezte az anyja.

Richard igen határozottan megrázta a fejét.

– Én a hivatalomban kaptam meg a gyászjelentést. Mivel Rogga kisasszony megkért, hogy keressem fel, egyenesen odamentem. Most tőle jövök. Nagyon kérlek benneteket, a temetés előtt semmi esetre se zavarjátok.

– De hát senki sem tilthatja meg, hogy még egyszer lássuk a halottat, és elbúcsúzzunk tőle! – vágott a szavába az apja.

– Éppen Karl bácsi intézkedett úgy, hogy semmi szín alatt ne engedjenek benneteket a ravatalához.

Richard látta, hogy szülei elsápadnak.

– Ki tudja, nem csak Rogga kisasszony rendelkezett-e így? Vajon mit akar elérni vele? – jegyezte meg Emilie asszony epésen.

– Akkor nem hívatott volna engem sem, és nem vezetett volna oda a ravatalhoz – felelte megingathatatlan nyugalommal a fia.

– Odavitt? Te láttad Karl bácsit felravatalozva? – vágta egymás szavába a szülei.

– Igen, láttam. És megígértem Rogga kisasszonynak, hogy nem léptek be a házba a temetés előtt. A végrendeletet közvetlenül a temetés után bontják fel a gobelinszobában.

– A bíróságon van a végrendelet letétben? – kérdezte Emilie asszony felvillanó tekintettel.

– Nem, anya, Rogga kisasszony elmondta, hogy a bácsi a régi ezüstitárában őrizte. A kazetta kulcsa van csak a közjegyzőnél letétben.

– Az arany kulcsocska? – bukott ki akaratlanul a kérdés az anyjából.

– Pontosan. Erről jut eszembe, hogy valamikor régen meséltetek a kazetta párvjáról. Ugye, azt mondtátok, hogy az évek során elkallódott?

Emilie gyorsan az urára pillantott.

– Úgy van. A mi családuknak is volt egy ugyanolyan kazettája – mondta az apa –, és emlékszem, gyermekkoromban még láttam. Nem tudom, mi történt vele később.

Az asszony megkönnyebbülten fellelegzett.

– Tehát a bácsi a kazettában tartotta a végrendeletét? – kérdezte még egyszer.

– Igen, anya. Mondtam már, hogy a temetés után, a jelenléteketben fogja a közjegyző Karl bácsi házának gobelintermében felbontani. És most bocsássatok meg, még dolgom van.

Ezzel Richard elhagyta a szobát. Édesanyja leroskadt egy székre, és bódultan bámult maga elé. Agyában egymást kergették a vadabbnál vadabb gondolatok. A szomszéd szobában, a fehérműs szekrényben őrizte gondosan a másik kazettát. A véletlen műve volna, hogy röviddel ezelőtt megtalálta az elveszettnek hitt régi családi ereklyét? A két ládikó állítólag teljesen egyforma, Emilie agyába villámcsapásként hasított a gondolat: bárcsak elcserélhetné a két kazettát! Végiggondolni sem merte... Megborzongott. A szíve hevesen dobogott. Bármennyire berzenkedett is ellene, gondolatai egyre a két kazetta körül forogtak. Ha sikerülne kicserélni őket, akkor a közjegyző az üres kazettát nyitná fel. Mivel nem találná benne a végrendeletet, a férje meg ő lennének a törvényes örökösök, nem az az idegen nőszemély, akit annyiszor nevezett örökséghajhásznak. Ki tudná bebizonyítani, hogy az elhunyt nem gondolta meg magát az örökséggel kapcsolatban? Egyszeriben igazságtalannak vélte döntését, és megsemmisítette az írást, mert rájött, hogy a vagyona mégiscsak a rokonait illeti meg, nem pedig egy idegent.

Emilie asszony nem tudott többé megszabadulni ettől a gondolattól. Könyökére támaszkodva egyre csak a lehetőségeket mérlegelte. Aztán hirtelen felpattant, átment a hálószobába, és magára zárta az ajtót. Kivette a szekrényből a gondosan kendőbe csavart ezüstkazettát, és megsimogatta a fedelét. Bárcsak varázsereje lenne, gondolta. Aztán gonoszul elmosolyodott. A mesék és a varázslatok ideje lejárt, mindenki a maga szerencséjének a kovácsa.

Azon az éjszakán le sem hunyta a szemét. Mozdulatlanul feküdt, és nyitott szemmel meredt a sötétbe. Szüntelenül a két hajszálra egyforma kazettát látta maga előtt.

Megpróbált valami haditervet kiötleni. A gobelinteremben olvassák fel a végrendeletet, és ott nyitják fel a kazettát is, közvetlenül a temetés után. Az ünnepélyes aktusra biztosan már előzőleg megteszik a szükséges előkészületeket. Talán a temetés alatt ki tudná cserélni a kazettákat? Ez persze csak úgy sikerülhet, ha a végrendeletet tartalmazó ezütládikót még a gyászszertartás előtt kiveszik az elhunyt pénzszekrényéből, ahol Karl mindig is tartotta. Ha a temetés alatt be tudna lopóznia a házba, meggyőződhetne róla, hogy egyáltalán ki tudja-e cserélni a kazettákat. Ha pedig ez a helyzet, nem tétovázhat, cselekednie kell. Nem magáért tenné, hanem egyetlen fiáért, akit így segítene hozzá jogos örökségéhez.

„Most már nincs visszaút, meg kell tennem!” – fogadkozott.

Mire felvirradt, készen állt a terve.

Másnap Emilie asszony közölte a férjével és a fiával, hogy nem megy el a temetésre. A leghatározottabban kijelentette, hogy csak a végrendelet felbontására jelenik meg a gyászoló házban. Azzal magyarázta döntését, hogy halálosan sérti Karl bácsi végakarata, amellyel eltiltotta őket a ravatal mellől. Végül férje és fia beletörődött, és nélküle ment el a gyászszeretásra.

Az asszony a szobájában hallgatózott, amíg a férfiak mögött be nem csukódott a kapu. Ekkor megkönnyebbülten fellelegzett, a szolgálót bevásárolni küldte, ő maga pedig a legközelebbi taxiállomásra sietett.

Bal karjára fekete, rojtos sálát terített, amely majdnem földig ért. Ez alá rejtette a kazettát.

A taxisofőrnek bemondta a nagyáruház címét, amely Karl házának közelében volt.

Amikor a kocsni megállt a főbejárat előtt, Emilie asszony kiszállt. Utasította a sofőrt, hogy várja meg, aztán belépett az áruházba. Csakhamar a hátsó kijáraton elhagyta a hatalmas épületet. Szapora léptekkel átment az utca túloldalára, a Wernher-házhoz. A kertkaput tárva-nyitva találta, a halottas menet távozása után elfelejtették bezárni.

A széles, kavicsos kerti úton hervadt virágok hevertek. A koszorúkból hullhattak a földre.

Emilie rámeredt a halál szemmel látható nyomaira, majd a kazettát a sál alatt jól elrejtve sietett a bejárat felé. Egy pillanatra megállt a küszöbön, és belesett az előcsarnokba. A ház kihaltnak látszott. Csak az előcsarnok legbelső, félhomályos sarkában bóbiskolt az öreg inas. Emilie közelebb lépett hozzá, s hallotta mély, szabályos légzését.

Egy pillanatra megállt még és hallgatózott, amikor pedig semmi sem rezdült, a puha, vastag szőnyegen végigsuhant az előcsarnokon és a jobbra nyíló folyosón. Régről pontosan emlékezett még a ház beosztására.

A gobelinterem ajtaja előtt óvatosan körülnézett, aztán gyors mozdulattal kinyitotta az ajtót.

A szoba falait fekete posztóval vonták be, és egy sor széket állítottak fel a meghívott vendégeknek. Szemben a székekkel, a kandalló előtt feketével leterített asztal állt, rajta két kandaló között az ezüst jegyajándék-ládika. A régi családi ereklye ezüst fénye csábítóan megcsillant Emilie asszony szeme előtt.

Megint fülelt, kémlelő tekintettel végignézett a termen, aztán leoldotta a fekete sálát a karjáról. Elővette a kazettáját, gyorsan kicserélte a másikkal, majd reszkető kézzel rejtette el zsákmányát a sál alá.

Az asszony elővigyázatosságból egy másik ajtón át hagyta el a helyiséget, s így abba a szobába jutott, ahol az imént még Karl Wernher ravatala állt. Egy pillanatra megtorpant, s hevesen dobogó szívére szorította a kezét. Megcsinálta, sikerült a terve!

Ha most észre is venné valaki, nem tudná, miféle kincset rejteget a fekete sál alatt. És ha közben felébredne az inas, néhány semmitmondó szóval

kimagyarázná magát, és kész.

Éppen el akarta hagyni a szobát, amikor rettenetes gondolata támadt! Mi lesz, ha a kulcs nem nyitja az elrabolt kazettát? Vagy ha a közjegyzőé nem illik az elcserélt kazetta zárjába?

Izgatottan nyúlt az erszényébe, amelybe a kazettája kulcsát rejtette. Előkereste, és remegő kézzel próbálta bele az elcserélt ládikó zárjába, A kulcs pontosan beleillett a zárba.

Gyorsan kihúzta, és bedobta a retiküljébe anélkül, hogy visszatette volna az erszényébe. A kazettát ismét a fekete selyemsálba burkolta, és kiosont. Mielőtt átlépte volna a küszöböt, még egyszer megtörölte gyöngyöző homlokát. Izgalmában azonban nem vette észre, hogy csipkés zsebkendőjével kirántotta táskájából az aranykulcsot, mely hangtalanul a szőnyegre esett, éppen egy hervadt rózsá mellé.

Emilie asszony becsukta maga mögött a gobelinterem ajtaját, s mivel a hosszú folyosón nem mozdult semmi, óvatosan, nesztelen léptekkel visszaosont az előcsarnokba. Az inas még mindig az igazak álmát aludta, így ért ki észrevétlenül a kertbe. Amikor a kertkapu felé sietett, kocsisor közeledett a házhoz. A gyászmenet, úgy tűnt, éppen akkor ért vissza a temetésről.

Emilie elfordította a fejét, hogy az autóban ülők fel ne ismerjék, így azt sem látta, ki lép ki a kocsiból.

Felicitás volt az, az öreg házvezetőnő kíséretében. Azért siettek elsőnek vissza, hogy a részvétlátogatók fogadására megtegyék a szükséges előkészületeket.

Az autóból Felicitás észrevette a kerten át a kapu felé igyekvő, fekete ruhás hölgyet. Kiszállva a kocsiból, meglepődve nézett az idegen nő után. Úgy látta, hogy egy feltűnően hosszú, fekete selyemsálban valamit szorongat a hóna alatt. Lehet, hogy a hölgy a temetésre igyekezett, csak elkésett, gondolta.

Közben az inas is felébredt az autózúgásra, de nem tudott Felicitásnak felvilágosítással szolgálni. A házikisasszony tudta, hogy az utóbbi napok mennyire kifárasztották az öreget, ezért nem akart rápirítani az aluszékonyságáért.

Miután Felicitás letette a kabátját és a kalapját, a gobelinterembe sietett, hogy ellenőrizze, Karl bácsi akarata szerint történtek-e az előkészületek a végrendelet felnyitására. Mindent úgy talált, ahogy elrendelte: a feketével leterített asztalon a két gyertyatartó között az ezüstitládikót és szemben vele a vendégeknek felállított székeket. Tekintete véletlenül a szőnyegen fekvő hervadt rózsára esett. Lehajolt, hogy felemelje, s közben egy kis csillogó tárgyat fedezett fel a rózsá mellett. Jobban odanézve megismerte a mórinos ládikó kecses kulcsát.

Meglepődve emelte fel. Hogy kerül ez a kulcs ide? Hiszen pontosan tudta, hogy Karl bácsi többi kulcsával együtt átadta a közjegyzőnek, aki a saját kulcskarikájára erősítette. Hogyan veszíthette akkor itt el?

Kétkedve ingatta a fejét, majd a kulcsot az óraláncára erősítette, és be-

csúsztotta a ruhája övébe.

Már be is léptek az első részvétlátogatók, köztük a közjegyző.

Amikor a férfi üdvözölte a házikisasszonyt, az egy pillanatra félrehívta.

– Közjegyző úr, engedjen meg egy kérdést. Nem vesztette el véletlenül a kazetta kulcsát?

A nótárius meglepődve nézett rá, és a táskájába nyúlt a kulcsaiért.

– Nem, nagyságos kisasszony, amint látja, itt van.

Felicitas megdöbbenve kapott az övéhez. Felelni akart, ám valami megmagyarázhatatlan érzés lezárta ajkait. Közben háziasszonyi kötelességei is másfelé szólították.

A részvétlátogatók között a Walberg testvérek is megjelentek, Rolf őszinte részvétellel pillantott a gyászoló lányra. Tekintete önkéntelenül Felicitas arcába kergette a vért.

– Azt hiszem, nagyságos kisasszony, jótétemény lenne kegyednek, ha nem kellene a részvétlátogatókat fogadnia. Kegyetlenség a gyászolókkal szemben, hogy ilyen esetben is eleget kell tenniük az etikettnek – mondta a férfi baráti hangon.

Felicitas könnybe lábadt szemmel nézett fel vendégére, miközben a szája megremegett.

– Valóban, hiszen nemrég önök is tapasztalták, másrészt viszont valóságos jótétemény, hogy a kötelesség elvonja a figyelmet a bánatról.

– Igazad van, Tündér, a kötelesség, mint sok más esetben, itt is jótétemény – erősítette meg a szavait Judith.

Sápadtan és büszkén állt bátyja mellett, és kitért Richard rászégező tekintete elől.

A férfi azonban ekkor odalépett a testvérekhez,

– Még nem volt alkalmam üdvözölni önöket, kedves kisasszony – mondta Judith előtt meghajolva. Miközben kezet fogott Rolffal, észrevette volt menyasszonya büszke, elutasító pillantását.

– Biztosan másfajta kötelezettségei voltak, doktor úr – felelte a leány hűvösen.

Ebben a percben ért oda Dürrkopp gyáros a testvérekhez. Neki szánta annak idején Judithot az apja, Richard még látta, ahogy a lány barátságosan kezet nyújt a férfinak, azután gyorsan meghajolt, és keserű mosollyal az ajkán otthagyták őket.

„Micsoda örült voltam! – gondolta, – Hogyan hihettem, hogy Judith megvárja, amíg anyagilag rendbe jövök, és megkérhetem a kezét?”

Felicitas hangja riasztotta fel morfondírozásából.

– Az édesanyja nincs még itt, doktor úr? Már csak őt várjuk.

Richard elővette az óráját.

– Nem értem, hol késik. Bármelyik pillanatban megérkezhet. Ha megengedi,

körülnézek – felelte, és szapora léptekkel elhagyta a gobelintermet.

Amikor kiért a kapuhoz, a kert bejáratánál álló taxiból éppen akkor szállt ki az anyja, Richard elébe sietett, és a karját nyújtotta, hogy bevezesse a házba. Anyja sápadtságát és látható idegességét a küszöbönálló eseményeknek tulajdonította.

Amikor beléptek az előcsarnokba, Felicitas sietett eléjük, Richard bemutatta egymásnak a hölgyeket, Felicitas azonnal felismerte az asszonyban azt a fekete ruhás hölgyet, akit a temetőből való hazaérkezésekor látott a kertből kiosonni.

– Nagyságos asszony, egyszer már hiába fáradt, ugye, és visszafordult, mert nem volt senki, aki fogadja? – kérdezte udvariasan, és igencsak megdöbbsent, amikor Emilie asszony ezt kereken letagadta. Ekkorát nem tévedhet! Ugyanaz a személy volt, akit akkor látott, s Felicitas még a karjáról lelógó hosszú sálra is ráismert. Kizártnak tartotta, hogy összekeverné valakivel.

Furcsa, rossz érzés lett úrrá rajta, miközben a vendégeket bevezette a gobelinterembe. Az egybegyűlt gyászoló gyülekezet és a közjegyző már csak rájuk várt.

Amikor mindenki helyet foglalt, a jegyző úr a fekete terítővel borított asztal mögé lépett, és így szólt:

– Az örökhagyó, elhalt Friedrich Karl Wernher által felhatalmazva állok önök elé, hogy végakarátát nyilvánosságra hozzam. A végrendelet az előttem álló családi ereklyében, ebben az ezüstkazettában van elzárva, amelyet saját kezűleg vettem ki a megboldogult pénz-szekrényéből. Ezennel felnyitom, és önök előtt felolvasom a testamentumot.

Ezzel elővette zsebéből a kulcsosomóját, hogy a rajta függő arany kulcsocskával felnyissa a kazettát.

Felicitas különös szorongással figyelte minden mozdulatát, miközben önkéntelenül odaszorította kezét az övére, ahová, az órája mellé, a talált kis aranykulcsot rejtette. Pillantása Emilie Wernher asszony arcára esett, aki halálsápadtan, lázasan csillogó szemmel figyelte az eseményt.

A jegyző a kulcsot a kazetta zárjába illesztette, Emilie asszony rémülten lehunyta a szemét. A szívverése akadozott. Mi lesz, ha a kulcs mégsem nyitja a zárat?

A zár azonban halk kattanással felpattant. A közjegyző felnyitotta a kazetta fedelét, belenézett és megdöbbsent.

A szemével Felicitast kereste, miközben meghökkenve bejelentette:

– Felettébb különös, a kazetta üres!

Nyugtalan morajlás futott végig a termen. Felicitas megremegett, majd hitetlenkedve nézett a jegyzőre. A férfi közvetlenül hozzá fordult.

– Nagyságos kisasszony, értetlenül állok a helyzet előtt. Hogyan lehetséges, hogy a végrendelet nincs már a kazettában? Tud róla, hogy az örökhagyó kivette

és máshová tette?

Felicitas felállt. Holtsápadt volt. Kezét az övére szorította, ahová az arany kulcsocskát rejtette. Szólnia kellett volna, ám elhallgatta hirtelen támadt gyanúját, hisz az Richard Wernher anyja ellen irányult, tehát a tőle telhető legnagyobb nyugalommal válaszolt:

– Nem, semmi ilyenről nem tudok. Kizártnak tartom, hogy így cselekedett volna. Nevelőatyám még egy nappal megbetegedése előtt is szóba hozta a végrendelete felnyitásának körülményeit. Azt is elmondta, mit hagyott a személyzet javára. Egyébként ön, közjegyző úr, ugyanúgy ismeri a testamentum tartalmát, mint én.

A nótárius rábólintott,

– Úgy van, nagyságos kisasszony. Engem az örökhagyó mindenbe beavatott, s végrendeletét a legapróbb részletekig megbeszélte velem. Rejtély számomra, mi történhetett. Csak két eshetőséget tudok elképzelni: vagy máshová tette betegsége végső szakaszában a dokumentumot, vagy megsemmisítette, talán, mert másikat akart írni. E tervében nyilván halála akadályozta meg. Mi a véleménye erről, nagyságos kisasszony?

Felicitas egy pillanatig habozott. Agyában egymást kergették a gondolatok – Pillantása Richard Wernherre esett, aki aggódó részvétellel figyelte. Ha a végrendelet valóban elveszett, ez csak neki jelent jót, hiszen ebben az esetben valószínűleg az ő családja örökli Karl bácsi vagyonát. Vagyonos emberként azonnal megkérheti Judith Walberg kezét. Hallgatása tehát Richard boldogságának záloga, Felicitas a közjegyző kérdésére ezért így válaszolt:

– Nem tudok mit hozzátenni, közjegyző úr. Amit tudtam, már elmondtam.

A férfi a fejét rázta.

– Azok után, amit tudok, hiszen pontosan ismerem a megboldogult végakarátának minden részletét, és az okot is, amiért így rendelkezett, kizártnak tartom, hogy megsemmisítette volna a végrendeletet, amelyben kegyedet nevezte meg, nagyságos kisasszony, általános örökösének.

Ebben a percben Georg Wernher felháborodottan ugrott fel.

– De ezt fehéren feketén be kell bizonyítani! Csupán az ön kijelentése alapján, közjegyző úr, az állítólagos végrendelet még nem lép érvénybe!

A jegyző hideg pillantással mérte végig a közbeszólót.

– Felesleges erre figyelmeztetnie, Wernher úr! En pusztán az igazságnak megfelelően elmondtam, amit tudok, Rogga kisasszony bizonyíthatja, hogy igazat beszélek. Az örökhagyó elvégre életében sem csinált titkot abból, hogy Rogga kisasszonyt tekinti általános örökösének.

– Ami azonban érvénytelen, ha nincs meg a végrendelet – makacskodott Georg Wernher.

Felicitas kihúzta magát, és hidegen végigmérte a beszélőt.

– Nem győztem hangoztatni nevelőapám előtt, s ezt a jogtanácsos úr is megerősítheti, hogy a Wernher vagyon jogos örökösének unokatestvérével való viszálya ellenére mindig is az ön családját tekintetem. Nem kell aggódnia, hogy

ezek után jogot formálok az örökségre.

Felicitas nem úgy festett, mint akit óriási csalódás ért, éppen ellenkezőleg, örülni látszott, mintha valami nyomasztó tehertől szabadult volna meg hirtelen.

A közjegyző újra Felicitashoz fordult. Udvariasan felkérte, győződjön meg róla saját szemével, hogy a ládikó üres. A lány nyugodtan az asztalhoz lépett, ránézett a kazettára, és gépiesen lezárta a fedelét. Eközben tekintete elmélázva akadt meg az arany feliraton. Hirtelen kikerekedett a szeme a csodálkozástól. Lejjebb hajolt, és kutatva nézett a sorokra, mintha nem hinne a szemének. Pontosan tudta, hogy a „híven“ szó kezdőbetűje és a „láda“ á-ja elkopott a sok használat során. Itt azonban minden betű élesen kirajzolódott, és tökéletesen olvasható volt. Villámcsapásként hasított belé a felismerés: ez nem az a kazetta, amelyben a bácsi a végrendeletét tartotta! Ez biztosan a régi családi ereklye párja, és elcserélték az eredetivel. Ezt pedig csakis Emilie Wernher követhette el.

A fiatal leány körülnézett, és kutató pillantást vetett az asszonyra, akinek az arcáról lerítt a büntudat. Villámgyorsan végiggondolta a gyanús jeleket: a menekülő, gyászruhás nő felbukkanását a kertkapuban, a sötét selyemsálat, amely alatt valamit rejtegetett, és az asszony hazug kijelentését, miszerint előzőleg nem járt a házban. Nyilván azért nem jött el a temetésre, hogy ezalatt cserélje ki a kazettákat. Biztosan eltitkolták a bácsi elől, hogy a kazetta párja is megvan. Az anyja minden bizonnyal nem avatta be Richardot a csalásba. Valószínűleg a férje sem tudott róla, hisz túl őszinte volt az izgalma. Még egyszer ránézett Emilie-re, aki sápadtan, mozdulatlanul ült a helyén, miközben a többiek a ládikó körül tolongtak, és a végrendelet rejtélyes eltűnéséről vitatkoztak.

A közjegyző a történetek után nem tehetett egyebet, egyelőre elkészönt a házikisasszonytól, és megígérte, hogy megteszi a szükséges intézkedéseket.

Miután Felicitas kikísérte, Richard lépett hozzá, és a kezét nyújtotta.

– Nagyságos kisasszony – mondta, megrendülésén alig uralkodva –, remélem, elhiszi, szívből kívánom, hogy kerüljön elő mihamarabb az a végrendelet. Karl bácsi biztosan máshová tette, és betegsége alatt megfeledkezett róla, hogy ezt megmondja kegyednek. Ne adja fel a reményt, előkerül az az írás hamarosan! Bárhogy alakul is a helyzet, a magam részéről lemondok az örökségről, mert tudom, hogy Karl bácsi végakarata szerint kegyedet illeti.

– Elhiszem, kedves doktor úr, hogy szeretné, ha mégis előkerülne a végrendelet. Ami engem illet, én egyáltalán nem vágyom rá – felelte a lány, magában azonban azt gondolta: „Ó, ha tudnád, ki tüntette el a végrendeletet, nem kívánnád, hogy előkerüljön!”

Richard csodálkozva nézett rá, Felicitas pedig egyszerűen folytatta:

– Hiszen megvan még az anyámtól örökölt gazdaságom, a Pusztamajor és némi tőke, amit Karl bácsi biztos értékpapírokba fektetett a számomra. Nem kell nélkülöznöm, hisz ez a pénz szerény megélhetést biztosít a számomra.

Richard Wernher némán meghajolt, mert megjelent a násznép néhány tagja, hogy részvétükről biztosítva búcsút mondjanak Felicitasnak. A Wernher házaspár már korábban észrevétlenül elhagyta a helyiséget, s a lány örült, hogy nem

kell újra szemtől szemben állnia Emilie asszonnyal.

Rolf és Judith Walberg csendben várakoztak a háttérben, ők akartak utoljára elbúcsúzni Felicitástól.

– Előkerül még az a végrendelet, nagyságos kisasszony – jegyezte meg Rolf vigasztalóan, amikor végre a közelébe jutott.

– Ez nem is kétséges, kedves Tündér – tette hozzá Judith.

Felicitas titokzatosan elmosolyodott.

– Nem kerül elő, de nem is szeretném.

Rolf őszinte csodálkozással kérdezte:

– Nem is szeretné?

– Nem, mert soha nem is tekintettem magam Karl bácsi jogos örökösének.

A fiatalember arca felragyogott.

– És most mihez kezd?

Felicitas kihúzta magát, a szemében bátorság és elszántság tükröződött.

– Meggyászolom szeretett nevelőapámat. Az ő elvesztése sokkal nagyobb fájdalmat okoz, mint az, hogy le kell mondanom az örökségről. Amilyen gyorsan csak lehet, elrendezem itt az ügyeimet, s nem maradok tovább, mint ameddig feltétlenül szükséges.

– Hová költözik?

– Pusztamajorba, Walberg úr. Ezentúl az lesz az otthonom. Nem esik nehezemre megszokni az új környezetet, hiszen mindig is az volt a szándékom, hogy Karl bácsi halála után odaköltözöm. Az utolsó pillanatig abban reménykedtem, hogy újra egymásra találunk Richard Wernherrel, aki teljesen ártatlan a családi viszálykodásban. Ha nem jön közbe a betegsége, sikerült volna kibékítenem őket, s akkor Karl bácsi bizonyára gondolt volna az unokaöccsére a végrendeletében.

Rolf Walberg a meghatottságtól némán ajkához emelte Felicitas kezét, Judith szólalt meg helyette.

– Szeretném, ha jó szomszédok lennénk, Tündér – mondta kedvesen, mire Rolf hozzátette:

– Ránk mindig számíthat!

– Csak tanulni lehet tőled, Tündér, hogyan kell beletörődni a megváltoztathatatlanba – tette hozzá Judith, és megölelte barátnőjét.

– Hiszen te is megtetted, Judith. A bátyádtól hallom, milyen remek háziasszony lett belőled vidéken.

Judith felsóhajtott.

– Az igazság az, hogy sokat kell még tanulnom. Rolf pedig túlságosan elnéző. Abban viszont igazad van, hogy én is megtettem, amit kellett. Emlékszel, mit mondott a nevelőapád, amikor utoljára találkoztunk? „Azt akarom, amit úgymond meg kell tennem,” Megszívleltem a tanácsát, s ha így gondolkodom, semmi sem esik nehezemre.

Felicitas bólintott.

– Igen, ez Karl bácsi egyik nagy igazsága a sok közül. Én is igyekszem majd

mindig azt tenni, amit kell.

– Akkor búcsúzunk azzal: a mielőbbi viszontlátásra nálunk, Neulindenben!

– Igen, Walberg úr, amint hazaérek Pusztamajorba, jó szomszéd módjára meglátogatom önöket. Addig is a viszontlátásra!

E baráti szavakkal váltak el.

Felicitas magára maradt a gobelinteremben. Egy pillanatig lehunyt szemmel próbált erőt gyűjteni mindazok után, ami az utóbbi órában rázúdult. Odalépett az ezüstkazettához, amely még mindig az asztalon állt, elővette a talált kulcsocskát, és a zárba helyezte. A zár minden erőltetés nélkül felpattant. Most már biztos volt benne, hogyan tűnt el a végrendelet. Csak el kell a jegyzőhöz vinnie ezt a kulcsot és megmondani, hol találta. Nyomozni kezdenének, és valószínűleg hamarosan napfény derülne az igazságra, Felicitas azonban határozottan megrázta a fejét. Ilyet soha nem tenne, Richardnak nem szabad megtudnia, mit követett el az anyja, valamint a Wernher névhez sem tapadhat folt.

A talált kulcsot azonban az óraláncán hagyta a nap emlékére.

Emilie lázas izgalomban ért haza. Férje a történetek után nem csodálkozott idegállapotán. Abban sem talált semmi feltűnőt, hogy a felesége azonnal visszavonult a szobájába. Őt magát ugyanis sokkal jobban elfoglalták az új kilátások, mintsem Emilie-vel törődött volna. Az asszony még egyszer becsengette a szolgát. Közölte, hogy ma már nincs szüksége semmire, és nem akarja, hogy zavarják. Ezzel eltűnt a hálószobájában, és magára zárta az ajtót.

Csak akkor lélegzett fel, amikor egyedül maradt, és kezét vadul kalapáló szívére szorította. Remegő kézzel kinyitotta a fehérműs szekrényt, amelybe órákkal azelőtt a zsákmányolt kazettát rejtette, hogy később felnyissa, és megsemmisítse a végrendeletet. Úgy érezte, csak akkor nyugszik meg, ha ezt megtette.

Idegesen keresgélgni kezdte kezításkája mélyén a kis aranykulcsot, de mindhiába... Eltűnt!

Bénító rémület fogta el. Ült, térdén a ládikóval, és moccanni sem tudott. Lehetetlen! A kulcsnak elő kell kerülnie! Reszkető ujjakkal újra végigkutatta a zsebeit, ám sehhol sem találta. Rémülete nőttön-nőtt. Mi lesz, ha a kulcsot a Wernher-házban veszítette el, és ott megtalálták?

Megpróbálta nyugodtabban végiggondolni a történeteket. Mennél tovább töprengett, annál valószínűtlenebbnek tűnt az egész história. Sokkal hihetőbbnek találta, hogy később, már kinn az utcán, a zsebkendőjével rántotta ki a kulcsot, amikor meg akarta törölni felhevült arcát. Ha valaki idegen találta meg az utcán, akkor nincs semmi baj.

Hogyan nyissa fel azonban a kazettát? Hiszen régi, míves zár volt, amelybe aligha talál beleillő kulcsot,

Emilie asszony elővette a kulcsosomóját, és belepróbálta a zárba a kisebb kulcsokat. Eredménytelenül.

Nem akarta erőszakkal felfeszíteni a ladikot. A zár olyan erős volt, olyan gondos munka, hogy attól tartott, ha feszegetni kezdi, a kazetta is megsértik. Ezt pedig mindenáron el akarta kerülni. Az ura épen és sértetlenül látta, amikor előkerült. Ha véletlenül eszébe jutna, hogy elővegye, hogyan magyarázná meg neki, miért feszítette fel erőszakkal?

Emilie teljesen kimerülten mondott le végül hasztalan kísérleteiről. A balsorsú ládikót, amelynek tartalma neki és a családjának olyan fontos volt, gondosan a szekrényébe rejtette, a fehérneműi közé. A sifonért azután bezárta, és magához vette a kulcsát.

Zaklatottan járkált fel-alá, és rémülten összerezzent, valahányszor megszólalt a csengő a folyosón. Mivel senki sem zavarta, sötétedés után, végre kimerülten nyugovóra tért.

Csakhogy nem jött a szemére álom. Gondolatai szüntelenül az elrabolt végrendelet körül forogtak. Vajon meddig tarthat a bírósági vizsgálat? És ha eredménytelenül zárul, amint remélte, ők öröklik-e Karl Wernher egész vagyonát?

Aztán más jutott az eszébe. Talán mégis a fia és Felicitas Rogga házassága lett volna a legszerencsésebb megoldás. Ez az ő lelkiismeretét is megnyugtatta volna, hiszen így Richardé lehetett volna a vagyon, anélkül hogy Felicitast megkárosítanák. Persze Richard múltkori kijelentése után mindez csak hiú ábránd maradt.

Emilie asszony ezután azon kezdte törni a fejét, vajon hogyan kárpótolhatnák Felicitast az örökség elvesztéséért. Ezzel főként a saját lelkiismeretét akarta megnyugtanni, ám attól tartott, a lány büszkén visszautasítaná minden efféle próbálkozását. Bárhogyan igyekezett is, egyelőre nem talált megoldást arra, miként enyhíthetné a bűnét.

VIII.

Felicitas kiköltözött szüleitől örökölt szerény birtokára. Itt mindent a legnagyobb rendben talált. A kis úrilak falait körös-körül viruló futórózsák borították. A favázás veranda korlátja is csupa virág volt, mely az öreg kertész szakértelmét és szorgalmát dicsérte.

A kertész a feleségével együtt mindent elkövetett, hogy Felicitasnak a lehető legünnepélyesebb fogadtatásban legyen része. A nappaliban virággal díszített, terített uzsonnaasztal várta illatozó kuglóffel, friss kenyérrel, vajjal és mézzel. Mindez olyan otthonos, olyan meghitt volt, hogy a fiatal úrnő meghatottan szorította meg az öreg kertészné kezét.

Az előcsarnokból keskeny csigalépcső vezetett fel az emeleti hálósobákba. Nevelőapjával nyaranta ezeket használták. Felicitas tehát kényelmes menedékre

talált Pusztamajorban, ha a szerény kis házat nem is lehetett gyámapja nagy patríciusházához hasonlítani.

Felicitas a városi személyzetből csak Lisbethet, a kertészék leányát hozta magával. Az öregek boldogok voltak, hogy gyermekük ismét velük lehet. Amikor a lány a szüleit köszöntötte, Felicitas kedvesen megjegyezte:

– Ugye, Lisbeth, mi majd megmutatjuk, hogy nem ijedünk meg a saját árnyékunktól? Tudom, hogy magukra mindig, mindenben számíthatok. Azt javaslom, először is örüljenek a lányuknak, vigyék át magukhoz és beszélgessenek! Addig én itt megiszom ezt a finom kávét.

Ezzel helyet foglalt a hívogatóan megterített asztalnál. Tekintete a végtelen síkságon kalandozott, A virágzó tarka rét fölé az ég kék leple borult. A szabadból simogató, fűszeres levegő áradt be. A tavaszi szél meglebegtette a fehér tüllfüggönyöket.

Miután Felicitas meguzsonnázott, felment a hálósobába kicsomagolni. Ennek a szobának az ablakai a másik oldalra nyíltak, s innen is a viruló mezőket lehetett látni. Ha pedig kihajolt kissé az ablakon, ellátott egészen Neulindenig, Pusztamajortól keskeny ösvény vezetett Rolf kúriájáig. Félórányi járásra esett egymástól a két ház.

A fiatal lány sokáig állt az ablakban, és a szomszédaira gondolt, akikkel a közeljövőben szorosabbra kívánta fogni a barátságot. Már másnap levizitel náluk, határozta el, Rolf Walberggel pedig majd megbeszéli a tejgazdaság beindításához szükséges lépéseket.

Lisbeth hamarosan feljött, hogy segítsen úrnőjének kicsomagolni. Amikor Felicitas kirakta a fésülködőasztalára elegáns piperekészletét, eszébe jutott, mennyire nem illenek mostani, szerény körülményeihez ezek a drága holmik.

– Sok újat kell megtanulnom és közben leszoknom a fényűzésről – mondta mosolyogva szobalányának, aki vacsoráig szorgalmasan segített a berendezésben.

Étkezés után Felicitas még ábrándozva elüldögélt egy órácskát a tornácon. A hold fényesen világított, s a fiatal lány elgondolkodva figyelte az útját.

A síkságra csend és béke borult. Az elmúlt hetek izgalmi után ez a nyugalom nagyon jólesett Felicitasnak, Karl bácsira gondolt, aki oly sokáig szerető nevelőapja volt. Gyásza első vad, gyötrő fájdalma után megenyhült. Már arra a cselszövő néberre sem gondolt keserűen, aki bűnös kézzel húzta keresztül gyámtyja terveit. Sorsát nyugodtan Istenre akart bízni, legyen minden az ő akarata szerint.

Tekintetét nem vette le a csillagos égen egyre feljebb emelkedő fényes hold-sarlóról, amíg az a szomszédos udvarház fölé nem ért.

Eszébe jutott az a kedves dal, amelyet még az édesanyjától tanult:

„Ki megszabja útját
felhőknek az égen,
megmutatja azt is,
az ember mit tegyen...“

A dal örömteli jóslatként visszhangzott a szívében. Lassan felállt, hogy be-
menjen lefeküdni. Amikor becsukta az ablakot, még egyszer a szomszéd kúria
felé nézett. Az egyik ablak odaát még világos volt, Felicitas nyugodtan és béké-
sen aludt azon az éjszakán.

A neulindeni udvarház hosszúra nyúlt, egyemeletes épület volt. Különösebb
építészeti szépséggel nem dicsekedhetett, szürke homlokzata egyhangúságot,
egyszerűséget árasztott. A nagy udvart gazdasági épületek fogták közre, melye-
ket példás rendben és tisztaságban tartottak. A négyszögletes udvar közepén szé-
les lomb-koronájú, százados hársfa állt.

Az udvarház mögött veteményes és gyümölcsöskert húzódott, s azon túl tágas
kilátás nyílt a rónaságra.

A ház berendezése ódon stílusú, ám tagadhatatlanul ízléses volt. Nem sokkal
ezelőtt bizony meglátszott még a helyiségeken a gondos kéz hiánya. Walbergék
nagybátyja ugyanis haláláig agglegény maradt, Rolf pedig mindent úgy hagyott,
ahogy Peter bácsitól örökölte Tisztán és ízlésesen, csak éppen mindazon meg-
hittség nélkül, amit csak női kezek munkája tud kölcsönözni egy háznak. Amióta
viszont Judith kiköltözött az udvarházba, minden megváltozott. Fejlett szépérzé-
kével barátságossá, otthonossá varázsolta a szobákat.

Miközben a szolgáló a verandán reggelihez terített, a ház úrnője már a barom-
fiudvarból tért vissza. Ő, aki nemrég még a nagyvilági társaság körüludvarolt
kedvence volt, egyszerű ruhát viselt, sötétkék kartonköténnyel. Kezében egy ko-
sár friss tojást tartott.

Bátyja éppen akkor ért haza a földekről. Leugrott a lováról, amit az egyik lo-
vászd gondjaira bízott.

Jókedvűen köszöntötte a húgát. Mosolyogva jegyezte meg a kosárra mutatva:

– Úgy látom, lassan beletanulsz a falusi gazdasszonykodásba, kishúgom. A
végén talán még meg is szereted!

– Talán már meg is szerettem, Rolf! Mindenesetre sohasem hittem volna,
hogy az itteni munka ennyi örömet szerezhet. De gyere, biztosan megéheztél!

Bementek a házba, Judith bevitte a friss tojásokat az éléskamrába. Utána a
szobájába sietett, és letette a kötését. Közben a bátyja is átöltözött. Levette lo-
vaglőöltönyét, mert aznap már nem akart elmenni hazulról. Lelke mélyén azt
remélte, hogy Felicitas Rogga betoppan, és ezt semmi áron nem akarta elmulasz-
tani.

Amikor kilépett a verandára, húgát már az asztalnál találta. Leült vele szem-
ben, s hagyta, hogy Judith kiszolgálja.

– Tudod, kishúgom, csak amióta itt vagy, azóta tudom, milyen elhagyatottan
és magányosan éltem azelőtt – jegyezte meg sugárzó arccal.

Judith kételkedve nézett rá.

– Nem csak azért mondod, hogy ne érezzem feleslegesnek magam?

Rolf a fejét rázta.

– Erről szó sincs. Érezned kell, hogy máris te lettél ennek a háznak a lelke. Ó, drága nők, nélkületek mi sem tudjuk igazán otthon érezni magunkat sehol. Hihetetlen, milyen ügyesen lakályossá tetted a házat, és milyen gyorsan megszoktad az itteni életet.

Judith a tányérjára szegezte a tekintetét,

– Senki sem gondolta, hogy örömet lelem a kétkezi munkában, és hogy gyorsan megszokom az egyszerű életet. Amíg a papa élt, elkényeztetett hercegnő voltam. Magam sem hittem volna, hogy jól tudom érezni magam szerényebb körülmények között is, talán még jobban, mint azelőtt. És tudod, Rolf: „Azt akarom, amit úgyis meg kell tennem!” Ez az, ami szabaddá tesz. És te is úgy megkönnyíted a dolgom. Nem érezteted velem, hogy tulajdonképpen felesleges vagyok itt...

Rolf azonnal közbevágtott:

– Judith, miféle butaságok ezek? Nem látod, milyen boldog vagyok, hogy itt vagy velem, és milyen nagy szükségem van rád?

Judith a bátyjára emelte kék szemét.

– Csakhogy ennek egy csapásra vége szakad, mihelyt asszonyt hozol Neulindenbe.

– Akkor is éppúgy helyed lesz itt, mint most. Semmi sem változik.

– Részéről nem, Rolf, Ebben nem kételkedem, de...

Bátyja megfogta a kezét.

– Ki tudja, nem rabolnak-e el tőlem téged még korábban? Hiszen Dürrkopp szinte mindennapos vendég már nálunk!

Judith arca megkeményedett, szeme pedig indulatosan elsötétedett.

– El tudod képzelni, Rolf, hogy Dürrkopp felesége legyek?

Bátyját zavarba hozta a kérdés.

– Tudod, hogy nagyon gazdag. Ha hozzámennél, ugyanazt a fényűző életmódot folytathatnád, amelyet megszoktál.

Judith ajka megvonaglott.

– És csak ezt kívánod nekem?

Bátyja felemelte a fejét. Nagyon sóhajtott.

– Őszintén szólva, nem. Egész mást kívánnék neked, csak attól tartok, hogy nem viseled el soká ezeket a szűkös körülményeket.

Judith letette az evőeszközt, és hátradőlt a széken.

– Mindenesetre örülök, hogy nem akarod rám erőszakolni ezt a házasságot, ahogy a papa tette. Dürrkopp hiába fárad. Hajthatatlan vagyok – jelentette ki tőle szokatlan elszántsággal.

Rolf is eltolta magától a tányérját.

– Nos, ha így van, akkor az a jóember beszüntethetné a látogatásait, ugyanis egy cseppet sem vagyok elragadtatva tőle. Nem értem, ha nem akarsz hozzámenni, akkor meg mi a csodának bátorítod? Reménykedik, és folyton itt lebzsel.

Judith mélyen elpirult. Nagyon jól tudta, hogy amikor Wernheréknél, a végrendelet meghíúsult kihirdetésén találkoztak, kedvesebb volt Dürrkoppoz, mint

kellett volna. Richardnak akarta megmutatni, ne higgye, hogy búsul utána.

– Tudom – mondta némi hallgatás után –, nem voltam elég elutasító veled, szemrehányást is tettem már magamnak érte. Az ilyen ember mindjárt reménykedni kezd, ha nem nézzük levegőnek.

Rolf gyanakvó pillantást vetett a testvéreire.

– Mondd csak, nem azért voltál kedvesebb a kelleténél Dürrkopp-pal, hogy valaki mást megbánts?

Judith pipacspiros lett.

– Hogy érted ezt?

– Régebben néha az volt az érzésem, hogy van valami közted és Richard Wernher között. Egyébként a találmányának köszönhetően jó úton van az anyagi boldogulás felé, bár az sem lehetetlen, hogy Karl Wernher vagyont is örökli. Mindkét esetben elfogadható parti lenne számodra. Arról nem is beszélve, hogy milyen remek ember. Ezért én kezeskedem!

Judith gyorsan felállt.

– Richard Wernher felőlem lehet gazdag vagy szegény, köztünk soha semmi nem lesz – mondta keményen, és a veranda korlátjához lépett, hogy kiszórja a morzsát a madaraknak.

A lány tekintete a messzeségbe révedt, Rolf látta, hogy remeg a keze. Nyomban világossá vált a számára, hogy itt bizony fájó kérdést bolygatott meg, ezért könnyedén odavetette:

– Akkor úgy látszik, tévedtem.

Judith közben összeszedte magát, és visszatért az asztalhoz.

– Szeretném tudni, hogy Felicitas kiköltözött-e már a tanyájára. Mostanában lenne esedékes – szolt, hogy másra terelje a szót.

Most a bátyja homloka vörösödött ki.

– Véletlenül tudom a választ: Rogga kisasszony már megérkezett.

Judith örömteli meglepetéssel nézett fel:

– Igazán?

– Igen, már tegnap délután.

– Honnan tudod?

– Találkoztam a kertészével. Ő mesélte.

Azzal nem dicsekedett, hogy tulajdonképpen ő leste ki reggel az öreget, hogy Felicitas után érdeklődjön.

– Akkor talán már ma átjön! Ha visszavonult a birtokára, azt jelenti, nem került elő a végrendelet.

– Remélhetőleg nem is fog – szolta el magát Rolf.

Judith meglepődve kapta fel a fejét.

– De Rolf! Nem értelek!

A fivére kicsit zavartan nevetgélt.

– Jaj, tudod, ez csak úgy kicsúszott a számon... Különben, minek bújócskázam veled? Éles a szemed, tudod te jól, hol szorít a cipő. – A fiatalember igyekezett könnyed hangnemet megütni. – Már egyszer ráhibáztál, mi bánt. Akkor

elárultam, mennyire sajnálom, hogy Felicitas milliomos, én meg szegény földönfutó vagyok csupán. A végrendelet eltűnésével ez az akadály elhárult, és én végre megpróbálhatok komolyan közeledni hozzá.

Judith szeme könnybe lábadt, A látszólag könnyedén odavetett mondatok mögött érezte, mennyire szereti Rolf Felicitast. Odalépett a bátyjához, és némán megsimogatta a haját. Ezzel mindent elmondott.

– Csak tudnám, átjön-e ma? – mormogta inkább magának Rolf.

– Biztos vagyok benne.

Rolf felugrott.

– Akkor lenne egy nagy kérésem.

– Mi volna az?

– Ha átjön, próbáld kicsit marasztalni! Nem engedhetjük el tízperces udvariassági vizit után, és nekem nem illik tartóztatni.

Judith mosolygott,

– Meglátod, meg leszel velem elégedve, Rolf. Most viszont magadra hagylak, mert dolgom van. Itthon maradsz, ugye?

– Természetesen, Leveleket kell írnom, és a könyvelés sem várhat. Végül, de nem utolsósorban pedig nem szeretnék elmulasztani egy bizonyos látogatást.

Judith mosolyogva távozott, „Boldog Tündér barátnőm – gondolta –, téged önmagadért szeretnek, rólad nem mondanak le azért, mert szegény lettél!”

IX.

Gyönyörűen sütött a nap, amikor Felicitas elindult Neulinden felé. Az ösvény a virágzó mező szélén vezetett. Kéklő nyári égbolt borult fölé. Egész úton maga előtt látta az udvarházat, azt viszont nem sejtette, hogy az egyik ablakból egy szürke szempár lesi türelmetlenül az érkezését.

Amikor belépett az udvarra, a testvérek a verandán eléje siettek. Őszinte örömmel üdvözölték, s bevezették a hallba, ahol lerakta a holmiját. A verandára még forrón sütött a nap, ezért a háziak a hűvös nappaliba tessékeltek vendégüket. Felicitas gyors pillantással felmérte a legutóbbi látogatása óta történt előnyös változásokat.

– De barátságos, otthonos lett minden, amióta szegény bácsival legutóbb itt jártunk! – jegyezte meg mosolyogva. – Mindenhol meglátszik Judith szépítő keze nyoma.

Helyet foglaltak. Rolfnak nagyon jólesett a vendégük megjegyzése. Megkérdezte:

– Ugye, nagyságos kisasszony, sokkal meghittebb, kényelmesebb lett a

mi szerény otthonunk azóta, hogy már nem csupán az én magányos agglégénytanyám?

A leány bólintott, majd Judithhoz fordult.

– Milyen szerencsés, ügyes kezed van, Judith. A bátyád igazán hálás lehet!

Rolf arca felragyogott.

– Nos, most, hogy a kisasszony kellemesnek találja az otthonunkat, ugye, remélhetjük, hogy gyakran látott vendég lesz nálunk? A szomszédoknak egyébként is össze kell tartaniuk.

Felicitás elpirult a férfi tekintetétől, és szó nélkül bólintott.

Judith is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Ha ugyan végleg itt maradsz, amit még mindig nem akarok elhinni. Nem került elő a végrendelet?

Felicitás a fejét rázta.

– Nem, még a legalaposabb nyomozás sem vezetett eredményre. A bíróság is úgy véli, hogy Karl bácsi semmisítette meg a testamentumot, mert másikat akart írni, ám a halál megakadályozta ebben.

– És a kisasszony nem bánkódik a gazdag örökség elvesztésén? – kérdezte a házigazda.

– Nem, így van jól, ahogy történt. Különben soha nem szabadultam volna meg a nyomasztó tudattól, hogy a jogos örökösök miattam estek el jussuktól. A végrendelet eltűnésével nagy kő esett le a szívemről. Nyugodtan és bizalommal tekintek a jövőbe. Különösen, ha ön jó tanáccsal és segítséggel mellém áll. Már ma is azért jöttem át, hogy igénybe vegyem a segítségét, amit volt szíves felajánlani.

Rolf boldogan elmosolyodott.

– Akkor pecsételjük meg még egyszer a jószomszédi viszonyt! – mondta szívélyesen, és kezét nyújtotta Felicitásnak.

– Mielőtt belebonyolódtok az üzleti ügyekbe – szólt közbe mosolyogva a húga –, Tündérnek meg kell ígérnie, hogy itt marad ebédre. Közben nyugodtan megbeszélhetitek Pusztamajor ügyét.

Rolf hálásan nézett testvérére, a vendég pedig szívesen fogadta el a barátságos invitálást. Judith kiment a konyhába, hogy ellenőrizze a szakácsnőt. Eközben Felicitás elmagyarázta Rolfnak, hogy ismét tejjgazdaságot akar létesíteni, mint annak idején az édesanyja. A fiatalember figyelmesen végighallgatta, és igen-csak meglepte a leány szavaiból áradó gyakorlati érzék. Ceruzával a kezében követte Felicitás fejtegetéseit, lejegyzett ezt-azt, utána számolt, és amikor együtt ellenőrizték az eredményt, kiderült, hogy Felicitás szerény maradék tőkájével a tervét nemcsak megvalósíthatja, hanem később még nyereségre is számíthat.

Felicitás a tervezgetéstől, számolástól kipirult arccal, fellélegezve nyújtott kezét Rolfnak. A férfi legszívesebben el sem engedte volna. Szerette volna magához ölelni, és ezt mondani neki: „Hagyd Pusztamajort úgy, ahogy van, mert úgy-

sem hagylak már ott soká! Idehozlak egykettőre Neulindenbe. Itt találsz új otthonra majd, a szívemen.” De még nem beszélhetett, hiszen azt sem tudta, viszonzozza-e Felicitas az érzelmeit. Be kellett érnie annyival, hogy melegen megszorította a kezét, és szíve mélyéből fakadó szavakkal így bátorította:

– Sok szerencsét kívánok önnek!

A régimódi bútorokkal kényelmesen berendezett ebédlőben hármásban, jó hangulatban költötték el az ebédet. Az élénk csevegés közben a vendég nem minden célzatosság nélkül Richardra terelte a szót.

– Dr. Wernher sokkal szerencsétlenebb a testamentum eltűnése miatt, mint én magam – jegyezte meg. – Megpróbálja az apját rábeszélni, hogy mondjon le a javamra az örökségről, mert tudja, hogy a bácsi nekem szánta.

– Ez jellemző Richardra. A barátom igen nemes jellemű ember – vetette közbe a házigazda, titkon hűgát figyelve.

Judith kissé elpirult, és amikor a másik kettő hallgatott, megjegyezte:

– El sem tudom képzelni, hogy ekkora vagyon ne érdekelné. Ez igazán nem jellemző a férfiakra!

Felicitas vitába szállt vele.

– Féltreismered a doktort, Judith, Nemes jellemű, igazi álmodozó, ám ha munkáról van szó, a tettek embere.

Judith vállat vont,

– Nekem más a véleményem róla – mondta ridegen.

– Márpedig ebben nagyon tévedsz – kardoskodott a barátnője.

Judith ajka megremegett, majd kényszeredett közömbösséggel így szólt:

– Hagyjuk ezt! Végül is Richard Wernher, bár a bátyám barátja, kevésbé érdekel ahhoz, hogy vitatkozzam az érdemeiről.

Így aztán másról kezdtek beszélgetni. Felicitas úgy érezte, mintha belelátott volna barátnője szívébe, aki szentül meg volt győződve róla, hogy Richard azért mondott le róla, mert elszegényedett. Mekkora tévedhet egymás megítélésében két ember, akik alapjában véve szeretik egymást! Az egyik azt hiszi a másikról, hogy önzésből lemond róla, s ettől mindketten visszautasítóan viselkednek a másikkal szemben. Úgy tűnik, nehéz lesz megtalálniuk az egymáshoz vezető utat.

„Bárcsak segíthetnék rajtuk!” – gondolta Felicitas, s pillantása ismét barátnője arcára esett. Nem merte bevallani neki, hogy tud Richard Wernher iránti, egyszer már eltemetett érzelmeiről.

Az ebéd így kissé nyomott hangulatban végződött. Miután megitták a kávé, Felicitas indulni akart, Hazasétált volna, de Rolf nem engedte. Befogatta a homokfutót, hogy ő vigye haza a vendéget.

– Ha ekkora felhajtást csinál miattam, nem jöhetek át egyhamar újra Neulindenbe – tiltakozott nevetve Felicitas.

– De ma különleges ünnep van, amelyet méltóképpen meg kell tisztelni – tréfált Rolf.

– Miféle ünnep? – csodálkozott a lány.

– Hát Pusztamajor úrnőjének trónra lépése – felelte Rolf mókás arccal.

Felicitas nevetett.

– Ez esetben eme különleges ünnepet nekem is jogom van illendően megünnepelni, éppen ezért meghívom mindkettőjüket holnap ebédre. Akkor itt is, ott is megtartottuk a hivatalos ünnepséget a jószomszédság megpecsételésére. Utána pedig akarjuk vagy nem, kezdődhetnek a dolgos hétköznapok, amikor már egyszerűen, minden körülményeskedés nélkül is találkozhatunk egymással.

– Egyetértek – jelentette ki Rolf a karját nyújtva Felicitasnak, hogy az időközben előállt kocsihoz vezesse. Mindhárman helyet foglaltak, és derűs hangulatban tették meg a Pusztamajorig vezető utat, ahol Felicitas búcsút intett a testvérpárnak.

Felicitas másnap kora reggeltől szorgoskodott, hogy vendégeinek az ünnepi ebédhez mindent előteremtsen, Lisbeth és az édesanyja derekasan kivették részüket a munkából.

A fiatal leány szíve tele volt boldog várakozással, hiszen viszontlátja Rolf Walberget. A férfi előző nap többször is mélyen a szemébe nézett, és ettől ő a világot még szebbnek látta, mint azelőtt.

Amikor az étel már ott fortyogott a tűzhelyen, és Felicitas ráhagyhatta Reimer mamára meg a lányára a felügyeletet, még egyszer ellenőrizte az ünnepélyesen megterített asztalt, majd felment a szobájába átöltözni.

Ahogy elkészült, és lejött a falépcsőn, már hallotta is kintről a kocsizörgést. Máris megjöttek volna a vendégei? Megnézte a zsebóráját, amelyen most is ott függött még az aranykulcs. Még jó félóra volt hátra a megbeszélt időpontig.

Lisbeth már jött is sietve, hogy ajtót nyisson. Az ajtóban Dr. Richard Wernher állt.

A házikisasszony örömmel fogadta,

– Ön az, doktor úr? – szólt meglepetten, kezét nyújtva.

A vendég udvariasan kezét csókolt neki.

– Ugye nem várt ilyen hamar, nagyságos kisasszony?

– Szó, ami szó: nem! De annál jobban örülök. Fáradjon be a nappaliba!

Miután a vendég letette köpenyét, követte a házikisasszonyt, és helyet foglaltak odabenn.

– Elsősorban azért jöttem, mert aggódtam kegyedért – kezdte a váratlan vendég.

– Ugyan miért aggódott értem, doktor úr? – csodálkozott Felicitas.

Richard komolyan nézett a szemébe.

– Hiszen tudja, hogy a végrendelet nem került elő. Voltak a szüleimmel vitáim ezzel kapcsolatban, sajnos eredménytelenül. A jelenlegi helyzetben semmi áron nem fogadna el az apámtól kártérítést?

– Nem, semmi esetre sem – felelte büszkén és elutasítóan Felicitas.

Richard bólintott.

– Ezzel tisztában voltam, mielőtt kimondta. De most azért jöttem, hogy leg-

alább azt a harmincezer márkát sürgősen visszafizessem, amelyet nekem kölcsönzött.

Felicitas mosolyogva rázta meg a fejét,

– Nem tartok rá igényt. Karl bácsitól kaptam, és itt az ideje, hogy elmondjam, hogyan történt.

Felicitas ezzel elmesélte, mi módon zajlott le a különös kölcsönügylet, amelyről még szabályos adóslevelet is kiállított.

– Ebben az írásban köteleztem magam, hogy a pénzt visszafizetem neki vagy az örököseinek. Ezt Karl bácsi ugyan csak tréfából diktálta, mert engem tekintett örökösének. De mivel nem én, hanem az édesapja kapta a vagyont, neki tartozom a harmincezer márkával. Következésképpen ön az apja urának köteles visszafizetni az összeget – fejezte be mondanivalóját.

A férfi határozottan megrázta a fejét.

– Téved. Kegyedtől kaptam a pénzt, és csakis kegyednek adom vissza. Az adóslevelet a bácsi tréfának szánta, és nyilván azonnal meg is semmisítette, különben most, hogy a végrendelet után kutattak, megtalálták volna.

Felicitas hátravetette makrancos fürtjeit,

– Az adóslevél a végrendelettel együtt az ezüstitálcában volt. A bácsi a szemem láttára zárta bele.

Richard elkomorult. Nyugodtan és határozottan így szólt:

– Rendben van, ha a végrendelet az adóslevéllel együtt eltűnt, akkor az egyik éppolyan érvénytelen, mint a másik. Tehát harmincezer márkával tartozom, amit annak rendje és módja szerint visszafizetek.

– En pedig annak rendje és módja szerint továbbadom Karl bácsi örököseinek – jelentette ki határozottan a fiatal hölgy, és Richard érezte, hogy hiába is próbálná meggyőzni.

Felsóhajtott.

– Mindez annyira nyomaszt, Felicitas kisasszony. Nem tudja elképzelni, mennyire szenvedek a tudattól, hogy a szerencsétlen véletlen elvette kegyedtől azt, ami megilleti, és emiatt szegényes anyagi körülmények közé került.

A lány a fejét rázta.

– De doktor úr, én egyáltalán nem szegényes körülmények között élek. Itt a majorban nagyon jól elboldogulok. Gazdálkodni fogok.

– Túl nagy fába vágta a fejszét, Felicitas kisasszony. Igazán nem erre termett. Ne haragudjon az őszinteségemért, de a szívemen viselem a sorsát.

A lány mélyen a szemébe nézett,

– Ön nem bízik eléggé a nőkben, doktor úr! Ugyanezt a hibát követte el Judithtal is. Azt hitte, mert fényűzésben, pompában nőtt fel, nem állná meg a helyét az élet küzdelmeiben az ön oldalán. Higgycsökkentve, nagyot tévedett, Judith erős egyéniség. Minden nehézség nélkül beilleszkedett a vidéki életbe, és önnel szerény körülmények között is boldog lett volna. Mélyen megbántotta azzal, hogy nem bízott a kitartásában és a rátermettségében, hanem azonnal lemondott róla. A barátnőm szentül meg van győződve, hogy csak azért adta vissza a sza-

badságát, hogy szegénységében ne legyen a terhére.

Richard felpattant.

– Lehetetlen, hogy ilyet feltételezzem rólam! Sokkal jobban ismer annál!

– Ezt már mondta, ám Judith viselkedése arra vall, hogy nekem van igazam. Persze ő nem is sejti, hogy tudom, mi történt kettejük között. Hiszen titoktartást fogadtam. Ám most arra kérem, oldjon fel alóla, ha majd érkezettnek látom az időt, hogy beszéljek vele.

Richard vívódott, végül megszólalt:

– Természetesen feloldom a fogadalmam alól, Felicitas kisasszony. De azt hiszem, nagyon téved Walberg kisasszonnyal kapcsolatban. Isten látja a lelkem, milyen boldoggá tett volna, ha Judith gondban, bajban is vállal engem. Csak-hogy habozás nélkül visszaadta a szabadságomat, így nem is feltételezhetek egyebet, mint hogy csak erre várt. Még szemrehányást sem teszek érte, hiszen nem nélkülözésre, hanem pompára temett. Különben is hamarosan eljegyzik egymást Dürrkopp úrral. Azt mondják, gyakori vendég a birtokukon.

– Ez még semmit sem bizonyít.

Richard felugrott, és feldúltan járkált fel-alá.

– Bárcsak biztosat tudnék!

– Miért nem szerzi meg ezt a bizonyosságot, doktor úr? Ön most már gazdag család sarja, amellettt hogy hamarosan saját találmányának köszönhetően is jelentős vagyona tesz szert. Ezek után habozás nélkül megkérheti egy olyan hölgy kezét, aki igényes, fényűző életre vágyik.

A férfi megállt előtte, és dühösen megjegyezte:

– Még egyszer hangsúlyozom: nem versenyzek egy olyan alakkal, mint Dürrkopp.

– És ha Judith kosarat ad neki, és inkább a bátyjával marad? Akkor is kételkedne benne, ha továbbra is reggeltől estig a tanyán dolgozna, mintha soha nem is élt volna másképpen?

A vendég visszaült, és tenyerébe hajtotta fejét.

– Ha kiadja Dürrkopp útját, akkor talán még egyszer megkérném a kezét, nem biztos, talán... Még én magam sem tudom, mit akarok valójában.

– Ugye, szereti még? – kérdezte halkán Felicitas.

A férfi szívbe markoló tekintetet vetett rá.

– Örökké szeretni fogom, örökké!

A fiatal lány szeme meleg fényel ragyogott.

– Akkor én sem adom fel a reményt, hogy még minden jóra fordulhat. Különben, ha megtisztelne azzal, hogy itt marad ebédre, akkor mindjárt találkozhat vele. Két órára várom a bátyjával együtt.

Richard az órájára nézett.

– Vagyis tíz perc múlva. Akkor az lesz a legjobb, ha máris ajánlom magam – szólt feldúltan.

– Nem, doktor úr. Sokkal helyesebbnek tartanám, ha maradna.

Richard elbizonytalanodva nézett rá.

– Nem is tudom... Semmi esetre sem szeretnék zavarni, és... – Nem folytatta, összeharapta az ajkát.

Felicitasnak minden vágya az volt, hogy segítsen rajta. Bátorítóan rámosolygott.

– Ejnye, doktor úr! Nem szeretném gyávának tartani. Maradnia kell, ne is elenkezzon! Jó barátok között szó sem lehet körülményeskedésről. És önt ugye, a jó barátaim közé sorolhatom? – kérdezte komolyan.

Richard megszorította a lány kis fehér kezét.

– Feltétlenül, Felicitas kisasszony. Remélem, bebizonyíthatom, hogy a leghívebb, legőszintébb barátja vagyok.

– Úgy érzem, hogy Karl bácsi most jóságos mosollyal néz le ránk. Azt hiszem, örülne kettőnk barátságának – mondta, s közben kifelé figyelt. – Itt jönnek a vendégeim, doktor úr. A visszavonulása útját már elvágták. Vágjon hát jó képet az elkerülhetetlenhez!

Richard kedves, félszeg mosollyal pillantott rá.

– Jobban tudja azt kegyed, mint ahogy én szavakba önthetném, milyen örömmel fogadom ezt az elkerülhetetlent.

Lisbeth ebben a percben vezette fel a Walberg testvéreket a tornácra.

Felicitas elnézést kért Richardtól, és kisietett, hogy üdvözölje a testvérpárt. A legnagyobb örömmel köszöntötte őket, majd ártatlan képpel tette hozzá:

– Ma nemcsak önök a vendégeim, Dr. Wernher az örökség ügyében felkérés, és itt marasztaltam ebédre.

Judith elsápadt, arcvonásai megkeményedtek, a bátyja azonban elfogulatlanul felelt:

– Őszintén örülünk neki, nagyságos kisasszony.

Beléptek a nappaliba. A két férfi, mint mindig, barátságosan üdvözölte egymást.

Richard meghajolt Judith előtt. A lány hűvösen biccentett, és kezet sem nyújtott.

Felicitas azonnal asztalhoz kérte a vendégeket. Lisbeth időközben feltett még egy terítéket Dr. Wernhernek. A házikisasszony az asztalt csodaszép mezei virágokkal díszítette fel. A napsugár vidáman csillant meg a finom étkészleten. Az ablakokat sarkig kitárták. Jó levegő és fény töltötte be a barátságos szobát.

Pusztamajor ifjú úrnője elragadóan játszotta a háziasszony szerepét. A vendégek nem győzték dicsérni szakácstudományát. Hamarosan élénk csevegésbe merültek.

Richard és Judith ha csak lehetett, kerülték egymás tekintetét. Furcsa viselkedésük feltűnt Rolfnak is, aki bár élénk, jókedvű beszélgetést folytatott, éles szemmel figyelte hűgát és barátját. Testvére elutasító ridegsége, valamint Richard nyugtalansága egyaránt ékes bizonyítéka volt, hogy kettőjük között valami nincs rendben.

A jelenlegi helyzetben Richard Wernhernél, akit jelleme miatt igen nagyra becsült, előnyösebb partit el sem tudott volna képzelni a húga számára. Vajon

mi történhetett kettejük között?

Felocsúdva gondolataiból, Rolf hirtelen ötlettől vezérelve felállt, és megkocgatta a poharát.

– Úgy érzem, el kell mondanom – kezdte köszöntőjét –, milyen érzések töltönek el ezen a vidám lakomán. Pusztamajor ifjú úrnőjének trónra lépését ünnepeljük ma. Bevallom, én eddig is a női tökéletesség megtestesítőjének tartottam Felicitas kisasszonyt. Most azonban mindnyájunkat csodálattal tölt el, amilyen bátran, őszinte derűlátással veszi fel a küzdelmet az élettel, és büszkén viseli, amit a sors rendelt. Bevallom, hogy csak nemrég tanultam meg méltóképpen becsülni a női bátorságot és szorgalmat. Amikor ezt mondom, a húgomra is gondolok, aki megszokott életkörülményeiből kiszakítva vette fel a küzdelmet az élet nehézségeivel, minden átmenet, minden előkészület nélkül, akárcsak Rogga kisasszony. Nagyon büszke vagyok a testvéremre, aki értékes munkatársammá vált. E két ifjú hölgy nagyszerűen helytállt az új körülmények között. Sok férfi tanulhatna tőlük, „Azt akarom, amit úgyis meg kell tennem“ – mondják, és eszerint is cselekednek. Isten éltesse őket! Ürítsük az ő egészségükre poharunkat és arra, hogy a sors megadja nekik, amit megérdemelnek: az igaz és teljes boldogságot!

A poharak vígan csendültek össze, Felicitas szeme nedvesen csillogott, ám Judithnak arcizma sem rándult.

Amikor ismét helyet foglaltak, Dr. Wernher megjegyezte:

– Szívemből szóltál, Rolf. Mi férfiak eddig úgy képzeltük, hogy a hölgyeket a széltől is óvnunk kell. Nyilván ezért nevelték őket mostanáig úgy, hogy nem tanították meg küzdeni.

Ahogy ezt kimondta, Judith, aki eddig alig vett részt a beszélgetésben, szinte bántó élességgel vágott a szavába,

– Aki a nőben nem a bátor társat látja, az az én szememben nem is méltó rá – mondta, s villámló szemmel nézett Richardra. A férfi állta a tekintetét.

Felicitas azonnal más irányba terelte a beszélgetést, Richard és Judith azonban még sokáig nem tudott másra gondolni, mint az iménti szóváltásukra. A fiatalember azon töprengett, talán mégis lebecsülte szerelmét, amikor azt hitte, hogy alkalmatlan a küzdelemre. Megsértette volna ezzel a büszkeségét? Hogyan ragaszkodhatott volna hozzá Judith, amikor ő visszaadta a szabadságát? Vajon hogyan győzhetné meg afelől, hogy csupán az iránta érzett aggodalom vitte rá, hogy lemondjon róla?

Amikor Felicitas asztalt bontott, átmentek a nappaliba. A ház úrnője maga főzte meg a kávéét vendégeinek, és ragaszkodott hozzá, hogy az urak nyugodtan rágyújtsanak.

Judith kilépett a verandára. A korlátnak támaszkodva, égő szemmel nézett a virágzó rónára. A pipacsok és búzavirágok kék-vörös tengere ragyogott a déli napfényben.

Richard rövid idő múlva utánament. Felicitas a szeme sarkából figyelte őket a kisasztal mellől, amelyre már odakészítette a kávéscsészéket.

Rolf ezalatt odalépett hozzá.

– Megengedi, hogy segítek, kisasszony? – kérdezte, és átnyújtotta az egyik csészét, hogy Felicitas betölthesse a kávé. Majd közvetlenebb hangon folytatta: – Milyen jól ért hozzá, hogy a vendégeinek meghitt hangulatot teremtsen! Csodálatosan érzem magam Pusztamajorban.

– Ennek igazán örülök. Akkor ugye, remélhetem, hogy Judittal együtt hamarosan újra eljönnek?

Rolf átvette a megtöltött csészét, és a tálcára helyezte, majd megcsókolta Felicitas kezét.

– Tulajdonképpen megszégyenít a kedvességével. Tudja-e, hogy én alapjában véve igen rossz ember vagyok?

A leány meglepődve nézett fel rá, Rolf félig komolyan, félig tréfásan folytatta:

– Bizony, rossz vagyok, és kénytelen lesz megváltoztatni a rólam alkotott véleményét. Meggyónom a bűnömet. Biztosan azt hiszi, hogy a többi barátjához hasonlóan mélységesen sajnálom, amiért váratlanul elveszítette az örökségét. Sajnos téved. Sőt, sötét lelkem mélyén még örülök is neki. Ezt egyszer már be kellett vallanom.

Felicitas a fejét csóválta. Nem értette Rolf célzását.

A férfi elbizonytalanodva, ám égő szemmel nézett a kávéscsészékkel szorgoskodó háziasszonyra.

– Nem is sejti, miért? Pedig a nők általában könnyen átlátnak a szitán.

– Fogalmam sincs – felelte a lány, és a szíve szaporábban dobogott.

Rolf mélyet sóhajtott.

– Nos, amíg gazdag örökös nő volt, valósággal félttem kegyedtől. Tudja, a társadalmi rang, a vagyoni különbség... mindez lehetetlenné teszi a meghitt kapcsolat kialakulását. Talán még most sem érti, mit is akarok mondani, de nem tudom jobban megmagyarázni. Mindenesetre boldog vagyok, hogy most már csupán Pusztamajor úrnője. A legnagyobb örömet pedig az jelenti, hogy ha otthon kinézek az ablakon, ellátok idáig.

Felicitas elpirult. Szíve ujjongott, mert úgy érezte, megértette a férfit. Ám nem mutatta boldogságát, hanem pajkos, kicsit zavart mosollyal azt felelte:

– Azt hiszem, jó lesz, ha kimegyünk a tornácra, Judith meg a doktor továbbra is makacsul hallgatnak.

– Jól értem, hogy céloz valamire?

Felicitas komolyan pillantott rá,

– Igen, Walberg úr, jól értette. Ők ketten még most is tévelyegnek, és sehogy sem találják az egymáshoz vezető utat.

Rolf kinézett a tornácra.

– Kegyed is sejti, hogy van köztük valami? – kérdezte, Felicitas lassan kitöltötte a többi csészét is.

– Nem csak sejtem, tudom.

A férfi meglepetten kapta fel a fejét.

– Nem akar beavatni?

Felicitas a fejét rázta,

– Csak annyit mondhatok, hogy a húga és a doktor nagyon boldogok lehetnének egymással, ha sértett büszkeségből nem emeltek volna falat maguk közé. Remélem, segít elhárítani az akadályt a boldogságuk útjából.

A férfi buzgón bólogatott.

– Hű szövetségese leszek. Minden tőlem telhetőt elkövetek a jó ügy érdekében.

– Akkor jöjjön, Walberg úr! Kinn már fojtogató a csend.

A lány gyorsan a tálcára tette a teli csészéket, majd kiment a verandára, Rolf követte.

Judith a korlátnál állt, amikor Richard hozzá lépett, és halkán a nevéen szólította. A lány megremegett, de gyorsan erőt véve magán a férfi felé fordította sápadt arcát. Büszkén és ridegen mérte végig.

– Doktor úr, magának Walberg kisasszony vagyok.

Csak ennyit mondott, ám ez a pár szó ostorcsapásként érte a férfit. Szó nélkül meghajolt, és odébb sétált.

– Friss fekete kávé, tisztelt vendégkoszorú! Kérem, szolgálják ki magukat! – kiáltotta Rolf, a kínos helyzetben látszólag fesztelenül, a ház úrnőjével együtt pedig gondoskodott róla, hogy hamarosan újra meginduljon a társalgás. Csevegés közben odafordult barátjához.

– Tudod-e, Richard, hogy régóta tartozol nekem egy látogatással? Mit szólnál a jövő vasárnaphoz?

– Ha remélhetem, hogy húgod önagységének nem vagyok terhére, szívesen eljövök.

Egy pillanatra Judithra nézett.

– A bátyám vendégei soha nincsenek a terhemre, doktor úr – mondta a leány hűvösen.

Rolf és Felicitas lopva összenéztek. Úgy vélték, Judithnak bizonyára jó oka van rá, hogy már-már udvariatlanul szóljon Richardhoz.

– Akkor megállapodtunk a jövő vasárnapban! Ebédre várunk, Richard, Rogga kisasszony, ugye számíthatunk kegyedre is, hogy ismét ilyen jó hangulatban ülünk asztalhoz?

Felicitas rámosolygott.

– Szívesen elmegyek, ezentúl úgyis a vasárnap lesz az egyetlen szabadnapom.

– Csakugyan belevág a gazdálkodásba, Felicitas kisasszony? – fordult hozzá Richard.

– Igen, doktor úr. Nem látok más lehetőséget, amivel megkereshetném a min-

dennapi betevőre valót.

– Ne fáradj, Richard, a kisasszonyt úgysem tudod jobb belátásra bírni. Makacsul ragaszkodik a saját elképzeléseihez – jegyezte meg Rolf.

Richard erre csak annyit mondott:

– Én pedig tovább kutatok az eltűnt végrendelet után, Felicitas kisasszony. Attól tartok, a szüleim ragaszkodnak az örökség átvételéhez, és előbb-utóbb beköltöznek Karl bácsi házába. Ha ez megtörténik, a magam részéről kizárólag annak reményében lépem át annak a háznak a küszöbét, hogy ott rábukkanok a végrendeletre.

– Hagyja a hiábavaló fáradozást, doktor úr! Szilárd meggyőződésem, hogy a végrendeletet már rég megsemmisítették – mondta Felicitas, és ügyesen másra terelte a beszélgetést.

Félórányi élénk társalgás után a vendégek lassan felkerekedtek.

X.

Amikor Dürrkopp, a gazdag gyáros, másnap reggel csodás autójával bekanyarodott a neulindeni útra, még csak nem is álmodta, hogy a szép Judith kikoszarazza.

Pedig így történt. Judith szemrebbenés nélkül visszautasította házassági ajánlatát, s vele mindazt a vagyont és pompát, amelyet a lába elé terített volna.

A történetek láttán a bátyja is csak megvonta a vállát, megjegyezve, hogy a húga szabadon rendelkezik a sorsával. Dürrkopp úrnak pedig azt ajánlotta, hogy viselje el méltósággal a döntést, és törődjön bele a megváltoztathatatlanba.

Richard Wernher azonban mit sem tudott erről, amikor a következő vasárnap betoppant Neulindenbe. Felicitas már korábban megérkezett, és a háziakkal együtt sietett elé. Rolf szokott szívélyes modorában üdvözölte barátját, Judith viszont csupán hűvös udvariassággal.

A fiatal Wernher lopva követte a tekintetével. Elcsodálkozott azon, hogy milyen gyorsan feltalálta magát a falusi környezetben. Egyszerű fekete ruhája egy cseppet sem volt előnytelen a számára. Judith abban is büszke, fennkölt jelenség maradt.

Mielőtt a társaság asztalhoz ült volna, a ház úrnője elnézést kérve kisietett a konyhába.

Rolf mosolyogva fordult a barátjához.

– Csodálkozol, ugye, hogy a húgom ilyen magától értetődően néz utána háziasszonyi teendőinek? Hiszen te csak nagyvárosi dámának ismerted.

– Igen, és bevallom, el sem tudtam volna képzelni, hogy ilyen könnyen beilleszkedjék a szerény vidéki életbe – bólintott Richard.

– Őszintén szólva én sem – válaszolta Rolf, és közben jelentőségteljes pillantást vetett Felicitásra. – Meg voltam róla győződve, hogy Judith nem érzi majd jól magát vidéken, és az első adandó alkalommal elmenekül innen. Óriásit tévedtem. A napokban ragyogó lehetősége nyílt volna erre, a dúsgazdag Dürrkopp ugyanis feleségül kérte. Ő azonban habozás nélkül kikoszarazta.

Richard szeme felcsillant.

– Kikoszarazta? – ismételte maga elé révedve.

– Igen, szerencsére. Dürrkopp nem akart hinni a fülének, s még elmenőben is azon fohászkodott, bárcsak Judith meggondolná magát. Csakhogy a húgomat nem olyan fából faragták.

Felicitas csillogó szemmel hallgatta Rolf beszámolóját.

– Nem is vártam volna mást Judithtól. Nem az a fajta, aki eladja magát, legyen bár milliós a tét!

Rolf bólintott.

– Igaza van, nagyságos kisasszony. Mégis meglepett, hogy a mi szerény körülményeinket többre becsüli Dürrkopp ajánlatánál. Pedig gyermekkorától fogva elkényeztetett lány volt. Kérem azonban, ne említsek a húgomnak, hogy eljárt a szám. Kellemetlenül érezné magát. Mindketten a barátaink, és ha már szóba került, nem tudtam megállni, hogy ne meséljem el a történeteket.

Közben hölgyvendégére nézett, mintha azt mondaná: „Te tudod, miért hoztam szóba.” A leány pedig finoman rábólintott, jelezve: „Megértettem“.

Visszajött Judith, és asztalhoz kérte a társaságot, így Richard nem is jutott szóhoz. A szívébe azonban hosszú idő után újra reménység költözött. Megbizonyosodott róla, hogy félreértés történt kettejük között, amit meg lehet beszélni. Még sohasem látta ilyen szépnek és kedvesnek szerelmét: az egyszerű, falusi háziasszony szerepében.

Ebéd után a gazdaság ügyei kerültek szóba. Richard hiába reménykedett, hogy egy pillanatra kettesben maradhat Judithtal. A lány ügyesen kitért a közeledése elől, s ha az volt a szándéka, hogy kicsit megkínozza Richardot, bizony elérte célját. A férfi szívében újra lánggra lobbant a szerelem, még hevesebben, mint azelőtt. Érezte, hogy Judith nélkül már nem lehet boldog ebben az életben.

Rolf csak a délutáni tea után engedte el vendégeit. A két férfi hazakísérte Felicitást, majd Rolf kivitte barátját a kis vasútállomásra.

– Viszontlátásra jövő vasárnap! – ezekkel a szavakkal intettek búcsút egymásnak.

Teltek-múltak a hetek. Richard gyára örvendetesen beindult. Már a bővítésére is gondolhatott. A fiatalember kora reggeltől késő estig dolgozott, az üzleti ügyek szinte minden idejét lekötötték. Más a helyében teljesen kimerült volna, őt a sikerek azonban még több munkára ösztönözték.

Boldog meglepedettséggel töltötte el a tudat, hogy hamarosan eléri célját: saját erejéből olyan anyagi biztonságra tesz szert, amely már lehetővé teszi, hogy

megházasodjék, és családjának gondtalan megélhetést nyújtson.

Nem rontotta el az örömét az sem, hogy Judithhoz egyetlen lépéssel sem sikerült közelebb kerülnie. Találkozásai során a lány még most is hűvösen, már-már elutasítóan viselkedett vele. Szinte minden vasárnap látták egymást, hol Neulindenben, hol pedig Pusztamajorban, de Richardnak eddig még nem sikerült kettesben maradnia szíve választottjával. Ennek ellenére nem kedvetlenedett el, és nem adta fel a reményt, hogy előbb-utóbb újra sikerül meghódítania a lányt. Bármilyen hűvösen viselkedett is vele Judith, biztosra vette, hogy még szereti, s csak azért haragszik rá, mert szerinte önzésből lemondott róla. Richard most már azt is biztosan tudta, hogy a lány szerelem nélkül nem mond igent egyetlen férfinak sem, s örült, hogy Felicitas személyében hűséges szövetségessre akadt, akinek a segítségére mindig számíthatott.

Munkája és vasárnapi vidéki kirándulásai miatt Richard az utóbbi időben elhanyagolta a szüleit. Rendszerint vendéglőben evett, és csak késő este tért haza, így csak ritkán találkozott velük.

Egy vasárnap reggel mégis együtt reggeliztek, Richard ekkor döbbsent rá, mennyire megváltozott az anyja. Az arca beesett, a színe beteges volt, a szeme lázasan csillogott.

– Mi van veled, anya? Beteg vagy? – kérdezte ijedten.

Wernherné megrázta a fejét, de lesütötte a szemét.

– Nem, Richard, nem vagyok beteg, csak kicsit kimerült. A sok izgalom megviselte az idegeimet. Majdcsak rendbe jövök most már – felelte.

– Anyád minduntalan azon aggódott, hogy elveszítjük az örökséget – magyarázta az apja. – A minap a bíróság végre jogerősen nekünk ítélte, és ha akarunk, már a jövő héten átköltözhetünk Karl bátyám házába.

Richard elgondolkodva meredt maga elé.

– Úgy tervezem, hogy a kibérlek magamnak egy lakást az üzem közelében. Az lesz nekem a legkényelmesebb megoldás.

Emilie rémülten rezzent össze.

– Nem akarsz velünk Karl bácsi házába költözni?

– Nem, anya.

– Akkor meg minek nekünk az a nagy ház?

Richard komolyan, nyugodtan nézett az anyja szemébe.

– Soha nem érezném ott jól magam, mert tudom, hogy a megboldogult nem nekünk szánta.

Georg Wernher erre dühbe gurult.

– Ugyan, hogy beszélhetsz ilyen ostobaságokat? – förmedt rá. – Az örökséget a bíróság jogerősen nekem ítélte!

– Így igaz, apa. De mégis úgy érzem, Karl bácsi szelleme fenyegetően ott áll a küszöbön, hogy megakadályozzon bennünket a beköltözésben.

Emilie arcából erre kifutott a vér.

– Jaj, ne rémisztgess, Richard! – mondta reszketve, s a férje is helyeselt neki.

– Anyádnak igaza van, Richard. Miből gondolod, hogy Karl bátyám ellenezné a beköltözésünket? Szilárd meggyőződésem, hogy megsemmisítette a végrendeletét, hogy én legyek az általános örököse.

– Nekem pedig ugyanolyan szilárd meggyőződésem, hogy a megboldogult végakarata szerint Rogga kisasszony a jogos örökös.

– A törvény mellettünk áll, és punktum. Ha a végrendelet előkerül, kénytelen-kelletlen, de beletörődünk, hogy Rogga kisasszony az örökös. Most neki kell tudomásul vennie az ellenkezőjét. Ha elfogad némi támogatást, rajtam ne múljon, megegyezhetünk.

Richard különös mosollyal nézett az apjára.

– Ezúttal nem lesz alkalmad megcsillogatni a nagylelkűségedet, apám! Rogga kisasszony egyetlen vasat sem fogad el, ha azt nem törvényes úton kapja.

Georg Wernher közömbösen vállat vont.

– Rendben van. Ha nem, hát nem.

Emilie sötéten meredt maga elé, Richard szavai a bácsi szelleméről még mindig a fülében csengtek. Valami ijesztő szorongás kerítette hatalmába.

– Igazán nem akarsz beköltözni velünk a bácsi házába? – ismételte meg a kérdést.

– Nem, anya.

– Mit csinálunk nélküled abban a nagy házban? Hogy örüljünk az örökségnek, amikor téged nem érdekel? Ugyan mihez kezdjünk vele?

Richard megfogta az édesanyja kezét, Bánatát látva, nagyon megsajnálta.

– Hála Istennek, nincs szükségem az örökségre, anyám, hiszen nemsokára több pénzt keresek, mint amennyit el tudok költeni. Felesleges aggódnod – mondta, majd felállt, és elbúcsúzott a szüleitől.

Emilie asszony fáradtan összekuporodott, és mint oly gyakran mostanában, kifejezéstelenül meredt maga elé. Hiába volt hát minden! Bemocskolta magát, bűnt követett el, ráadásul teljesen értelmetlenül. Odaát a hálószórában jól elrejtve, a szekrény mélyén lapult az ellopott ezüstkazetta, benne Karl bácsi végrendelete. Bárcsak ki se cserélte volna őket! Az áhított örökség értéktelenné vált a kezében, hiszen a fia habozás nélkül, büszkén visszautasította. Pedig egyedül miatta vállalta az egészet.

Lelkét kimondhatatlan fájdalom gyötörte, erejét lassan felemésztette a büntudat. Nem lelt nyugalmat sem nappal, sem éjjel. Álmaiban Karl Wernher és Maria Rogga lépett az ágya mellé, és felszólították, hogy adja vissza az elorozott örökséget.

Ezek után már kimondottan félt a költözködéstől. Látta a boldogultat szellem-

alakban állni a háza küszöbén, ahogy megtiltja nekik a belépést. Lázasan törte a fejét, hogyan halogathatná a költözést, vagy milyen ürüggyel mondhatná le egészen.

Georg Wernher azonban alig várta, hogy beköltözzön az öröklött patrícius-házba, és végre ő legyen ott a gazda. Fia nézeteit egyszerűen megmosolyogta.

– Hagyd csak, anya, Richard igazi álmodozó. Ha most úgy is tesz, mint aki-nek csak terhére van az örökség, meglátod, eljön a nap, amikor másként gondolkodik erről. Várd ki, amíg megnősül, és gyerekei lesznek.

Emilie asszonyt azonban lehetetlen volt megvigasztalni.

Richard Wernher komolyan aggódott az édesanyjáért.

– Orvost kellene hívatnod, anya – próbálta meggyőzni néhány nap múlva. – Úgy látom, komolyan beteg vagy.

Az orvos el is jött, megvizsgálta az asszonyt, és idegességet, vérszegénységet állapított meg. Levegőváltozást és több hetes kikapcsolódást javasolt valamelyik tengeri fürdőhelyen. Meglepő módon Emilie hajlandó volt azonnal elutazni, csak hogy elhalaszthassa a költözést. Férje is beleegyezett az utazásba.

– Jól teszed, Emilie, hogy törődsz magaddal. Hála Istennek, most már megengedhetjük magunknak!

Miután a férje bejelentette egy jó nevű szanatóriumba, az asszony hamarosan készülődni kezdett az utazásra. Utolsó este Georg közölte vele, hogy távollétében lebonyolítja az átköltözést a Wernher-villába.

Emilie asszonynak ez ellen nem volt semmi kifogása. Komolyan remélte, hogy ha az idegei megerősödnek, elmúlnak állandó szorongásai. A kazettát a végrendelettel a bőröndjébe rejtette, a fehéreneműje közé. Még ha akart volna, sem tudott megválni tőle.

Férje és fia kikísérte a pályaudvarra, Georg felajánlotta, hogy elviszi a szanatóriumba, de Emilie lebeszélte a tervéről. Végre úgy érezte, hogy újra szabadon lélegezhet, hisz nem kell a családja előtt alakoskodnia és fegyelmeznie magát.

XI.

Felicitas valóban beindította a tejgazdaságot, így az addig csendes Pusztamajorban megélénkült az élet. Rolfban hűséges tanácsadóra talált. A fiatalember útja meglepően gyakran vezetett a majorság felé, hogy ott ellenőrizze a munkát. Ezek a rövid találkozások bearanyozták mindkettőjük egész napját, és ahogy telt-múlt az idő, egyre bensőségebbekké váltak.

Ismét eljött a vasárnap, Felicitas Neulindenbe készült, ahol ebédre várták.

Szalmakalapját szalagon a karjára akasztotta, és kinyitotta csipkés napernyőjét, hogy megóvjja arcát a napsugaraktól. Jókedvűen indult útnak. A gyalogutat nem érezte hosszúnak, hisz kezdettől fogva ott látta maga előtt Neulinden hívogató udvarházát.

Azon a napon azonban nem kellett végig egyedül bandukolnia. Egy terebélyes borókabokor mögül váratlanul Rolf Walberg toppant elé, és nevetve állta útját.

– Nagyságos kisasszony, itt álltam lesben, mint egy útonálló, hogy Neulindenbe kísérem.

Nevető szemét rávillantotta, és megcsókolta a leány kezét.

Egy ideig némán lépkedtek egymás mellett. Nem zavarta őket a csend, hiszen a lelkük már régen egymásba kapcsolódott.

– Mi újság, mi történt kegyeddel ezen a héten? – kérdezte a férfi végül.

Felicitas felnevetett.

– De hiszen tegnapelőtt találkoztunk.

– Nekem örökkévalóságnak tűnik. Mindig csak néhány percre látjuk egymást, váltunk pár szót, de soha nem lehetünk kettesben. Ezért is akartam ma megvárni kegyedet – mondta a férfi, és megfogta Felicitas kezét. – Felicitas, drága Tündér, engedje végre, hogy beszéljek, és a gyásza ellenére meg valljam, mennyire szeretem! Amióta csak ismerem, szeretem. Akar a feleségem lenni?

Felicitas csillogó szemmel nézett rá, a férfi pedig kiolvasta a tekintetéből, amit már réges-rég érzett. Tudta, hogy érzelmei viszonzásra találtak.

– A felesége leszek, Rolf Walberg. Úgyis tudja már régóta, hogy a szívem magához húz.

Rolf erre a karjába zárta.

– Tündérem, én édes Tündérem! – ujjongott.

Hosszú, bensőséges csókban forrtak össze. Aztán kart karba öltve lépdeltek tovább.

– Mit szól majd Judith az eljegyzésünkhöz? – kérdezte Felicitas.

– Gondolod, hogy nagyon meglepi?

– Nem hiszem. Az utóbbi időben már alig titkoltad az érzéseidet.

– Te kis huncut! Tudtad jól, mennyire kínozol.

A leány elkomolyodott.

– Nem, Rolf, Szándékosan biztosan nem kínoztalak.

Rolf megcsókolta a kezét.

– Tudom, Tündérmé. De már annyira vágytam rád!

Már majdnem a Walberg-birtokra értek, amikor az országúton meglátták a közeledő Richardot. Megvárták, és az út utolsó szakaszát hármában tették meg.

Amikor beléptek a kúriába, Judith sietett eléjük, Felicitas szinte repült felé, és megölelte. Aznap Judith még nagyobb szeretettel viszonzta az ölelését, és fűrkészve nézett barátnője és bátyja szemébe. Bizonyára sok mindent kiolvasott a tekintetükből, nem szólt azonban semmit, inkább asztalhoz invitálta a társaságot.

Alig szolgálták fel a levest, Rolf felemelkedett a székéről, és ünnepélyesen bejelentette:

– Kedves húgom és kedves barátom, remélem, velünk örültök annak, amit most bejelentek. Az imént eljegyeztük egymást Felicitas Rogga kisasszonnyal.

A két leány egyszerre állt fel, hogy átölelje egymást.

– Adjon neked az Isten holtig tartó szerelmet és boldogságot a bátyám oldalán! Tedd őt nagyon boldoggá. Mindketten megérdemlitek – mondta meghatottan Judith.

Richard is felállt, és szívélyesen köszöntötte a mátkapárt. Azután visszaültek az asztalhoz.

– Gondolom, nagyon meglepett az eljegyzésünk, kishúgom – jegyezte meg tréfálkozva Rolf.

A húga mosolygott.

– Abból is látszik, mennyire meglepődtem, hogy már előre behűtettem a pezsgőt. Alig várom, hogy koccintsunk a boldogságokra. Az ablakból lestelek benneteket, hogy tudjam, mikor táltassak, és láttam, hogy karonfogva közeledtek.

A poharak vígan csendültek össze a jegyespár boldogságára, ám Judith szíve mégis fájdalmasan szorult össze. Úgy érezte, hamarosan feleslegessé válik a bátyja otthonában.

Amikor a mátkapár arról beszélgetett, hogyan fejlesszék tovább Felicitas majorságát, Judith határozottan közbeszólt:

– Van egy javaslatom. Engedjétek, hogy az esküvőtök után én vegyem át Pusztamajor irányítását. Ha Felicitas ideköltözik, és az udvarház úrnője lesz, odaát nekem is meglenne a saját otthonom, hiszen itt úgyis felesleges leszek.

A bátyja megszorította a kezét.

– Soha nem leszel Neulindenben felesleges, Judith.

– Nem, Judith, itt kell maradnod – fordult Felicitas is leendő sógornőjéhez. – Az Isten szerelmére, csak nem foglak elűzni az otthonodból! Már úgy örültem a közös életünknek!

Judith a fejét rázta.

– Szó sincs róla, hogy elűznél innen, Tündér, de hidd el, jobb lesz így. Bízhatok rád a majorság irányítását, és akkor tudom, hogy valami hasznosat teszek! Itt feleslegesnek érezném magam. Hiszen a közeletemben maradnék. Ti megszabadultok az ottani gazdaság gondjától, nekem pedig lesz, ami kitöltse az életem.

Hajthatatlan maradt, így Rolf és Felicitas kénytelen volt engedni.

Ebéd után a verandán itták meg a kávékat. Utána úgy alakult a helyzet, hogy a mátkapár lement a kertbe, Judith pedig kettesben maradt Richarddal.

Nyomasztó csend telepedett rájuk. Végre a férfi megemberelte magát. Talán hosszú ideig nem lesz rá alkalma, hogy négyszemközt maradjon

Judithtal. Most kell beszélnie vele!

– Nagyságos kisasszony – fogott a mondókájába –, kérem, árulja el, meddig akar még kínozni.

A lány a kezét tördelte.

– Doktor úr, ne bolygassuk a múltat. Ami elmúlt, elmúlt. Mit akar még tőlem? – kérdezte felindultságtól fojtott hangon.

Richard olyan szerelmes pillantást vetett rá, hogy Judithnak minden büszkeségére szüksége volt hűvös nyugalma megőrzésére.

– Hogy mit akarok? Szeretném megkérni, borítsunk fátlyat a múltra. A körülmények kényszerítettek minket arra, hogy lemondjunk egymásról, nem szívünk óhaja volt a szakítás. Képtelen vagyok tovább elviselni, hogy olyan hidegen és büszkén elfordul tőlem. Kezdjünk mindent előlről, legyen olyan hozzám, mint régen!

A leány magába roskadva ült, és égő tekintettel bámult maga elé. A szíve Richardhoz húzott, ám büszkesége elnémította e belső hangot. A férfi szakított vele, amikor ő egyik napról a másikra elszegényedett, s ezt nem tudta neki megbocsátani.

Nagy sokára összeszedte magát. Felegyenesedett, s fénytelen tekintettel nézett a férfira.

– Nem, doktor úr. Sajnos nem vagyok rá képes.

Richard felugrott, és odalépett elé.

– De miért nem? Annyira megbántottam, amiért nem akartam magammal rántani a bizonytalanságba, a nélkülözésbe?

Judith szája keserűen legörbült.

– Nem engem, saját magát féltette. Egy szegény lány csak kolonc lett volna a nyakán.

Richard ökölbe szorította a kezét. Elsápadt.

– Isten a tanúm, hogy nem magamra gondoltam akkor, Judith, csakis kegyedre.

A leány megrázta a fejét.

– Bárcsak el tudnám hinni! – mondta fásultan, – De képtelen vagyok rá. Egyszer és mindenkorra elvesztettem ön iránt a bizalmamat akkor, amikor a szegénységem miatt lemondott rólam. Kérem, hagyjon engem békén. Megsebezte a lelkem, tele vagyok fájdalommal. Szeretnék végre megnyugodni. Kérem, ne jöjjön ki többet Neulindenbe, amíg itt vagyok. Képtelen vagyok tovább színészkedni a bátyám és a leendő sógornóm előtt. Értse már meg, milyen megalázó, milyen kínos ez nekem. Kíméljen meg a további megpróbáltatásoktól, mert sajnos, én nem tudok kitérni az útjából, ha idejár!

A lány szinte remegett a felindultságtól. Az elmúlt hetek eltitkolt szenvedése most egyszerre utat tört magának, Richard ebből megérthette volna, hogy Judith egyáltalán nem közömbös iránta, ám ő csak a heves visszautasítást érezte. Elsápadt, s szája szögletében megjelent egy büszke, kemény vonás. Komor tekintettel így szólt:

– Látom, hiába is védekeznek. Nincs más válaszom, mint hogy teljesítem az óhaját, bármennyire fáj is. Akarata ellenére nem jövök ide többé. Lehet, hogy most beszélünk utoljára az életben. Engedje, hogy megmondjam: ha valaha megsértettem, mert kételkedtem, hogy elbírja a küzdelmes életet, úgy kegyed ezerszeresen megbántott azzal, hogy kételkedett indítékaim tisztaságában. A szerelmem olyan erős volt és tiszta, hogy mindezt zokszó nélkül elviseltem, sőt képes lettem volna újrakezdeni mindent, csak hogy kegyed visszautasított. Nem keresztezem többé az útját. Most pedig engedje meg, hogy azonnal elmenjek. Nem tudnék most Rolffal és Rogga kisasszonnyal találkozni. Kegyedre bízom, milyen magyarázatot ad váratlan távozásomra és jövőbeli távolmaradásomra. Isten áldja!

Meghajolt, és még mielőtt Judith felfoghatta volna, mit mondott, már el is tűnt.

A leány úgy ült ott, mint akit fejbe kólintottak. Már majdnem felugrott, hogy visszahívja a férfit, de a büszkesége nem engedte. Mozdulatlanul ülve maradt, és üres tekintettel meredt maga elé.

Meddig ült ott így, maga sem tudta, amikor Felicitas hangja felriasztotta. A mátkapár visszatért, és meglepődve tapasztalta, hogy Judith egyedül szomorkodik.

– Judith, te egyedül vagy? Hol van doktor Wernher? – kérdezte a barátnője.

A lány sápadt arccal nézett fel.

– A doktor... szóval... elnézésedet kéri... Be kellett menni a városba...

– Ilyen hirtelen? – kérdezte értetlenül a bátyja.

– Igen.

Judith nem vette a fáradságot, hogy bővebb magyarázattal szolgáljon. Még mindig magába roskadva meredt maga elé.

Felicitas titkon jelt adott vőlegényének, hogy hagyja őket kettesben. Sejtette, hogy Judith és Richard között valami nagyon súlyos dolog történt.

Odament a barátnőjéhez, és szeretettel átkarolta.

– Drága Judith, hiszen most már a testvéred vagyok, engedd, hogy igazán az legyek! Bízzál bennem, meséld el, mi történt!

– Ne faggass, Tündér, képtelen vagyok beszélni róla.

Felicitas megsimogatta jéghideg kezét.

– Megkönnyebbülsz, ha kibeszéled magad. Ne hidd, hogy nem értelek meg! Bárcsak segíthetnék! Nem kell sokat mondanod, csak azt, ami most történt. Tudom, mi volt köztetek Richarddal, mielőtt kiköltöztél Neulindenbe.

Judith meglepetten kapta fel a fejét.

– Te tudod? Honnét?

– Richardtól.

Judith hátravetette a fejét.

– Elmondta neked?

– Igen, Judith, Mindent tudok, mert beavatott a bánatába, a gondjaiba. Tudom, hogy egy félreértés választott el benneteket. Te azt hiszed, annak idején,

édesapád halála után azért adta vissza a szabadságodat, mert nem akart szegény lányt elvenni. Jaj, mennyire nem ismered őt! Csak azért döntött így, mert féltett téged. Képzeld el, még Karl bácsit is felkereste, pedig nevelőatyám régóta haragban volt a szüleivel. Segítséget akart kérni tőle. Azt szeretne volna, ha pénzt kölcsönöz neki, amivel önállósíthatja magát, hogy legalább szerény életkörülményeket tudjon teremteni neked. Ha tudnád, milyen áldozatot követelt tőle ez a lépés! Mennyire meg kellett alázkodnia! De érted tette, mert téged féltett, érted aggódott. A bácsi nem állt szóba vele, én fogadtam. Azért lettem a barátja, mert meghallottam, hogyan beszél rólad. Nem tudtam neki akkor a pénzt megszerezni. A bácsi hajthatatlan maradt. Olyan szomorú voltam, mert tudtam, hogy Richard útja a rossz hírrel ezután tehozzád vezet. Nagyon félt a veled való találkozástól, attól rettegett, hogy elfogadod, ha felajánlja a szabadságodat.

Judith visszafojtott lélegzettel hallgatta végig. Most felugrott:

– Mit mondasz?

Felicitas átkarolta.

– Bizony, Judith. Richard abban reménykedett, hogy majd azt mondod neki: „Jöjjön, aminek jönnie kell, semmi nem választhat el tőled.”

Judith leült, és kezébe temette az arcát.

– Istenem, hogy is tehettem volna ilyet! Te mit csináltál volna, ha a jegyessed azt mondja: nem köt hozzá többé az adott szavad?

– Azt hiszem, Judith, a helyedben valószínűleg én sem viselkedtem volna másképpen. Ám Richard úgy érezte, te valósággal vártál arra, hogy ő bontsa fel az eljegyzésedet. Azt hitte, hogy Dürrkoppot választod. Persze, leírhatatlanul szenvedett. Soha nem beszéltem neked erről, mert nem akartam erőnek erejével a bizalmadba férközni. Bízom benned, s reméltem, hogy nem adod el magad. Ezt meg is mondtam Richardnak, és mivel azóta anyagi helyzete jelentősen javult, azt tanácsoltam neki, hogy próbálkozzon nálad újra. Erre megjegyezte, hogy Dürrkopp szinte mindennapos vendég nálatok, s vele nem akarja felvenni a versenyt. Hidd el, egy pillanatra sem szűnt meg szeretni téged. Én meg őszintén reméltem, hogy minden rendbe jön köztetek, hiszen olvastam mindkettőtök lelkében. Ha hallottad volna, hogy beszélt rólad, mennyire vágyódott utánad! Úgy éreztem, segítenem kell, hogy tisztázhassátok végre a félreértést. Ezért kértem meg a múltkor, amikor Pusztamajorban járt, hogy maradjon ebédre, hiszen ti is hamarosan megérkeztek.

– Kérlek, Tündér, beszélj tovább! – kérlelte Judith, és belekapaszkodott barátjának karjába.

– Te akkor is hűvösen, kimérten viselkedtél vele, de ő úgy szeretett, hogy eltűrte ezt is. Hogy felcsillant a szeme, amikor Rolf-tól megtudta, hogy kikoszaroztad a gazdag kérést!

Judith újra felpattant.

– Hát tudja?

– Igen, Rolf elmesélte. Sejtette, hogy valami volt kettőtök között, és akárcsak én, ki akart békíteni benneteket. Ma is ezért hagytunk kettesben

Richarddal, mert olyan vágyakozva nézett rád! Most meg hirtelen elrohant! Judith, ne feszítsd túl a húrt! Ezt hosszú távon egyetlen férfi sem bírja elviselni, akármennyire szeret is. Eddig nem mertem szólni, de most már a nővéred vagyok, és megtehetem. Legyen végre bátorságod vállalni a boldogságot! Nemes férfiszív hever a lábaid előtt! Ne taposs rá!

Judith fájdalmas sóhaj közepette kezébe temette az arcát. Felicitas szavai minden kétséget elűztek a szívéből, és visszanyerte hitét a szeretett férjében. Ezzel egyidőben azonban keserűen ráébredt, hogy eltékozolta a boldogságát.

– Késő, Tündér, túl késő! Túlfeszítettem a húrt, és elpattant.

– Isten őrizzen, Judith! Még nem lehet késő. Mondd el, mi történt!

Judith maga elé meredt.

– Arra kért, felejtsek el mindent, mire én sértő szavakat mondtam neki, és azt, hogy soha többé nem bízom benne. Megkértem, hagyjon békén, ne jöjjön ki hozzánk soha többé.

– Képes voltál ilyet mondani neki?

– Igen, és ezért sietett el. Jaj, Tündér, úgy érzem, a szívem szakad meg. Vissza akartam hívni, visszatartani, mert éreztem, hogy túllöttem a célon. De akkor már messze járt, és most mindennek vége. Soha többé nem jön vissza.

Felicitas elsápadt.

– Szegény Judith! Nem akarok szemrehányást tenni neked, csak nem értem, hogyan gyötörheti egymást ennyire két szerelmes!

Judith felegyenesedett.

– Szidjál csak, Tündér! Most már magamat sem értem. Keservesen megbűnhődöm a tévedésemért.

– Ha nagyon akarsz, még minden jóra fordulhat – mondta komolyan Felicitas.

Judith szomorúan rázta a fejét.

– Nem hiszem. Sohasem bocsátja meg, amit ma elkövettem ellene.

Felicitas szentül meg volt győződve róla, hogy az igazi szerelem mindent megbocsát. Mégsem akart hiú reményeket ébreszteni barátnőjében. Ezért csak kedvesen megsimogatta a kezét, Judith így szólt hozzá:

– Ugye, megbocsátod, ha most visszavonulok? Egyedül kell lennem. Rolf majd hazakísér. Ha akarsz, mondd el neki mindent. Akkor legalább megkímélsz attól, hogy nekem kelljen beszélnem róla. Kérd meg, hogy ne is hozza szóba előttem a történeteket. Jobb, ha nem szakítjuk fel a sebeket. Úgy érzem, képtelen lennék most találkozni veled. Ne haragudj, amiért az eljegyzésed napján a gondjaimmal terhellek, de ti már egymásra találtatok, és boldogok lesztek. Vigyázz a boldogságokra, óvjad, nehogy összetörjön, ahogy az enyém. – Ezzel gyöngéd szeretettel megcsókolta jövődöbeli sógornőjét, és magára hagyta.

Felicitas elgondolkodva nézett utána. Rolf néhány perc múlva kijött a verandára. Kérdően nézett mátkájára.

– Láttam, hogy Judith sietve felment a szobájába. Mi történt?

Felicitas belekarolt,

– Mindent elmesélek, Rolf. Nem kísérnél haza? Judith visszavonult, szeretné, ha nem zavarnánk.

– Természetesen hazakísérlek. Sajnálom, hogy már el akarsz menni, és az is bánt, hogy Richard nem várt meg bennünket.

– Megérted majd, ha mindent megtudtál.

Elindultak a major felé. Útközben Felicitas elmesélte az előzményeket. Rolf komolyan hallgatta, és amikor a leány befejezte, sóhajtván megszólalt:

– A kishúgom alaposan elbánt szegény barátunkkal. Nos, Tündérem, szerinted nézzük végig ölbe tett kézzel, hogy ez a két bolond elszalasztja azt, ami az életben a legértékesebb?

Felicitas megrázta a fejét.

– Nem, drágám, nem tehetjük. Ha most egy semleges fél nem közvetít közöttük, mindennek vége, és ezt nem engedhetjük. Te Judith bátyja van, ezért nem lehetsz a közvetítő. Jobb, ha magamra vállalom az egészet. Mindent megteszek, ami hatalmamban áll, hogy kibékítsem őket.

Rolf megszorította a kezét.

– Meglátod, Tündérem, sikerülni fog. Köszönöm, hogy segítesz. Szeretném, ha a húgom is olyan boldog lenne, mint amilyen én vagyok veled. De mondd csak, mi a terved?

– Először is megkérem Richard Wernhert, hogy látogasson meg Pusztamajorban, Neulindenbe biztosan nem akar kimenni, ha csak Judith nem hívja. Az én meghívásomat nem utasítja vissza. Még magam sem tudom, mit mondok neki, de majd csak megtalálom a kellő szavakat. Utána pedig majd meglátjuk.

Már majdnem odaértek Pusztamajorba, amikor Rolf megfogta Felicitas kezét, és így szólt:

– Annyi minden történt, hogy a magunk boldogságáról szinte meg is feledtünk.

A lány megrázta a fejét.

– Nem, kedvesem. Éppen mások szerencsétlensége ébreszti rá az embert a saját boldogságára. Most pedig viszontlátásra, Rolf, kérlek, add át Judithnak az üdvözetemet, de Richardot ne hozd szóba előtte.

– Úgy lesz. Ha pedig meglátogat, mondd meg neki, mennyire szeretném, ha a sógorom lenne.

– Megmondom. Remélem, így is lesz.

Még egyszer gyengéden összekapcsolódott a tekintetük, megszorították egymás kezét, és csókot váltottak.

Rolf csillogó szemmel nézett távolodó menyasszonya után, aki a verandáról még egyszer visszafordult integetni.

XII.

Miután Richard pánikszerűen elhagyta Neulindent, céltalanul bolyongott a mezőn a következő vonat indulásáig. Azután kimerülten rogyott le egy üres fülkében, és megpróbálta felidézni gondolataiban mindazt, amit az elmúlt órákban átélt.

Lelke legmélyéig berzenkedett az ellen, hogy két egymást szerető ember ilyen ostoba módon veszítse el a boldogságát. Szilárd meggyőződése volt, hogy Judith a történetek ellenére szereti, és szenved, akárcsak ő, hisz nem is titkolta. Ám be kellett látnia, hogy ezek után nem tehet mást, mint hogy kerüli a találkozást. Talán örökre, hacsak a lány vissza nem hívja. Ezt pedig nem teszi, hiszen sokkal büszkébb ennél. A szíve összeszorult bánatában, s nem könnyített rajta a tudat, hogy szerelme legalább olyan boldogtalan, mint ő.

Otthon örült, hogy senkivel sem találkozott. Azonnal a szobájába ment. Álom természetesen nem jött a szemére. Folyton Judith sápadt arcát látta lelki szemei előtt, a szavai pedig ott visszhangzottak a fülében. A lány hangja remegett, már nem a büszkeség beszélt belőle. Ennek ellenére nem volt más választása. Miután Judith elküldte, nem maradhatott, s nem is térhet vissza, amíg ő maga nem hívja.

Amikor másnap reggel belépett az ebédlőbe, apját már a reggelinél találta. Üdvözölte, és leült vele szemben. Pillantása ekkor a tálalóra esett, és ott meglepetten tapadt az ezüstkazettára, amit még Karl bácsi végrendeletének felolvasásáról ismert.

– Hogy kerül ez a ládikó ide, apa? – kérdezte megdöbbenve.

– Tegnap este hoztam magammal, hogy összehasonlítsam a másikkal. Valóban úgy tűnik, hogy hajszálra egyformák.

Richard ámulva hallgatta.

– Miféle másik kazettáról beszélsz, apa?

– Igaz is, a párjáról még nem is tudsz, mert karácsonyra akartunk meglepni vele – válaszolta az apja tétován.

– Karácsonyra? Meglepni?

– Úgy bizony. Meg akartuk tölteni szivarral, és úgy tettük volna a karácsonyfa alá.

Richardot ennek hallatán valami megmagyarázhatatlan rossz érzés fogta el.

– A másik kincses ládikót gondolod, amelyiket a mi águnk örökölt?

– Igen, természetesen.

– Megvan még az a kazetta?

– De még mennyire! Nemrég találtuk meg anyáddal apám régi szekreterjében – felelte az öregúr, és elmesélte, mint esett a dolog.

Richard különös szorongással hallgatta, és amikor apja befejezte beszámolóját, azonnal megkérdezte:

– Hol az a másik kazetta?

– Azt hiszem, anya a fehéreneműs szekrényébe tette. Mindjárt idehozom.

Ezzel felállt. Hamarosan üres kézzel tért vissza.

– Sajnos, nem találom. Anya biztosan máshová rakta, mielőtt elutazott. Talán azt hitte, hogy szükséged lesz a távollétében valamire a szekrényből, és megtalárod a ládikót. Hiszen úgy aggódott, hogy fel ne fedezd idő előtt, mert meg akart lepni vele. Bárcsak tudnám, hol tartja! A legközelebbi levelemben megkérdezem.

Richard a tálalóhoz lépett. Kivette a kazetta zárjából az arany kulcsocskát, és elgondolkodva nézegette. A kis kulcsnak igen sajtáságos formája volt, ilyet ma már senki nem készít.

Richard maga sem tudta, miért, de nyomasztó érzés kerítette hatalmába. Szótlanul elköltötte a reggelijét, majd hamarosan elköszönt az édesapjától, és bement az irodájába. Az asztalán talált egy levelet, amelynek címzésén azonnal felismerte Felicitas kézírását. Feltépte, és a következőt olvasta:

„Kedves Doktor úr!

Kellemetlenül érintett bennünket, hogy a kertből visszatérve nem leltük már ott Önt. Judithot viszont siralmas állapotban találtuk. Jaj, kedves barátom, ha látta volna szegénykét, biztosan nem hagyta volna magára!

Judith mindent meggyónt nekem. Higgye el, barátnőm nem a szívére hallgatott, amikor elküldte, és megkérte, hogy ne látogassa meg többé. Csak a büszkeség beszélt belőle és a félelem attól, hogy elgyengül, ha gyakran találkoznak. Azóta mélységesen megbánta minden szavát. Bizony, kedves barátom, éltem az engedélyével, és megtörtem hallgatásomat. Mindent elmeséltem Judithnak, amit kettejükről Öntől tudok. Mélyen megrendülve hallgatott végig, és önmagát vádolta, amiért büszkeségében és bizalmatlanságában tönkretette a boldogságukat. Ezt azonnal tudatnom kellett Önnel. Kérem, jöjjön ki hozzám Pusztamajorba, amint ideje engedi. Bármikor állok rendelkezésére, és feltétlenül elvárom.

Szívélyesen üdvözli, Rolf nevében is:

Felicitas Rogga “

Miután Richard végigolvasta a levelet, legszívesebben azonnal vonatra ült volna, hogy felkeresse barátnőjét és bizalmasát, csakhogy nem tehetette, mert a munkája várta.

Délelőtt kiment az új gyár építkezéséhez, ahol fontos tárgyban kellett döntést hoznia.

Három óra tájban tért vissza az irodájába. Az apja kereste telefonon, és izgatottan közölte, hogy most kapott táviratot a szanatórium igazgató főorvosától, ahol Emilie asszonyt kezelik.

– Az orvos tudatta, hogy anyának súlyos tüdőgyulladása van, és a legrosszabtól kell tartani. Azt ajánlotta, azonnal utazzunk oda. Egy óra múlva indul a vonat. A pályaudvaron várlak. Hozok magammal számodra is egy kis bőröndöt a legszükségesebbel, hogy ne kelljen hazajönnöd.

Richardot nagyon megijesztette a hír. Ha nem is füzte soha igazán gyengéd

kapcsolat a szüleihez, mindig őszinte gyermeki szeretettel viseltetett irántuk.

Gyorsan intézkedett, hogy távolléte alatt beosztottai elvégezzék a legsürgősebb teendőket. Aztán írt pár sort Felicitásnak, Megköszönte a levelét, és megírta, hogy még aznap felkereste volna, ha nem kellene azonnal nagybeteg édesanyjához utaznia. Ha visszaérkezik, ahogy lehet, kimegy Pusztamajorba.

A levelet azonnal postára adta. Aztán gyorsan felöltözött, és a pályaudvarra sietett. Az apja már várta.

Este hat körül értek a szanatóriumba. Az orvos komor arccal fogadta őket.

– Hála Istennek, hogy itt vannak, uraim! Betegünk állapota sajnos súlyosabbra fordult, és ereje oly gyorsan hanyatlik, hogy a legrosszabbra kell felkészülnünk.

Ezután beszámolt róla, hogy Emilie asszony étvágytalansággal és kórosan nyugtalan idegállapottal került hozzájuk. Az orvos tilalma ellenére sok időt töltött a szabad levegőn, és nagyon meghűlt. Ennek következménye a mostani heveny tüdőgyulladás, melyet magas láz kísér.

Miután a főorvos felkészítette apát és fiát, ő maga vezette őket a beteghez, aki magas lázzal feküdt, és szinte semmit sem érzékelt a külvilágból. Amint beléptek, az ápolónő felállt az ágy mellől, és suttogva beszámolt az orvosnak a beteg állapotáról. Ezután visszahúzódott a szoba sarkába, hogy helyet adjon az ágynál a hozzátartozóknak.

Richard anyja fölé hajolt, és megragadta láztól forró kezét.

– Anyám, édesanyám – szólította aggódva, szeretettel.

A beteg nyugtalanul forgatta a fejét, és kezével idegesen matatott a takaróján.

– A kulcs! Hol a kulcs? – motyogta egyre.

Richard felegyenesedett, és kérdően a nővérré nézett.

– Az édesanyját valami ezüstkazetta és aranykulcs nyugtalanítja. Egész nap azt emlegeti lázálmában, és egyre a kulcsot keresi – felelte halkan az ápolónő.

– Anya biztos az örökségre gondol. Hiszen ez izgatta fel annyira az utóbbi időben – magyarázta az apa.

Richard különös szorongást érzett. A nagybeteg asszony nyugtalansága kínoosan érintette, anélkül, hogy az okát tudta volna.

Megfogta édesanyja takarón matató kezét, és nem engedte el.

– Anya, nem ismered meg? – kérdezte.

A beteg tudata egy pillanatra kitisztult.

– Richard, drága Richardom! – Aztán oldalra pillantott, és azt mondta: – Apa is itt van! Ez jó...

Ezután azonban összekuszálódottak a gondolatai. Visszahúzta a kezét, és újra nyugtalanul matatni kezdett a takarón.

– Félrebeszél – mondta az apa sápadtan a fiának.

Az orvos kitapintotta a beteg érverését, halkan további utasításokat adott az ápolónőnek, aztán kisietett.

Csigalassúsággal teltek az órák, Richard az anyja ágya mellett ült, és elgondolkodva meredt maga elé.

Az apja kimerülten elszunnyadt a széken. Az ápolónő időnként odajött, megmérte a beteg lázát, és megigazította a párnáit. Emilie asszony zihálva lélegzett, néha felnyögött, mintha valami nagy félelem gyötörte volna.

Richard szomorúan nézte anyja egyre inkább eltorzuló vonásait. Végre pirkadni kezdett. A nővér leoltotta a villanyt, az órára pillantott, és megborzongott. A beteghez lépett, és újra megmérte a hőmérsékletét. Meglepetten tapasztalta, hogy a láza hirtelen leesett. A csengőhöz sietett.

Néhány perc múlva megjelent az orvos.

– Mi történt, nővér?

– A beteg láza aggasztóan lezuhant. A szívműködése nagyon gyenge.

Az orvos a betegágyhoz lépett, és mindent elkövetett, hogy segítsen, de látta, hogy ez már a vég.

Hat óra körül Emilie asszony fénytelen, ám tiszta tekintettel még egyszer körülnézett. Ezúttal megismerte az övéit, és mondani akart valamit, de már nem volt ereje hozzá. Még egy utolsót sóhajtott, és gyenge testéből elszállt az élet.

Az orvos lefogta a szemét, és komoran fordult a két férfihoz.

– Kiszzenvedett – mondta halkán, és kiment, hogy ne zavarja a családot gyászában.

A nővér is visszavonult. A két férfi egyedül maradt a halottal.

Georg Wernher kétségbeesetten kezébe temette arcát. Nem érzett ugyan soha mélységes szerelmet a felesége iránt, ám volt valami más, ami összekötötte őket: a közösen elkövetett bűn.

Éveken át próbálták kitörölni az emlékezetükből a történeteket. El akarták felejteni, hogy egykor összetörték két ember boldogságát. Most azonban, hogy életének és bűnének társa itt feküdt előtte kiterítve, Georg Wernherre rátört az emlékezés. Hideg borzongás futott végig a testén, majd hirtelen elöntötte a forróság, mint aki lázas.

Tehetetlenül, segélykérően nézett a fiára. Richard rávette, hogy egy üres szobában pihenjen le pár órára, amíg ő elvégzi a szükséges teendőket.

Georg Wernher zokszó nélkül beleegyezett, Richard mindent elrendezett a halálesettel kapcsolatban. A szobalány és a nővér közben becsomagolta az elhunyt holmiját a bőröndökbe.

Richard elköszönt az orvostól, majd kiment a kertbe; hogy egy kis friss levegőt szívjon, és megvárja az apját, aki már felkelt. Ekkor lépett oda hozzá anyja ápolónője.

– Itt vannak megboldogult édesanyja bőröndkulcsai, doktor úr. Mindent magam csomagoltam be. Az ékszereket a nagy kézitáskába tettem, hozzá azt a zárt ezüstkazettát, amelyet édesanyja lázálmban annyit emlegetett. Legyen szíves ellenőrizni, hogy minden megvan-e. A kézitáskát ezután az indulásukig bezárhathatjuk az irodába.

Richard megköszönte, és követte az ápolónőt. Nyugtalanító kérdések rajzoltak az agyában: Miért hozta ide magával az anyja az ezüstkazettát? És miért foglalkozott vele annyit lázálmban? Miért kereste szüntelenül azt az aranykulcsot?

Amikor felért az anyja szobájába, a nővér átadta neki a táskát. Gépiesen kinyitotta, és sebtében átnézte anyja ékszereit. Tekintetét lebilincselte az ezüstitűládikó. Kivette, és a súlyát méregette. Pontos mása volt annak, amelyet odahaza a tálalón látott. Csak a mívés aranykulcs hiányzott belőle, pedig kulcsra volt zárva.

– Rendben van, nővérke, köszönöm – mondta, és miután visszatette a kazettát, bezárta a nagy táskát. A bőröndkulcsot zsebre tette. Aztán telefonált az irodájába, és bejelentette, hogy csak az édesanyja temetése után megy be.

Három nappal később apa és fia hazatért. Csaknem az egész utat szótlánul tettek meg, Richard feladta az anyja bőröndjeit, ám a kézitáskát magánál tartotta.

Apjának még nem árulta el, hogy a másik ezüstkazetta a táskában van. Maga sem tudta, miért hallgatta el előle.

Amikor az elárvult házban vacsorához ültek, Richard továbbra is hallgatag maradt. Apját annyira lefoglalták szomorú gondolatai, hogy fel sem tűnt neki fia szótlansága.

Miután az öregúr visszavonult, Richard még egy ideig elgondolkodva üldögélt az asztalnál. Pillantása véletlenül az ezüstkazettára esett, amely még most is ott állt a tálalón. Fogta és átvitte a szobájába. Kivette anyja bőr kézitáskáját a ruhásszekrényből, és türelmetlen mozdulattal kinyitotta. Kivette belőle a másik kazettát, és az asztalra tette a párja mellé. Összehasonlította őket. Hajszála egyformák voltak. Semmi különbséget nem lehetett felfedezni köztük, legfeljebb, hogy az egyik zárjában benne volt az aranykulcs.

Valami belső parancs hatására Richard kihúzta az aranykulcsot a kazetta zárjából, és beleillesztette a másikba. Ki akarta próbálni, nyitja-e azt is. A zár fel pattant.

Richard lassan felhajtotta a kazetta fedelét, és belenézett. Papírokat pillantott meg benne. Remegő kézzel emelte fel a legfelsőt. Felicitas Rogga adóslevele volt harmincezer márkáról. Alatta pedig lepecsételt irat, ezzel a felirattal: „Végakaratom“.

Richard elsápadt, és nagyot sóhajtva a fotelbe hanyatlott. Dermedten meredt maga elé. Valami sötét sejtelen nyomasztotta, amióta az anyja halálos ágya mellett állt, sőt már korábban is, amikor apja elmondta, hogy előkerült a második ládikó. Nem merte ugyan ezt a bizonytalan sejtelmet megfogalmazni, ám most már tudta, hogy gyanú támadt benne, amit szégyellt, amiről nem akart tudomást venni. És most ott feküdt előtte a bizonyíték, hogy az anyja az igazi kazettát a végrendelettel együtt ellopta, és helyette odacsempészte a hamisat, hogy a gazdag örökséget magának és a családjának megkaparintsa.

Hogyan történhetett ez?

Visszaidézte emlékezetébe a végrendelet felbontásának napját. Az anyja távol maradt a gyászszertartásról, és csak az utolsó pillanatban érkezett meg bérkocsin a végrendelet felolvasására. Richard most már sejtette az igazságot. Elfulladt a lélegzete. Arcát a kezébe temette.

– Anya, miért tetted ezt? Ugye, miattam?

Sokáig ült ott magába roskadva, aztán erőt vett magán, és felállt. Határozott: már másnap kora reggel kimegy Felicitashoz, és elviszi neki a kazettát. Utána pedig jöjjön, aminek jönnie kell.

XII.

Felicitas éppen a nappaliban ült, üzleti könyveibe temetkezve, amikor érkező kocszi zörgése törte meg a csendet. Felállt, és kinézett az ablakon. A kocsiból Richardot látta kiszállni.

Kiment elé az előszobáig, és szívélyesen kezét nyújtott vendégének.

– Kedves barátom, hallottam, súlyos csapás érte. Fogadja őszinte részvéte-
– szolt együttérzéssel.

Richard megcsókolta a kezét.

– Köszönöm, Felicitas kisasszony. Köszönöm, hogy barátjának nevez, ugyan-
is éppen ma kell a barátságára apellálnom.

A házikisasszony aggódva pillantott a férfi sápadt arcára, és bevezette az ott-
honos nappaliba. Egymással szemben foglaltak helyet.

– Nehéz szívvel jöttem, Felicitas kisasszony – fogott bele mondókájába Ri-
chard. – Soha ehhez fogható keserves utam nem volt még.

Felicitas megértően nézett rá.

– Judith miatt, gondolom. Együtt érzek önnel, doktor úr. Ugye azért jött, hogy
múltkori levelemről beszéljünk?

A férfi nagyot sóhajtott.

– Ezt hagyjuk későbbre! Más mondanivalóm van, és mennél előbb szabadu-
lok meg ettől a nyomasztó tehertől, annál hamarabb lélegezhetek fel szabadon.
Tehát rátérek a lényegre. Itt hozom Karl bácsi eltűnt végrendeletét.

Felicitas megborzongott.

– A végrendeletet? – kérdezte elsápadva, vértelen ajakkal.

– Mindent fel akarok tární őszintén, még egy szeretett halott emlékét sem kí-
mélhetem.

Felicitas megragadta a kezét, és a szemébe nézett.

– Az anyja emlékét, ugye, kedves barátom?

Richard elsápadt, és nagy szemeket meresztett a lányra.

– Honnan tudja, Felicitas kisasszony?

A lány válasz helyett elővette a zsebóráját. Még mindig rajta függött a kis
aranykulcs.

– Ismeri ezt a kulcsot? – kérdezte halkán.

A férfi egy pillanatig lenyűgözve bámulta a kecses aranytárgyat, aztán az iz-
galomtól elfulladva kérdezte:

– Hogy került ez kegyedhez, kisasszony?

A lány hallgatott. Azon töprengett, beavassa-e a teljes igazságba Richardot. Aztán határozottan kiegyenesedett és elkezdte:

– Elmondok mindent rendre, nehogy téves következtetésekre jusson. Kedves barátom, pontosan tudom, mit akar ma elmondani, miért jött hozzám ilyen fel-dúltan. A kis kulcsot a végrendelet felbontásának napján találtam a gobelintere-mben, a padlón. Röviddel azelőtt láttam az édesanyját a bácsi kertjéből kisiet-ni. Valami súlyos tárgyat vitt egy fekete selyemsálba burkolva. Amikor vissza-tért, tagadta, hogy aznap már járt ott. Már ez is meglepett. Aztán a kazetta üres volt, pedig én biztosan tudtam, hogy a végrendelet benne volt, s gyanút fogtam. Ez be is igazolódott, amikor alaposan szemügyre vettem a ládikót. Ugyanis fel-fedeztem rajta valamit, ami bizonyítja, hogy nem a bácsié volt, tehát nem is le-hetett benne a végrendelet. Karl bácsi kazettáján megkopott a jelmondat szöve-ge, hiányzott belőle két betű, a „h“ és az „á“. Az előttünk álló ládikón pedig jól látható volt a felirat. Azonnal sejtettem, hogy az édesanyja, mialatt mi a temeté-sen voltunk, elcserélte a kazettákat. Közben elveszítette az aranykulcsot, így tör-tént, kedves barátom. Látja, semmit sem kell mondania.

Richard megrendülten pillantott fel.

– És máig hallgatott? Egyetlen szóval sem árulta el, hogy tudja, hol a végren-delet?

– Az ön kedvéért hallgattam, kedves barátom. Tapasztalatból tudom, mennyi-re fáj, ha az embernek szégyenkeznie kell a szülei miatt. De hagyjuk ezt! Tudja, hogy én önt mindig is Karl bácsi jogos örökösének tekintetem, és ezért nem bántam, hogy így történt az egész.

Richard megragadta Felicitas kezét, és hosszan szorongatta.

– Hogyan köszönjem meg a tapintatát, Felicitas kisasszony?

A leány elhomályosuló szemmel mosolygott.

– Hiszen minden olyan magától értetődő! Talán harcoltam volna az öröksé-gért, amely alapjában véve önt illeti? Önt, hangsúlyozom, kedves barátom, és nem a szüleit.

Richard felállt,

– Megmondaná-e végre mindezek után, mi történt Karl bácsi és a szüleim kö-zött?

A leány még habozott egy pillanatig, aztán halkán válaszolt.

– Karl bácsi végrendeletéből úgymint mindent megtud, ezért nincs értelme, hogy tovább hallgassak. Ezt is el kell majd viselnie, szegény barátom. A szülei csú-nyán megrágalmazták az édesanyámat, aki Karl bácsi menyasszonya volt. Addig ármánykodtak, amíg elérték, hogy a bácsi visszaküldte a karikagyűrűt, mert el-hitte, hogy az anyám hűtlen lett hozzá. Csak hosszú évek múltán, amikor már mindkettőjük boldogsága örökre odaveszett, akkor találkoztak újra, és tisztázták a félreértést. Rádöbrentek, ki tette tönkre a boldogságukat. Ez röviddel édes-anyám halála előtt történt,

Richard alig kapott levegőt. Végre kinyögte:

– És miért tették ezt a szüleim?

– Feltételezem, hogy az édesanyja így akarta a bácsi örökségét megkaparintani. Biztosan ezért tüntette el a végrendeletet is. És most kérem, mondja el, hogyan bukkant rá!

Richard röviden beszámolt róla, hogyan találta meg a végrendeletet. Ezután kivette a levéltárcájából az iratokat, és átnyújtotta Felicitasnak.

– Anyámat még halálos ágyán is gyötörte a bűntudat, ebben biztos vagyok, apámnak pedig fogalma sem volt róla, mi történt a végrendelettel. Még arról sem tud, hogy megtaláltam. Oda akartam adni kegyednek, mielőtt közlöm vele a történeteket – magyarázta Richard, majd szinte könyörögve nézett Felicitasra. – Ha teheti, Felicitas kisasszony, kérem, kímélje az anyám emlékét!

A leány felsóhajtott.

– Az anyja, kedves barátom, meghalt, nyugodjék békében. Még Karl bácsi sem küzdene tovább egy halott ellen. Mi ketten pedig jó barátok vagyunk! Most bebizonyítom, milyen komolyan veszem a barátságunkat. Megígérem, hogy édesanyja becsületén nem esik folt.

Ezzel kezét nyújtott Richardnak, hogy megpecsételje szavait, A férfi túlradó hálálkodását szerényen elhárította. Még valami mást is tisztázni akart vele, mégpedig Richard személyes boldogságának kérdését. Természetesen Judithról szeretett volna beszélni vele.

Amikor kimondta barátnője nevét, a férfi csaknem durván szakította félbe:

– Nem megyek többé Neulindenbe, Amennyire tudtam, megalázkodtam Judith előtt, viszont nem tudok és nem is akarok koldulni a szerelméért.

Felicitas mosolyogva megrázta a fejét.

– Arra nem is lesz szüksége, kedves barátom, Judith tudja már, hogy igazságtalanul vádolta meg, és el sem tudja képzelni, mennyire szenvedett, amikor rájött a tévedésére. Legyen nagylelkű! Szegény megsemmisülten hallgatott, amikor felnyitottam a szemét. Nem tudok belenyugodni, hogy csupán azért, mert nem tudják legyőzni a büszkeségüket, boldogtalanok legyenek. Hiszen olyan nagyon szeretik egymást.

Richard komoran meredt maga elé, majd amikor felocsúdott, így szólt:

– Ő küldött el, neki kell visszahívnia. Most neki kell megtennie felém az első lépést. Amennyire lehet, megkönnyíteni a helyzetét, ám az első lépést neki kell megtennie, ebből nem engedek.

Ebben a pillanatban megint az a kemény, büszke kifejezés ült az arcára, mint amikor Felicitas megismerte. A lány tudta, hogy nem lehet eltántorítani attól, amit mondott. S valóban, többet nem is várhatott el tőle.

Felicitas nem adta fel a reményt.

– Beszélék Judithtal – ajánlotta fel, Richard hálásan csókolt kezét.

– Felicitas kisasszony, már annyi mindent tett értem. Amíg élek, az adósa maradok. Ha a történetek ellenére vezet visszaút Judithhoz, akkor kegyed az, aki ezt nekem megmutatja. A saját bőrömön tapasztaltam, hogy tündérujjai csodákra képesek. Bizalommal teszem hát kezébe a sorsom!

Richard Wernher másnap kíméletesen közölte édesapjával, hogy mégis megkerült az eltűnt végrendelet, és a közjegyző már megtette a szükséges lépéseket, hogy visszamenőleges hatállyal életbe léptesse. Az öregúr felháborodását látva, a fia elárulta, hogy Felicitas az ő kívánságára végre felfedte előtte a családi viszály okát. Biztosította apját, hogy ennek tudatában egy fillért sem fogadott volna el ebből az örökségből. Végül Georg Wernher kénytelen-kelletlen beletörődött a helyzetbe. Richard természetesen kímélte anyja emlékét, és egyetlen szóval sem említette a kazetták cseréjét. Csak annyit mondott apjának, hogy nagybátyja házában mégis előkerült a végrendelet. Felicitas megígérte, hogy a közjegyzőnek is ugyanezt mondja majd.

– Azt hiszem, apa – mondta végül Richard –, azzal, hogy a végrendelet előkerült, te is súlyos tehertől szabadultál meg. Elvégre azok után, ami annak idején közted és a bácsi között történt, soha nem lehettél volna igazán boldog a vagyonával. Ráadásul ugyan mit kezdtél volna egyedül, elhagyatva abban a nagy házában, mert azt ugye tudod, hogy én oda soha be nem tettem volna a lábam?

Bármilyen nehezebbre esett is Georg Wernhernek, kénytelen volt igazat adni a fiának. Amikor pedig meghallotta, hogy Felicitas hajlandó Richardnak bármikor korlátlan hitelt folyósítani a találmányához, beletörődött a sorsába.

Rogga kisasszony még aznap átment Neulindenbe, hogy elmesélje, milyen váratlan fordulat következett be sorsában. Judithot egyedül találta otthon, aki csak villásreggelire várta vissza a bátyját a földekről. Sápadt volt és szomorú, s máskor oly büszke arcáról lerítt a lelkét mardosó fájdalom. Mégis felcsillant a szeme, amikor megpillantotta leendő sógornőjét.

– Ugye, meglep – kezdte Felicitas –, hogy ilyen szokatlan időben állítok be, sutba dobva az odahaza rám váró teendőimet? – kérdezte Felicitas mosolyogva.

– Biztosan valami különös okod van a látogatásra. Alig várom, hogy beavass – felelte Judith.

Helyet foglaltak egymás mellett a kanapén.

– Nagy meglepetésem van számotokra, de megvárom vele Rolfot is. Örülök, hogy még kinn van a földeken, mert szeretnék veled bizalmasan beszélni, mielőtt hazaér.

Egy pillanatra elhallgatott, majd Judith kíváncsi tekintetét látva gyors elhatározással folytatta:

– Richard Wernher járt nálam, és erről szerettem volna beszámolni.

Judith sógornője szavaira megremegett, de gyorsan összeszedte magát, és hűvösen kérdezte:

– Ugyan, mi újat tudnál vele kapcsolatban mondani?

Felicitas megfogta barátnője kezét, és mélyen a szemébe nézett, ahogy mesélni kezdett:

– Még aznap este, amikor olyan kurtán-furcsán elzavartad, megírtam neki, hogy látogasson meg. Azonnal válaszolt. Megírta, hogy az anyja súlyosan megbetegedett a szanatóriumban, és az apjával éppen oda készülnek. Ugyanakkor megígérte, hogy amint visszatér, felkeres. Biztosan te is tudod, hogy Wernherné

közben meghalt. A doktor tegnap ért haza, és első útja hozzám vezetett. Ekkor beszéltem neki rólad. Mindent elmondtam, azt is, hogy sikerült a szerelmébe vetett hitedet visszaadnom.

Judit elsápadt, és az arcát a tenyerébe rejtette. Aztán fojtott hangon kérdezte:

– És mit felelt?

Felicitas gyengéden lefejtette barátnője ujjait az arcáról.

– Vissza kell őt hívnod, Judith – mondta határozottan –, most rajtad a sor, hogy megtedd az első lépést felé. Richard nem meri elhinni, hogy meggondoltad magad. Büszkesége nem engedi, hogy még egyszer könyörögjön a szerelmedért. Azt mondja, ez esetben te is megvetnéd, és igaza van. Éppen ezért neked kell őt visszahívnod, Judith!

A lány kihúzta a kezét Felicitas szorításából, és vívódva meredt maga elé. Végül határozottan megrázta a fejét, és így szólt:

– Nem vagyok rá képes. Mindazok után, amit elkövettem, ez lehetetlen... meg kell értened! Szégyellem magam előtte, Felicitas.

Felicitas nem válaszolt, mire Judith odafordult hozzá, és megkérdezte:

– Te megtennéd a helyemben?

– Azt hiszem, igen. Persze tudom, hogy ezt nem lehet kierőszakolni, hanem mindenkinek a saját akaratából kell cselekednie. Ezért ha tényleg úgy érzed, hogy képtelen vagy rá, legalább egyet ígérj meg: ha véletlenül találkoznál valahol Richarddal, nyújts neki kezet, és csak annyit mondj: bocsáss meg!

Judith szeme könnybe lábadt. Megfogta barátnője kezét, és azt mondta:

– Ezt megteszem, Tündérkém, ígérem neked!

Felicitas túlradó szeretettel ölelte meg.

– Ez minden, amire kérni szerettelek volna. De nézd csak! Ott jön Rolf!

Gyorsan az ablakhoz lépett, és intett a vőlegényének, aki éppen megállította lovát a ház előtt. Leugrott a nyeregből, a gyeplőt odadobta a lovászfőnöknek, és besietett a házba.

– Drágám! Te itt vagy? Micsoda meglepetés! – kiáltotta túlradó örömmel, és karjába zárta kedvesét.

– Ha tudnád, milyen régóta várok rád!

– Bocsáss meg egy pillanatra, azonnal jövök, csak átöltözöm – mondta Rolf. Azzal még egyszer megcsókolta, és kisietett.

Felicitas a terítéssel foglalatoskodó Judithra pillantott, és halkán megjegyezte:

– Ha két ember őszintén szereti egymást, előbb vagy utóbb megtalálják az egymáshoz vezető utat.

Barátnője ajka fájdalmas mosolyra húzódott.

– Vannak örök tévelygők is, s azt hiszem, én közéjük tartozom.

– Akkor valakinek útba kell igazítania – felelte Felicitas mosolyogva.

Amikor Rolf újra belépett, a két lányt összeölelkezve találta.

– Mindig örülök, ha látom, hogy úgy szeretitek egymást, mintha nővérek lennétek. Úgy érzem, a sors a tenyerén hordoz.

Felicitas tréfásan befogta vőlegénye száját.

– Mindjárt ürmöt cseppentek az örömödbe, Rolf. Tudniillik pontosan ez a célja váratlan látogatásomnak.

Rolf nevetett.

– Ha ilyen huncut mosollyal mondd, nem ijesztesz meg.

Felicitas kedvesen belekarolt.

– Ül ide hozzánk, és erősítsd meg a lelked pár falattal! Utána elmesélem, mi történt.

Rolf engedelmeskedett, és amikor a tányért félretolta, nevetve így szólt:

– Így ni, most már felkészültem a legrosszabbra, Tündérmé.

Menyasszonya megragadta a kezét.

– Halljad hát, Rolf! Megkerült az eltűnt végrendelet.

A férfi megdöbbsent.

– A végrendelet? Karl Wernher végakarata?

Judith is kérdőn meredt sógornőjére.

– Igen – mondta Felicitas, – Karl bácsi végrendelete. Mégis én leszek az általános örökös, Rolf.

A férfi elkomorult.

– Erre természetesen nem voltam felkészülve – mondta hosszú szünet után.

Felicitas érezte, hogy szerelme lázasan töpreng, és sejtette, hogy a férfi büszkesége tiltakozik a váratlan fordulat ellen, ezért halkán, félénken megkérdezte:

– Rolf, olyan nagy baj lenne, ha mégis gazdag lányt vennél feleségül? Hiszen tudom, hogy te a szegény Tündérré vetettél szemet!

Vőlegénye válaszul a karjába kapta, és gyengéden megcsókolta.

– Bizony, Tündérmé, azt a szegény Hamupipókéét már hiába is keresném. De akár szegény vagy, akár gazdag, a lényegen nem változtat: te az én Tündérem maradsz. És bár szívesebben venném, ha mindent én adhatnék neked, mégis bele kell nyugodnom, hogy gazdag örökös lettel. Most pedig meséld el, hogyan került elő a végrendelet! Ki találta meg?

Felicitas Judithra nézett.

– Richard Wernher, és azonnal el is hozta.

Rolf is a hűgára pillantott. A lány elsápadt, és csodálkozva nézett Felicitasra.

– Nos, ez Richardra vall. Tudja, hogy gazdag örökség nélkül, egyedül is képes jobbra fordítani a sorsát.

Judith felsóhajtott, és összekulcsolta a kezét.

– Szóval ezért kerestél fel?

– Enélkül is meglátogatott volna.

Judith szíve mégis nagyot dobbant fájdalmában. Szóval Richard nem őmiatta látogatta meg Felicitast. „Tudom, nem érdemlem meg, hogy szeressen, de ha tényleg így van, én belehalok“ – gondolta igen elkeseredetten.

Felicitas röviden elmesélte, hogyan került elő váratlanul a végrendelet, Emilie asszony nevét azonban nem említette.

– Legszívesebben megosztanám Richarddal az örökséget, de nem fogadja el – fejezte be beszámolóját.

Rolf bólintott. Judith erre felállt, és csendben kiment. Bátyja utánanézett.

– Bárcsak biztos révben tudnám már a húgom hajóját is, Tündérkém!

Felicitas megszorította vőlegénye kezét.

– Ne aggódj, Rolf, hamarosan minden jóra fordul!

– Beszéltél Richarddal? – kérdezte a férfi. Felicitas beszámolt a beszélgetésükről.

A férfi felsóhajtott.

– Akkor ugyanott vagyunk, ahonnan elindultunk.

Menyasszonya nevetve megrázta a fejét.

– Tévedsz! Sokkal jobban halad a dolog, mint hinnéd.

– Gondolod, hogy mégis egymásra találhatnak?

A lány bólintott.

– Van két hú szövetségesünk: a szívük, amely még most is egymásért dobog.

XIV.

Miután a törvényes formaságok elintéződtek, Felicitas egyik reggel beutazott a városba, hogy oly hosszú idő után először lépjen be Karl bácsi házába. A szobákat valóságos virágerdő díszítette. A személyzet elárulta, hogy Wernher doktor küldte a virágokat. Felicitas tudatta vele, mikor jön, és kérte, keresse fel a bácsi házában.

Richard hatalmas rózsacsokorral érkezett, hogy sok szerencsét kívánjon a ház új úrnőjének. Felicitas abba a szobába vezette, ahol annak idején először fogadta. Miután helyet kínálta, így szólt:

– Megismétlem az ajánlatomat, kedves barátom. Vállalkozásához szívesen bocsátok szabad rendelkezésére annyi tőkét, amennyire szüksége van. Szeretném ezt mielőbb rendezni, és ezért kérem, hogy jöjjön ki hozzám holnap Pusztamajorba.

– Hát visszamegy? Azt hittem, végleg hazaköltözik – mondta Richard.

Felicitas nevetve rázta a fejét.

– Nem, az esküvőnkig Pusztamajorban maradok. Utána a nyarakat Rolfék udvarházában, a teleket pedig itt, a bácsi villájában töltjük. Így beszéltük meg Rolffal. Visszatérve a kérésemre: ugye eljön holnap? Velem ebédelhet, és közben minden anyagi kérdést elrendezünk.

Richard megcsókolta a kezét.

– Ott leszek.

Judithról ezúttal egyikük sem ejtett szót.

Másnap Wernher doktor pontosan délben megérkezett Pusztamajorba, Felicitas szívélyesen, ám kissé szórakozottan üdvözölte, ami fel is tűnt a fiatal-embernek. A nappaliban telepedtek le, és megbeszélték a pénzügyi kérdéseket. Amikor befejezték, a háziasszony így szólt:

– Reméljük, hogy minden jóra fordul! Hogyan fogadta édesapja a hírt, hogy megkerült a bácsi végrendelete?

– Jobban, mint hittem volna. Már beletörődött a sorsába.

Felicitas figyelt is, nem is Richard beszámolójára. Hirtelen feszült lett az arc-kifejezése. Kintről kocsizörgés hallatszott.

– Csak nem vár más vendéget is?

A háziasszony felállt. A vér kiszökött az arcából.

– De igen, kedves barátom, a vőlegényem és a húga is velünk ebédel. Azt hi-szem, éppen most érkeztek meg.

Most a férfin volt a sor, hogy elsápadjon.

– Tudják, hogy itt vagyok?

– Rolf igen, Judith nem.

Erre a mérnök felugrott.

– Akkor engedje, hogy elköszönjek, mielőtt meglátnak. Nagyon kérem!

Felicitas azonban olyan szépen nézett rá, hogy a tekintete a kösziklát is meg-lágyította volna.

– Nem, semmi szín alatt sem engedem el! Azt azonban megígérem, hogy Judithtal csak akkor találkozik, ha ő is úgy akarja. Maradjon itt nyugodtan a nappaliban. Közlöm jövődöbeli sógornómmal, hogy ön itt van, és nem tudott a jövetelükről. Rábízom, visszafordul-e vagy üdvözli önt. Kérem, várjon itt rám!

A férfi azt sem tudta, hová legyen izgalmaában.

– Kedves barátnóm, kegyed a legjobbbat akarja, de attól tartok, hiába minden igyekezete.

Felicitas csillogó szemmel tiltakozott.

– Nem hinném. Ám ha Judith belép ide, könnyítse meg számára a közeledést!

Ezzel kisietett, mert a szobalány már beengedte a testvéreket. Felicitas kö-szöntötte őket, és lopva összenézett vőlegényével.

Amikor a vendégek lerakták köpenyüket, a háziasszony átkarolta sógornőjét, és mélyen a szemébe nézett,

– Drága Judith, Richard Wernher van itt. Üzleti ügyeinket rendeztük, és nem tudta, hogy átjössz. Amikor értesült róla, távozni akart, de már késő volt. A nap-paliban vár. Megmondtam neki, rád bízom, vissza akarsz-e fordulni, vagy bemégy hozzá, hogy üdvözöld. Rolf meg én most magadra hagyunk. De jól gondold meg, az életed boldogsága forog kockán! – szólt Felicitas, és amikor átölelte, még odasúgta neki: – Ne feledd, Richard szívből szeret, ahogy régen. Különben nem állítotlak volna ilyen választás elé, hidd el.

Rolf közben menyasszonya intésére már vissza is húzódott a kis zeneszobába, Felicitas követte.

– Most pedig, Isten segíts! – sóhajtott Felicitas, és megszorította Rolf kezét.

A férfi magához ölelte.

– Hiszen te remegsz, Tündérem.

– Nem is csoda, amikor két ember boldogságáról van szó – válaszolta Felicitas könnyes szemmel.

– Igazi aranyszíved van – mondta Rolf, és gyengéd csókot lehelt kedvese lehunytt szemére.

Judith meredten állt, és szorongva nézett a csukott ajtóra, amely mögött Richard Wernher nem kevésbé izgatottan és aggódva várt.

Judith tehetetlenül leengedte a karját, és így állt egy ideig, maga sem tudta, meddig.

Végre lassú léptekkel elindult az ajtó felé, a szíve a torkában dobogott. Az ajtónál megtorpant, és erőtlenül a félfának támaszkodott. Végül bizonytalan kézzel a kilincs után tapogatózott.

Richard hallotta odabenn a halk neszezést. A szoba közepén állt, szemét az ajtóra szegezte.

Az ajtó lassan feltárult, a küszöbön pedig Judith jelent meg sápadtan, remegve. Richard felé nyújtotta a kezét, mint aki támaszt keres.

– Bocsáss meg! – tört fel ajkáról a kétségbeesett kiáltás.

A lány megingott, és úgy érezte, kicsúszik a talaj a lába alól, a férfi azonban már ott is termett mellette, magához ölelte, és mielőtt újra szólhatott volna, száját sápadt ajkára szorította.

Judith remegve, leírhatatlanul boldogan borult kedvese keblére, miközben könnyes szemmel, lágyan és odaadóan nézett a szemébe, akárcsak régen.

– Judith, édes, egyetlen, büszke kedvesem, bocsáss meg, amiért megtettem veled ezt az utat! Tudod, ez volt az ára, hogy boldogok lehessünk. Reszkettem az aggodalomtól, hogy nem leszel rá hajlandó.

A lány szája körül tétova mosoly bujkált.

– Nehezen tettem meg ezt a lépést, mert nem tudtam, szeretsz-e még. Attól féltem, hogy örökre eltaszítottalak magamtól. Bocsásd meg, amit elkövettem ellened! Nagyon megbűnhődtem érte – rebegette könnyek között.

Richard megcsókolta remegő ajkát és boldogan csillogó szemét.

– Ne is beszéljünk többet erről. Hálát adok az égnek, hogy újra magamhoz ölelhetlek. Ha tudnád, mennyit álmodoztam arról, hogy újra ilyen szerelmesen nézel rám. Végtelenül nehéz volt minden óra, amit nélküled kellett eltöltenem.

A lány szorosan odasimult hozzá, és élvezte a visszakapott boldogságot.

– Én mindig szerettelek, kedves. Csak az a buta büszkeségem nem engedte, hogy kimutassam.

Így álltak szorosan összeölelkezve, mintha attól félnének, hogy megint elveszíthetik egymást. Ők maguk sem tudták, mennyi idő telhetett el így.

Végre kinyílt az ajtó, és Felicitas jelent meg. Pajkosan mosolygott, ám a szemében könnyek csillogtak.

– Érdeklődöm, hogy ebédelhetünk-e? Rolf azt állítja, hogy rögvest éhen hal, ha nem kap valami harapnivalót – mondta vidáman.

Judith odaperdült hozzá, és átölelte.

– Húgocskám, drága Felicitas, te vagy az én jó tündérem!

Richard is odalépett, és megcsókolta a kezét.

– Én már hozzászoktam, hogy ezek a tündérujjak csodákra képesek. De ma a legnagyobb jótéteményt, az életre szóló boldogságot kaptam ajándékba – mondta megrendülten.

Felicitas egymásba tette a két szerelmes kezét.

– Ami azt illeti, jól megnehezítették a dolgomat. Most már tartsatok ki egymás mellett – kérte mosolyogva, majd kikiáltott az ajtón: – Rolf, gyere gyorsan, végre érkezett a jókívánságok ideje.

Vőlegénye azonnal megjelent, és akkorát sóhajtott, mintha valami nehéz munkának ért volna a végére.

– Hála Istennek! Hosszú és keserves volt az út, de végre célba értetek.

Ezzel odalépett a húgához, és túlradó szeretettel ölelte magához. Azután Richard kezét rázta meg.

– Nálad jobb sógort keresve sem találhattam volna, barátom. Ezt a nagy örömet pedig egyedül az én drága Tündérkémnek köszönhetjük. Mennyit aggódott, mennyit reszketett a boldogságokért!

Richard Wernher erre újra Felicitashoz lépett, megfogta a kezét, és csillogó szemmel így szólt:

– Tündérujjaival kibogozta sorsunk összekuszálódott fonálát, és utat mutatott a boldogság felé. Legyen örökre áldott!

VÉGE

ISBN 963 9480 88 6

ISSN 1216-2140

ISSN 1589-1046

EX-BB Kiadói Kft.

1399 Budapest, Pf. 701/358

Telefon: 240-5688

Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

Sorozatszerkesztő: Simonits Erzsébet

Műszaki szerkesztő: Spolarich Miklós

Nyomta és kötötte a debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János igazgató